

Egemenlerin her alanda artan saldırılarına karşı

Birlikte direniş, birlikte mücadele

Özgürlük ve eşitliğı savunuyoruz HEPİMİZ TERÖRİSTİZ!

“Son terörist bitene kadar savaşıcağız” diyen İlker Başbuğ, faşist Kemalist diktatörlüğün işlettiğı saldırı konseptini özetlemektedir. Dünyanın dört bir tarafından iflasi açıklanan neo-liberal politikaların artırdığı yoksulluk ve işsizlik ülkemizde de derin etkilerini sürdürmektedir. Devrimcileri teslim almak için yürütölen kapsamlı saldırılar gerek hapisanelerde gerekse de mücadelenin yürütöldüğü bütün alanlarda sürdürölmektedir.

Devletin saldırı furyasına cevap: ABLUKAYI BİRLİKTE YARACAĞIZ!

“Gaye” adı verilen ve 8 Eylül’de başlatölan saldırı, ESP, Atılım, Beksav, SGD, Özgür Radyo gibi demokratik kurumların basılması ve 50’yi aşkın insanın gözaltına alınarak tutuklanması, devletin tırmandırdığı saldırıların son örneğı.

Bu saldırıların işaret ettiğı en önemli noktalardan biri ise önümüzdeki dönemde devrimcilerin ortak ve birlikte hareketinin önemidir. Sürecin tek tek gösterilecek tepkilerle geri pöskürtölmeyeceğı bir gerçek olarak ortada durmaktadır. Devletin tırmanacak olan bu saldırılarına karşı daha üst birliklerin oluşturulması ve bu birliklerde aktif rol oynanması önemlidir. Türkiye Devrimci Hareketi açısından önemli bir geleneğın bu süreçte daha da canlandırılması görevi omuzlarımızdadır. Görevimizi bilince çıkararak bu saldırıları göğüsleyelim.

“Gaye”leri devrimcileri teslim almaktır! ALAMAYACAKLAR!

Atılım gazetesi, ESP ve Özgür Radyo’ya “Gaye” operasyonu ile saldırıan egemenler bu saldırılar sırasında yaklaşık 70 kişiyi tutukladı. 21 Eylül Perşembe günü saat 17:00 sıralarında Atılım gazetesinin merkez bürosu da dahil olmak üzere büroları, ESP büroları, Özgür Radyo merkezi, SGD merkezi, Sanat ve Hayat dergisinin bürosu, Limter-İş ve Tekstil-Sen büroları TMS ekiplerince “arama” adı altında basıldı. 7 saat süren saldırılarda toplam 91 devrimci gözaltına alındı. Bunlardan 5’i olay akşamı serbest bırakılırken 86 kişi ise gözaltında tutuldu.

Bu saldırılarla ilgili başta İstanbul olmak üzere birçok ilde yapılan eylemlerde devrimci dayanışmanın önemine vurgu yapıldı.

Sayfa 16

Emperyalizmin artan saldırganlığına paralel ölkemiz ayagından da egemenler emekçi halka, devrimcilere ve örgütlü güçlere karşı saldırılarını tırmandırırken, çıkan karşı koyuş sesinin hep birlikte yükseltilmesi gerekiyor.

Şeref Aydın binlerce kişinin katılımıyla toprağa verildi

1970'li yıllarda THKO saflarında devrimci mücadele ile tanışan ve tedavi için Almanya'da bulunan Şeref Aydın Almanya'da yaşamını yitirdi.

1970 yılında genç bir öğretmen olarak Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) saflarında devrimci mücadeleye katılan Şeref Aydın, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın ardından Türkiye Devrimci Komünist Partisi (TDKP) davasından yargılanarak 5 yıl hapis hanesinde kaldı. Hapishanenin zorlu koşullarının vücudunda yarattığı tahribat ve kanser hastalığına rağmen Türkiye'de mücadelesini sürdüren Aydın, 1988 yılından sonra TDKP Merkez Komitesi Üyesi olarak çeşitli kovuşturmalara uğradı. 1995 yılından sonra İsviçre'de tedavi görmeye başlayan Aydın, tedavi amacıyla Almanya'da bulunuyordu.

Almanya'da yaşamını yitiren Aydın, 30 Eylül 2006 tarihinde binlerce kişinin katılımıyla İstanbul Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verildi.

24 Eylül günü Almanya'da tedavi gördüğü hastanede yaşamını yitiren 56 yaşındaki Aydın toprağa verilmek üzere İstanbul'a getirilmişti. Aydın'ın cenazesinin getirildiği Karacaahmet Cemevi önüne sabah saatlerinden itibaren binlerce kişi akın etti. Burada toplanan kitle, Aslan'ın cenazesinin Cemevi'nden alınması ile birlikte "Sınıfsız, sömürsüz, savaşız bir dünya için yaşadık. Mücadelemizde yaşatacağız" pankartı eşliğinde Karacaahmet Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçti. Aydın'ın cenazesi işçi ve emekçilerin ellerinde taşınırken, gençlerin kızıl bayrak taşımaları dikkat çekti. Mezarlığa doğru yürüyen kitle caddeyi trafiğe kapatırken, sık sık "Yaşasın devrim ve sosyalizm",

"Şeref Aydın yoldaş ölümsüzdür", "İşçi sınıfı partisiyle güçlüdür" sloganları attı. Aydın'ın Karacaahmet Mezarlığı'nda yapılan cenaze törenine sanatçı, yazar ve şair dostlarının yanı sıra, Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı genel merkez ve şube sendika başkanları, çeşitli siyasi parti yöneticileri ile yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Cenaze töreninde İşçi Marşı eşliğinde 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra yapılan konuşmalarla süren törende, iyimserliğin ve gerçekçiliğin simgesi Şeref Aydın'ın kişiliği anlatılarak genç kuşaklarca örnek alınması gerektiğinin altı çizildi. İspanya, Ekvador, Tunus, Fransa, Yunanistan, Yukarı Volta ve Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan devrimci örgütlerin mesajlarının okunduğu törenin ardından Aydın'ın cenazesi toprağa verildi. Toprağa verilmesi sırasında mezarına karanfiller atıldı. (İstanbul)

Almanya'da yaşamını yitiren Aydın, 30 Eylül 2006 tarihinde binlerce kişinin katılımıyla İstanbul Karacaahmet Mezarlığı'nda toprağa verildi.

"Şeref Aydın yoldaş ölümsüzdür", "İşçi sınıfı partisiyle güçlüdür" sloganları attı. Aydın'ın Karacaahmet Mezarlığı'nda yapılan cenaze törenine sanatçı, yazar ve şair dostlarının yanı sıra, Türk-İş, DİSK ve KESK'e bağlı genel merkez ve şube sendika başkanları, çeşitli siyasi parti yöneticileri ile yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Cenaze töreninde İşçi Marşı eşliğinde 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra yapılan konuşmalarla süren törende, iyimserliğin ve gerçekçiliğin simgesi Şeref Aydın'ın kişiliği anlatılarak genç kuşaklarca örnek alınması gerektiğinin altı çizildi. İspanya, Ekvador, Tunus, Fransa, Yunanistan, Yukarı Volta ve Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan devrimci örgütlerin mesajlarının okunduğu törenin ardından Aydın'ın cenazesi toprağa verildi. Toprağa verilmesi sırasında mezarına karanfiller atıldı. (İstanbul)

İşçiler özelleştirmeyi protesto etti!

İşçi ve köylülerin daha fazla açlık ve yoksulluk çekmesi anlamına gelen özelleştirme politikası, şimdi de şeker fabrikalarını kısıp almış durumda.

Çorum Şeker Fabrikası'nın 16. Pancar İşleme Kampanyası'nın töreninde konuşan AKP'li vekil, efendilerinin emirlerini yerine getirerek büyük bir işthla özelleştirmeyi savundu.

AKP Çorum milletvekili Muzaffer Külcü, özelleştirmeleri savunarak "Devlet ekmek kapısı değil hizmet kapısı olacak" diyerek işçileri azarladı. Külcü'nün konuşmasını ve özelleştirmeleri protesto eden işçiler, vekilin konuşması sürerken tören alanını terk ettiler. AKP'nin "KİT"ler zarar ediyor" iddialarına karşılık konuşan Şeker-İş Sendikası Mali Sekreteri Ramazan Beker ise fabrikanın kamuya ait en büyük beş fabrikasından biri olduğunu ve geçen yıl 14 milyon YTL net kâr elde ettiğini söyleyerek, Eylül ayından beri 600 bin ton şekerin depolarda bekletildiğinin altını çizdi.

Dünyanın her tarafında şeker üreticilerinin desteklediğine dikkat çeken Beker; Türkiye'de ise böyle bir uygulamanın olmadığını söyledi. (H. Merkezi)

Sarıgazi'de hain saldırı

Komprador patron ağa devletin iyi çocukları 23 Eylül Cumartesi günü saat 15:00 sıralarında yine iş başındaydı. Seçilen bölge bu kez Sarıgazi idi. Büyükanıt'ın iyi çocukları, efendilerini gururlandırmak için hareket etmiştir. Sarıgazi merkezde bulunan Dünya Hastanesi'nin önündeki otobüs durağına yapılandırılmış olan "Geleneksel Sarıgazi Birlik ve Kardeşlik Festivali'nin" afişini herkesin gözüne içine baka baka yırtmaya çalışan ve oradan geçen Evrensel dağıtım-cısı bir arkadaşın müdahalesine de silahlı karşılık veren bir saldırgan, elini kolunu sallayarak oradan uzaklaşmaya çalışmıştır. Ancak Sarıgazi halkı devletin iyi çocuklarından biri olan saldırganı etkisiz hale getirmiş, kimliğini ve silahını alarak olay yerine gelen jandarmaya teslim etmiştir. Kimlikteki ismi "Vedat Savaşçı" olan kişinin yanına gelen jandarma ile diyalogu onun kim olduğunu göstermeye yetmektedir.

Bu saldırıyı kınamak için, 24 Eylül Pazar günü tüm kurumların desteklediği bir açıklama yapıldı. EMEP Belde Başkanı'nın okuduğu açıklamaya Partizan, DHP, ESP, DTP, Odak ve HÖC katıldı. Açıklamada "Faşizme karşı omuz omuza", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Katil devlet hesap verecek" vb. sloganlar atıldı. (Sarıgazi İK okurları)

TKP/ML militanlarından baz istasyonuna molotof!

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları 28 Eylül akşamı Sarıgazi İnönü Mahallesi'nde bir gün önce kurulan Baz İstasyonu'nu tahrip etti. Tüm elektrik bağlantıları kesilen ve kullanılamaz hale getirilen Baz İstasyonu'nun tahrip edilmesinden sonra militanlar, Demokrasi Caddesi'ni trafiğe kapatarak, yolu molotoflarla ateşe vermiştir. Baz İstasyonu'nun kurulu olduğu binanın üzerine "Halk düşmanı faaliyetlere izin vermeyeceğiz!-TKP/ML TIKKO" yazılı pankart asan

militanlar, daha sonra caddede toplanarak "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Marks, Lenin, Mao; önderimiz İbo; savaşıyor TIKKO", "İbrahim'den Mehmet'e, selam olsun Partiye" vb. sloganlar atarak, burada sesli ajitasyon yapmıştır.

Ajitasyon sırasında eylemin nedenleri halka anlatılarak, "dün olduğu gibi bugün de halk düşmanı faaliyetlere izin vermeyeceğiz" denilmiştir. Elimize ulaşan bildiri aşağıdaki gibi sona eriyor; "Bizler TKP/ML militanları olarak, bu eylemi bir uyarı eylemi olarak gerçekleştirdik. Halkımızın itirazlarına rağmen, baz istasyonunu kuran firmayı, firmayla sözleşme yapan bina sahibini ve ilgili kurumları uyarıyoruz. Halkın sağlığı ile oynamayın! Bu halk düşmanı girişiminizin sürmesi halinde yanıtımız çok daha sert olacaktır."

Devrimci tutsaklar Diyarbakır katliamını kınadı!

Hapishanede bulunan devrimci tutsaklar adına bir açıklama yapan Bayram Kama, Hasan Rüzgâr, Murat Karayel, Ay-tunç Altay, Hasan Polat ve Aysel Güldoğan Diyarbakır'da yaşanan saldırıyı kınadı.

"Tarih 12 Eylül 2006'yı gösterdiği günün akşam saatlerinde, Diyarbakır'ın emekçi yoksul semti Bağlar'da kontr-gerilla örgütlenmesi çocukları hedef alan bir bombalı saldırı düzenlenmiş ve sekizi çocuk 12 insanımızı katletmiştir. Bu vahşeti 'Türk İntikam Tugayları' (TİT) adlı katliam şebekesi üstlenmiştir" denilen açıklamada aslında katliamın kimin üstlendiğinin pek önemi olmadığı, günümüze kadar çeşitli isimler altında resmi-gayrı resmi olarak örgütlenen kontr-gerilla katliam şebekelerinin her dönemde devletin asli örgütlenmeleri olageldiği belirtiliyor.

"Bu katliam şebekelerinin birimlerinden biri, yine sonbahar günü 9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitapevi'ne yönelik bombalı saldırıları sonrası Kürt ulusu ve halkı tarafından suçüstü yakalanmış ve yakalanan katil Astsubaylar dönemin kara kuvvetleri komutanı bugünün Ge-

nelkurmay Başkanı tarafından "iyi çocuklar" olarak sahiplenilmiş" şeklinde devam eden açıklamada son dönem yaşanan gelişmelere de değinilerek, "ABD emperyalizminin atadığı 'PKK ile mücadele koordinatörü'nün 'Kürt sorunu'nu 'çözme' temasları için bölgeye geldiği günün hemen sonrasında yapılan bu katliam önemli bir gerçeği gözler önüne sermektedir. Bu katliam, ABD emperyalizmi ve işbirlikçi-üşaklarının 'Kürt sorunu'nu nasıl çözeceklerinin açık bir ilanıdır!" denildi.

Tüm bu saldırılar karşısında direnmek gerektiğinin altının çizildiği açıklama şöyle sona eriyor; "Kürt ulusu on yıllardır maruz kaldığı katliam ve vahşetlere rağmen özgürlük mücadelesini hep büyütmeyi başarmış, katliamcılarının beyinlerinde patlamıştır. Bu aşağılık katliamdan medet uman zavallılar da Kürt ulusu ve halkının direnişi karşısında kaybetmeye mahkûmdurlar. Başta katledilen canlarımızın yakınlarına; Kürt ulusu ve halkına başsağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz ve katliamların hesapsız kalmayacağını ilan ediyoruz."

(H. Merkezi)

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

İŞÇİ-KÖYLÜ
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

Birlik, Mücadele, Zafer!

ZAFER, ZAFER, ZAFER!

Oldukça sıcak bir yazın ardından, sert bir sonbahara ve hatta kışa gireceğimize işaret ediyor yaşananlar. Saldırıları tüm hızıyla ve ivmelenerek sürdüren emperyalistler ve uşakları, görünen o ki, daha fazla saldırmak durumunda kalacaklar. Ağır tahribatlarının bedelini, ağır tahribatlar verdirerek, ağır yenilgilerini, yenilgiler yaşatarak ödemeye çalışan emperyalistler ve uşakları, bundan bir sonuç alamayacaklarını çok iyi bilmelerine rağmen, başka şanslarının olmadığı da bilinen başka bir gerçek. Ortadoğu'da oluk oluk akıtılan halkların kanıyla çizmeye çalıştıkları haritanın, her hücre ve köşesine bu kanı sıçratmak istiyorlar. **"Durum oldukça kötü"** açıklaması yapan İngiltere Dışişleri Bakanı, ABD'nin Irak'ta yanlış bir politikayla hareket ettiğini söyleyerek, Ortadoğu'daki işgal adresinin yenilgi ve iflasını itiraf ediyor. İşgal ve direniş yurdu Irak'a ilişkin, bu itirafları ilk defa duymadığımız gibi son kez de duymayacağız. **Yeni işgaller, yeni itirafları ve yeni "kötü durumları" beraberinde getirecek çünkü.**

ABD kan kaybediyor

Uzunca bir süredir yaralı durumdaki ABD ekonomisi ve siyaseti, geçen her gün kan kaybetmeye başlıyor. Bu kanı elindeki tampon ilaçlarla durdurmaya çalışan ABD'nin bugünkü aşamada bu özelliğini de kaybettiği açıklanıyor. Kamuoyuna yansıyan ve **"sağır sultan bile duydu"** denilen bu kan kaybı, yeni krizleri ve ekonomik çalkantıları da gündeme getirmiş durumda. Son bir haftalık zaman diliminde yaşananlara kabaca baktığımızda, bu çalkantıların siyasi planda-ki yansımalarını görmek mümkün.

Tayland'da 75 yıl içinde 24. kez gerçekleştirilen askeri darbeye karşı halk ilk eylemlerini gerçekleştirirken hükümetin neo-liberal politikalarla ilgili olarak **"şimdiye kadar halka yalan söyleyerek durumu idare ettik"** açıklaması yaptığı Macaristan'da yüz binlerce insan sokaklara dökülerek, hükümeti ve uygulanan politikaları protesto etti. Polonya'da gerici koalisyon hükümeti çöktü ve yerine hala alternatif bir hükümet kurulabilmiş değil. Dünya ekonomisindeki huzursuzluğun en çabuk yansıdığı **Güney Afrika Cumhuriyeti'**nde cari açık son **25 yılın** en yüksek düzeyine ulaştı ve para birimi ciddi oranlarda değer kaybetti. **Ekvador'da** hükümet mevcut borçlarını ödeyemeyeceğini açıkladı. Ekonomilerinde petrolün belirleyici bir noktada durduğu **Brezilya** ve **Rusya**, petrol fiyatlarının **58 dolara** düşmesiyle önemli bir gelir kaybı yaşadı.

Bu ekonomik ve siyasal dalgalanmalar, emperyalizme bağımlı ülkeleri etkisi altına alması bir kenara, ekonomik olarak son yıllarda yükseliş ve toparlanma yaşandığı açıklanan **Brezilya** ve **Rusya** gibi ülkeleri önemli oranda etkilemesi, dalganın büyüme etkisine karşı daha ciddi boyutlarda bir tehlike arz ettiğini oldukça açık göstermektedir.

Durgunluk olarak tanımlanan ekonomik sürecin ABD merkezli görüngüleri ise çok daha ciddi boyutlarda yansımakta ve etkisini göstermektedir. '29 bunalımına atıfların ya-

pıldığı bu **"kritik"** ve diğer bir ifadeyle kaçınılmaz olan sürecin yaratacağı sonuçların bu ağırlığa paralel bir durum izleyeceği kesindir. **"'29'da ABD ekonomisi durgunluğa girince, ABD'ye aşırı borçlu Avrupa ülkelerine giden kredi kurumuş, küresel bir depresyon oluşmuştu. Günümüzde de '29'u anımsatan bir durum var. ABD, Çin ve Asya ülkelerine borçlu"** değerlendirmelerinin yapıldığı süreçle ilgili olarak ABD ekonomisinin bu tabloyu değiştirecek ya da idare ettirebilecek stoklarının da tükenmesine bağlı olarak, faturanın daha da ağırlaşacağı, sürecin daha ağır geçeceği ortadadır.

Bu ağırlık ise kuşkusuz dünya ezilenlerine çıkarılacak olan faturanın kendisinde açık bir şekilde görülecektir. Meselenin Lüb-

Sokak infazlarından, gözaltına alınanlar hakkında bilgi verilmemesine, insanların sokak ortasında kaçırılarak, katledilmesi ya da bırakılması artık bu ülkenin mevcut yasalarındaki yerini aldı

nan'la sınırlı olmadığını açıklayan ABD, planlarını ve hedeflerini 2004 yılı NATO zirvesinde belirlendiği ve açıklandığı gibi **"Yeni Ortadoğu'nun"** haritaları belirgin bir hal alana kadar devam ettirecektir. İran'ı nükleer silahlanma konusunda Avrupa ülkelerinin tanıdığı zamanın çok geniş bir dilim olmaması gerektiği uyarısını yapıp, temennilerini açıklayan Bush, Rice'in da bu konudaki çalışmalarına hız verdiğini açıkladı. Saldırı ve işgallerini tüm işbirlikçi ve uşaklarına yaymaya çalışan ABD, gerek askeri harcamalar gerekse de askeri gücünün bölünmüşlüğünden kaynaklı olarak, oluşturacağı ittifaklara paralel Ortadoğu planlarını hayata geçirecek koşullar ve zeminleri zorlayacaktır.

Türkiye: Tırmanan saldırılara karşı, direniş odaklarını yayalım ve diri tutalım!

ABD'nin plan ve programlarını uygulamaya aday olan ülkemiz hâkim sınıfları, kendilerine biçilen misyona uygun olarak süreci işletmektedirler. Lübnan'a gönderilecek **"Barış Gücü"** içerisinde yer alma tezkeresinin onaylanmasından sonra, bölgeye gönderilen Türk heyetinin dönmesi bekleniyordu. Ancak heyet beklenen açıklamanın

aksine, Türk askerinin konumlandırılması planlanan yerlerin tümünün diğer ülkeler tarafından doldurulduğunu, bu anlamda da askerlerin orada yapacak işinin kalmadığı saptamasında bulundu. **Yani Türk askerine yeni bir görev alanı bulmak gerektiği söylendi.** Bu konuyla ilgili henüz açıklama yapmayan hükümet, belli ki Erdoğan'ın Bush'la yapacağı görüşmeyi bekliyor.

İçinden geçtiğimiz ve önümüzdeki dönemde ABD başta olmak üzere emperyalistlerin dönem politikalarını yaşama geçirmek için üzerinde önemli planlar yaptıkları Türkiye'de **"huzur"** ve **"istikrarın"** yakalanması ve süreklileştirilmesi oldukça önem kazanıyor. Türkiye'de olası bir dalgalanmanın bölgeyi etkileyeceği çok iyi bilindiği için, bu dalgalanmanın önünün alınması için tüm **"gerekenlerin"** yapılması bir zorunluluk olarak hâkim sınıfların önüne konuldu. Genel anlamda izlenen süreç **"terörün"** yok edilmesine yönelik olduğu için hâkim sınıflar gerekenlerin yapılması konusunda zorlanmadılar. TMY bu saldırı dalgasının içinde önemli bir halka olarak şekillendirildi. TMY'nin kabul ve onayından sonra polise sınırsız yetki tanıyan ek yasalar gündeme getirildi ve onaylandı. Yani sokak infazlarından, gözaltına alı-

nanlar hakkında bilgi verilmemesine, insanların sokak ortasında kaçırılarak, katledilmesi ya da bırakılması artık bu ülkenin mevcut yasalarındaki yerini aldı.

Devlet açısından bunlar uygulanmayan yöntemler kuşkusuz değildi. Sınıf mücadelesinin seyrine ve ivmesine göre uygulanan bu yöntemler, çıkarılan yasalarla birlikte resmîlik kazandı. Bunların tümü ülkemizde devrim mücadelesi yürüten güçler açısından oldukça ciddi gelişmelerdir. Mevcut tabloda devlet dipten gelen dalgalanmanın farkında. **"Vatan sağolsun demeyeceğim"** diyen asker ailelerinden, her yapılan araştırmada trendi biraz daha yükselen işsizler ve açlardan, sefalet ücretine mahkûm edilen kamu emekçilerinden ve toplumun diğer tüm kesimlerindeki homurdanmalar oldukça ciddi noktada. Ancak bu homurdanışın, ülkede mücadelenin seyrini belirleme anlamında bir hareketi sistemli bir biçimde olmasa da, devleti ürkütecek bir noktada durmaktadır. 100 bin fındık üreticisinin tepkisinden sonra deyim yerindeyse afallayan devlet, kitlelerde biriken tepkiyi oldukça net gördü. Bu tepkinin devrimci öncülerle bir-

leşmesi, buluşması ise hiç istemediği bir durum. Son savaş kurmayı içinde yer alan **İlker Başbuğ'un "bütün teröristler yok olana kadar savaşaacağız"** açıklamasından, daha bir dizi **"sert"** mesajı sürecin ana rengini ve karakterini göstermektedir.

"Gaye" adı verilen ülke çapında eş zamanlı olarak **MLKP'**ye yönelik devletin saldırısını da tüm bu gelişmeler içinde değerlendirmek gerekir. Geçtiğimiz yıl **MKP'**nin 17 kadrosunun **Dersim'**de katledilmesi, **DHKP-C'**ye yönelik **"1 Nisan"** adı verilen operasyonun ve Proletarya Partisi'ne yönelik yapılan operasyonların tümü Türk hâkim sınıflarının dönem politikası olarak şekillendi. Saldırıların boyutlandığı böylesi dönemlerde karşı cephenin oluşturulmasında devrimcilerin birlikteliğinin yeri oldukça önemlidir. Bu saldırı dalgasının göğüslenmesinde ve karşı mücadele çizgisinin oluşturulmasında birliktelik oldukça önem kazanıyor. Devletin tüm saldırı ve katletme politikalarına rağmen, bu süreçte faşist haydut ve çetelerini sokağa salarak Kürt avına çıkardığı, hatta bununla da yetinmeyerek yerlerinden ve yurtlarından göndermeye kadar giden bu saldırılara rağmen, bilindiği gibi **Öcalan** avukatlarıyla yaptığı son görüşmede **"silahları gömelim"** çağrısında bulundu. Bir süredir Kürt Ulusal Hareketi'nin gündeme getirdiği ateşkes çağrılarını Öcalan'ın çağrısı ile birlikte daha da somutluk kazandı. Öcalan, **"Gelin hep birlikte Türkiye'de ve Ortadoğu'da silahı sonsuza dek sonuç alma yöntemi olmaktan çıkaralım. Silahları gömelim"** beyanında bulunarak, ülkede son dönem oldukça diri bir şekilde ayakta duran güçlere yönelik tasfiye politikasını daha yüksek bir sesle ifade etmiş oldu. Kürt Ulusal Hareketi açısından yaşanan bu gelişmelerin tüm devrimcileri etkilediği/etkileyeceği bir gerçek. Ancak bu etkinin ülkede devrimin yolunu silahlı mücadele ile çizen devrimci örgütler açısından daha fazla hissedildiği ve hissedileceği de ayrı bir gerçektir.

Egemenlerin artan saldırılarına karşılık geline aşamada devrimcilerin eylem birliği ve dayanışması daha da önem kazanmaktadır. Yukarıda vurguladığımız devletin merkezi saldırıların tümünde devrimciler ortak hareket etmeyi ve dayanışma örneklerini en üst biçimde göstermeyi başarmıştır. Bunun gelinen aşamada sistemli bir şekilde yürütülmesi ve devam ettirilmesi için özel bir çaba sarf edilmeli, bu konudaki girişimlerin tümünün büyütülmesi sağlanmalıdır. Bu konuda her türlü görevin alınması bir zorunluluk olarak önümüzde durmaktadır. Bu tarz saldırıların geçici moral bozuklukları yaratması, direniş mevzilerini zayıflatması doğal bir sonuçtur. Bu sonucu tersine çevirmek ise bizlerin elinde. Sınıf mücadelesi denizinde önemli dalgalanmalar yaşanmaktadır. Bu dalgalanmalara karşı dalga kıranların safını sıklaştırması yine doğal bir sonuç olarak yaşanacak. Çünkü bu dalga karşısında duramayanlar doğal olarak boğulup, denizin engin derinliklerine karışacaktır.

Sınıfsal Yaklaşım

BİRLİKTE DİRENİŞ, BİRLİKTE MÜCADELE!

Gelişmeleri, TMY'deki değişikliklerle hız kazanan saldırı sürecine bağlamak, olayları **tek yanlı** bir bakış açısıyla ele almak demektir ki, bu bizi yanılığa götürür ve daha fazla darbeler ve yenilgileri **kaçınılmaz** hale getirir. Oysa sürecin bütününe bakıldığında, NATO zirvesi öncesine uzanan ABD emperyalizminin bölgeyle ilgili planları ve ülkemiz ile ilgili hesapları çerçevesinde, faşist Türk devletine ilişkin konumlandırılıştaki **hedefler** önemli rol oynamaktadır.

Hiç kuşkusuz emperyalistler açısından Türkiye denildiğinde akla ilk önce stratejik konum açısından bir Ortadoğu ülkesi gelmektedir. Diğer bütün konu başlıkları buna tabi olarak şekillenmektedir. AB üyeliğinden, Kürt sorununa, Irak ve Afganistan işgallerinden, Filistin meselesine bütün doğrudan-dolaylı konuların Türkiye ile ilgilerinin ele alınma derecelerini **belirleyen** husus budur. Türkiye'deki devrimci-demokratik ve anti-emperyalist muhalefetin konumu da bu bağlamda **"ilgi"** uyandırmaktadır.

1968 kuşağı olarak adlandırılan; 1965 reformist-parlamanterist TİP yönelimine tepki olarak FKF, DEV-GENÇ süreçlerinden gelerek **radikal-devrimci** bir çıkış yapan öğrenci gençlik hareketi; 1970'li yılların başında Türkiye devrimci hareketini yarattı. Bu devrimci hareketin bağrından çıkan başta **İbrahim Kaypakka-ya'nın** önderlik ettiği Komünist Partisi olmak üzere çeşitli çizgilerdeki devrimci hareket/grup ve devamı örgütlerin şekillendirdiği bir **geleneğin** üzerinden süren Türkiye'deki devrimci mücadele, nice yenilgiler ve badirelere karşın yoluna devam etmektedir.

1971-73 döneminde 12 Mart cuntasının ağır **"darbe"**si ile yaşanan ilk yenilgi sürecinin atlatılması fazla zaman almamıştı. 12 Eylül'le gelen daha azgın saldırıların savuşturulması ise daha uzun yılları aldı. Türkiye devrimci hareketinin belini doğrultmaya, yaralarını sarmaya çalıştığı 12 Eylül sonrasında süreçte, Kürt Ulusal Hareketi faşist diktatörlüğe karşı açtığı savaş cephesi ile **devrimci di-**

namizmin hareket unsurları açısından başlıca çekim merkezi haline geldi. Mücadeleyi, sınıfsal karakteri/çizgisinden ve politikalarından ötürü on yıldan daha ileriye taşıyamadığı için devrimci dinamizmini yitirdi ve çekim merkezi olmaktan çıktı.

Kürt Ulusal Hareketi'ndeki son on yıldaki bu geriye gidiş, Türkiye devrimci hareketinin ulusal devrimci dinamiklerden yoksun kalması açısından önemli bir **kan kaybı** oluşturuyordu. Bununla birlikte savrulmalar ve reformist eğilimler (ve legalizm) devrimci hareket üzerinde etkili olmaya başladı. Zaten 12 Eylül'ün doğru tarzda yapılamayan muhasebesi, derleniş sürecini kötü şekillendirmiş ve bir dizi hareket açısından, 1980'lerdeki direniş ocağı hapisanelerden gelen bir **"merkezi politika-ya"** hapsetmişti.

Türkiye devrimci hareketinin bu yazının konusu olmayan çaptaki genel analizinden özetleyebileceğimiz bütün bu zaafılara karşın, var olan mücadele geleneğindeki ana çizgiler, düşman açısından ciddi ölçüde **tehdit** oluşturmaktadır. Bunun başlıca nedeni Türkiye halkının kurtuluş yolunun şiddete dayalı bir **devrimden** geçtiği gerçeğinde birleşmesidir. Her ne kadar küçük burjuva hareketlerin kurtuluş yolu olarak benimsedikleri çizginin, nihai olarak bu devrimi gerçekleştirmeyi **imkânsız** kılan bir platformu öngörmesi söz konusuysa da bugün için asgari müştereklerde yakalanan bu birliktelik, Proletarya Partisi ile bu grup ve örgütler arasında belirli bir **dayanışmayı** mümkün kılabilir. Bunun da az bir şey olduğu söylenemez.

Komünist Partisinin de aynı zamanda bir parçası olduğu Türkiye devrimci hareketindeki güçler; kitle potansiyeli açısından bugün sahip oldukları genel zafiyete karşın, ülkenin sosyo-ekonomik koşullarından kaynaklı nesnel olarak kitlelerle **"tehdit edici"** ilişkiler kurmaya aday durumdadırlar. **"Sosyalizm"**, **"komünizm"** söylemleri reformist-revizyonist yasal partilerin dahi prim yapmadığı koşullar, faşizmin bir başka okunuşuna delalet olmaktan başka, düzenden bek-

lentisi kalmayan kitlelerin yönelimine yanıt olacak programa da **işaret** etmektedir.

Kısa ve geçici dönemler gerileme göstermesine karşın hep çıkış trendinde olan **"sosyal patlama"** olgusu, emperyalizmin bölgeye ilişkin son süreçteki planlarıyla birlikte Türkiye'deki sınıf mücadelesinin seyrini bambaşka bir havaya sokmuştur. Burada, Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü savaş ile olgunlaşan dinamikler de muazzam bir potansiyele sahip olarak rol üstlenmek üzere **hareket** halindedir. Bütün hamleler bu gerçekler üzerinden yapılmak durumundadır.

Karşı atak uzun bir süredir, hamle üstünlüğünü elinde bulunduran hâkim sınıflardan gelmeye devam etmektedir. Emperyalizmin genel saldırı kampanyasıyla daha da şiddetlenen bu politikaların, öteden beri savunma hattına çekilen ve **"direniş"**i adeta içselleştiren (stratejik hale getiren) mücadele taktiği karşısında nihayetinde başarılı olması kaçınılmazdır. Bunun geçici ya da dönemselsel bir başarı olacağından söz edebileceğimiz kuşkusuz da bu sürecin kavgadaki kazanımları büyük ölçüde eriteceği ve mevzileri dağıtacağı kesindir.

"Güçler dengesi" teorisi her koşulda her şeyi açıklamaya yetmemektedir. Zayıflık, güçlü karşısında pasifize olmayı koşullamaz. Zayıflık, gücünü gözleterek hareket etmenin önemini daha fazla artırır. Düşmanın bizden güçlü olduğu günümüz koşullarında, **sürekli** biçimde saldırı altında bulunduğumuz bir gerçektir. Bunun, kimi süreçlerde çeşitli fırsatlar vesilesiyle yoğunlaşp azalması da bir vakıadır. Bu fırsatlar, toplumsal gelişmelere, bizim ve düşmanın durumuna bağlı olarak ortaya çıkmaktadır. Bütün bu durumlar, başta devrimci hareketler olmak üzere düzene muhalif diğer güçler açısından da benzerlikler arz ederler.

Önceki sene DHKP-C, geçen sene MKP, bu yıl içerisinde Proletarya Partisi'ne, geçen ay MLKP ve diğer devrimci ve demokrat yapılanmalara yönelik çeşitli boyutlardaki saldırılar, operasyonlar ve katliamlar ile genelde yine sık sık bütün devrimci, yurtsever eylem ve gösterilere, kişi ve kurumlara yönelik her türlü baskı, işkence, tutuklama, katletme ve linç saldırıları, faşist diktatörlüğün sınıf mücadelesini **yürütme biçimi** olarak okunmalıdır.

Faşist-Kemalist Türk devletinin bu saldırılarında devrimcilerin esas olarak **"yalnız"** kalmaları **-geçici ve**

sahte, hatta timsah gözyaşları kimseyi aldatmasın- düzenin kimyası gereğidir. Bunun bir bakıma yine devrimcilerin eseri olduğundan söz edilebilecekse de, ilk bakışta doğru gibi görünebilecek yanları yanılmalar yaratmamalıdır. Devrimci politikaların kitlelerden soyutlanmaya yol açabilecek -marijinalite- sonuçlar doğurduğuna dair iddialar, istisnai gündemlere ilişkin isabetli sayılabilse de genel olarak kitlelerin **geri yanları** ile uyumlu anlayışlara karşılık gelmektedir.

Asıl sorun devrimciler arasında yaratılmayan dayanışma ve işbirliğidir. Üzerinde durulması gereken **ön-celikli** konulardan birisi budur. Yenilgi ve ağır saldırı koşullarında sürekli akılları başa getiren bu sorun, büyük bir sorumsuzluk örneği olarak diğer şartlarda geri plana itilmektedir. Bu konuda adım atma adına gösterilen samimiyetsizliklerin işleri **büsbütün** bozması da ayrıca bir başka olumsuzluktur. Düşmana hizmet eden bir çizgide davranılması, ilişkileri içinden çıkılmaz hale getirmektedir. Hiçbir siyasi grup ve çevreyi **-özellikle-** niyet noktasında sorgulama ve yargılamaya kalkışmadan meseleleri çözme-ye kalkışmak gerekmektedir.

Öncelikle ve özellikle **devrimci güçler** içinden geçtiğimiz süreçte daha fazla güç birliği içinde hareket etme zorunluluğunu bilince çıkarmak zorundadır. Bu durum hem hapisaneler hem de dışarıdaki **bütün** platformlar açısından aynı derecede önem arz etmektedir. Düşman son genelkurmay kademesindeki değişiklik esnasında da bir kez daha dikte ettiği ve pratiğe yansıttığı üzere azgın bir **yönelime** girmiştir. Bunun stratejik arka planı ortadadır. Bu bir **üst evreye** karşılık gelmektedir.

Buna **birlikte** karşı koymanın gereği açıktır. En geniş halk kitlelerinin seferber edilmesi ve direnişten öte karşı **mücadele hattının** örülmesi için bütünüyle yüklenilmesi görevi, bizlerin omzundadır. Her türlü grupsal çıkar, önyargı, hesap ve kısır çekişme bir kenara bırakılmalıdır. Herkes kendi gündemine kapanmaktan vazgeçebilmelidir. **Ortak gündemi** saptayabilmek hiç de zor olmasa gerektir. **Türkiye devrimci hareketinin, kimi dönemler olduğu gibi son süreçte unutulsa da önemli bir tarihi geleneği olan dayanışmacı yanı öne çıkartılarak, bu damar üzerinden beslenen bir güç birliği yaratılmalıdır.**

Tersanelerde işçiler ölüyor! BİLİYOR MUYDUNUZ?

Günümüzde en ağır koşullarda çalışan tersane işçileri, dün olduğu gibi bugün de örgütsüz, “yalnız”, gurbetçi, ölü, kızgın, güçlü ve patlamaya hazır bir potansiyelle, kendi kurtuluşunu sağlayacağı günlere doğru ölmeye devam ediyor. Son günlerde adeta ana haber bültenlerini izler gibi düzenli bir şekilde, tersane işçilerinin “iş cinayetlerine” kurban gidişini izliyoruz. Bu iş cinayetleri gerek işçi sınıfı, gerek tersane işçileri açısından yeni bir sorun olmadığı gibi, kısa vadede çözülecek bir sorun da değil. Ancak çok ağır koşullarda çalışan tersane işçileri, öncelikli örgütlenmesi gereken bir yerde duruyor. Tersane işçilerinin ve tersaneye dönük çalışmaları olan işçilerin, genel olarak durum ve son süreçteki iş cinayetlerine dair görüşlerini aldık.

“Ben yaklaşık 8 yıldan beri tersanelerde çalışıyorum, hemen hemen bütün tersanelerde çalıştım. Tersaneler işçiler için cehennem, patronlar için cennet bir yerdir. Tersanelerin en büyük sorunu taşeronların gün geçtikçe çoğalması, aynı zamanda o taşeronların da bir alt firmasının olmasıdır” diyerek özetliyor bir işçi yaşadıkları sorunları.

İşçilerin örgütlenmesindeki en büyük sorun tersanelerdeki işçilerin bir bölümünün gurbetçi, mevsimlik işçilerden olmasından ziyade, İstanbul ve Gebze gibi yerlerden gelen işçilerin sürekli olarak tersane değiştirmeleridir. Tersane işçisi kendi içlerinde simsar, taşeron gibi araçların oluşturduğu güvensizlik ağından dolayı korkuyor. İşçilerin birbirine yancılaşmaları beraberinde güvensizliği doğuruyor ve bunu da taşeronlar çok iyi kullanıyor.

Çarpıcı ölümlerin hikâyeleriyle dolu tersane havzası. Bunlardan birisi de şöyle; işçiler, tersanenin girişini kapatıp işçileri çalışmamaları için ikna etmeye çalışıyorlar. İşçilerden birisi kapatılan kapıya aldırılmadan tellerden atlayıp tersaneye giriyor ve bir sonraki iş cinayetinde o tellerden atlayan işçi ölüyor. İşçilerin örgütlenmelerini önlemek için taşeronlar ve patronlar çok iyi örgütlenmiş durumda. Eylemlere katılan işçilerin adlarını listeleyip işe almıyorlar ve gözdağı veriyorlar; **“bakın ekmeğinizden olursunuz, bunlar terörist vb.”** Bu durumda toplu bir örgütlenme yapılması gerektiğini söylüyor Tersane İşçileri Birliği Derneği. **“2005 yılı 15-16 Haziran Direnişi’ne denk gelen**

bir patlama oldu Torgem Tersanesi’nde, 3 işçi öldü. Tuzla Tersanesi’nin önünde yol kesildi, 4-5 bin kadar işçi yol kesme eylemine katıldı. Ama işçilerin taleplerine yeterince cevap verilemedi.”

Tersanelerde genel olarak sigorta, ücretlerin ödenmemesi, ağır çalışma koşulları, sağlıksız ve güvensiz çalışma koşulları gibi haksızlıklardan çok iş cinayetlerine karşı yoğunlukta tepki bir gerçek. Ancak bunu da kaderciler ya da olağan karşılayan kesim çok büyük, taşeronların bir yöntemi de akrabalarını, hemşerilerini çalıştırmaları. Bu sayede işçilerin isyanları daha kolay **“bastırılmış”** oluyor. İnsanın kanını donduracak iş cinayetleri anlatıyor işçiler; **“İstanbul Tersanesi’nde, sabaha kadar çalışan bir işçi, sabah namaza gidiyor ve geri gelirken denize düşüyor. İşçinin ölüsünü bulmak için ertesi gün dalgıçlar denize dalıyorlar ve 6-7 ay önce denize düşmüş, oradaki saca yapışmış başka bir işçinin ölüsüyle karşılaşıyorlar. Kimsenin haberi yok öldüğünden.”** Bu bilinen olayların dışında sayısı bilinmeyen yani patronların kaçırdığı, ailelere para vererek susturduğu bir sürü işçi cenazesi var.

Limter-İş Sendikası son dönemdeki saldırılardan dolayı yeni bir kampanyaya hazırlanıyor, bunun koşullarını örgütleniyor. Limter-İş, **“Biz bu gün sadece işçilerin somut talepleriyle değil onların yaşama olan bağlarını da sağlamamız gerektiğini düşünüyoruz. Yani bütün gün çalışıyorlar ve neredeyse dünyadan habersiz yaşıyorlar. İşçilere dünyada gelişen olayların kendi ülkemizde gelişen olayların ve kendi yaşadığımız sorunların, hepsinin bir biriyle bağlantılı olduğunu kavratmaya çalışıyoruz. Verilen mücadeleler sonucunda küçük de olsa haklar alınmıştır. Ancak burada önemli olan Dersan gibi bir direnişi daha ileri taşımaktır. Bu gün hala sendikamıza yönelik saldırılar sürüyor, yöneticilerimiz gözaltına alınıyor, öncü işçilere polis, patron işbirliğiyle saldırılar sürüyor, son olarak Başkanımız Cem Dinç tutuklandı. Biz burada tersane koşullarının daha iyi olması için çalışıyorsak bu çatı altında birleşmeliyiz. Bu yolu bedel ödeyerek yürüyeceğiz, ya bu koşullardan rahatsız olacağız ya da bırakacağız kendi halinde yuvarlansın gitsin. Bu koşulları değiştirmek için yola çıktık ve dönmeye niyetimiz yok”** diyor.

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

“Dilenciye değil, memura istedik”

Devlet eliyle yapılan her saldırının asıl temelini ekonomik saldırıların oluşturduğu bugün gözle görülür bir gerçektir. Gazetemizin geçen sayısında devlet bakanlarının açık açık kamu emekçilerine yönelik **“eyleme gitmeyin, suç sayarız, işinizden olursunuz”** tehditlerine yer vermiştik.

23 Eylül Cumartesi günü KESK’in toplu görüşme masasından çekilmesiyle beraber Kamu-Sen ve Memur-Sen ile yapılan görüşmelerde emekçilerin önüne iki alternatif(!) konuldu.

Bunlardan biri, düşük gelirli emekçiye % 4+4 zam, yüksek gelirli emekçiye % 3+3, bürokratlara ise % 1 zam, diğeri ise herkese % 3 zam ve düşük maaşlılara ise % 20+20 şeklinde verilecek tazminat. Diğer seçenek düşük gelirli emekçiye yıllık aldığı maaşı aylık oranına indirirsek % 6.3 zam demek oluyor.

Zam konusunda anlaşma sağlanamamasına karşılık, emekçilerin özlük hakları üzerinde yapılacak tartışmalar gündeme geldi. Bu konuda bir komisyon oluşturularak bir anlaşma hazırlanmasına karar verilmesine karşın, Bakan Şahin, yanındaki bürokratlarla ayrı bir top-

lantı yaparak anlaşma metnini hazırlayıp tarafların karşısına koydu. Bunun üzerine Kamu-Sen görüşmelerden çekildi. Toplantı çıkışında açıklama yapan Kamu-Sen Başkanı **Bircan Akyıldız**, mutabakata vardıkları 33 maddelik metinden 24’ünün çıkarılmasını kabul edilemez olduğunu, çıkarılan maddelerin ise emekçilerin özlük haklarıyla ilgili olduğunu söyleyerek, devlete **“eylem sürecini başlatma zamanı geldi”** uyarısında bulundu. Ardından toplantıdan her türlü muhalif sesi ekarte eden Bakan Şahin, Memur-Sen’i de yanına alarak basın karşısına geçti ve Uzlaştırma Kurulu’nun kararını başından beri kabul etmeyeceklerini açıkladıklarını belirterek, bunun devlete 3 katrilyon liralık zarar demek olduğunu, ayrıca emekçilerin kendi hükümetleri sırasında enflasyondan kayıpları olmadığını iddia etti. Tüm konuşması boyunca emekçilere **“sırtımızdaki asalak”** damgasını vurmaya çalışan Şahin, söz Memur-Sen’e gelince teşekkür etmekle yetindi.

Açıktır ki, bu görüşmenin tarafları devlet adına o dönemin hükümeti ve emekçiler adına da sendikalardır. On

binlerce emekçinin iradesini temsil eden KESK’in masada olmadığı bir toplantının hangi **“demokrasi”** anlayışı ile yapıldığı ayrı bir sorudur. Diğer yandan ise yaşanan farklı gelişmeler önemlidir. Kamu-Sen ve Memur-Sen, KESK masadan kalktığına eleştirmiş ve özellikle eylem sürecini başlatmaktan geri durmuştur. Aynı dönemde diğerinden daha da sarı bir tavır koyan iki sendikayı arkasına alan Bakan Şahin televizyonlardan **“eyleme çıkmayın, gününüzü görürsünüz”** diye tehditler savurmuştur. Ancak eylem hakkının bu şekilde gasp edilmesine karşı masada kalan diğer iki sendikanın tavrı susmak olmuştur.

Diğer yandan şuna da değinmek gerekir ki, Uzlaştırma Kurulu zaten devlette çalışır halde olan bir kurumdur. Bundan **“emekçinin lehine”** çıkacak kararın nasıl olacağı ise dünden bellidir.

Tüm bu gelişmelerle beraber KESK, DİSK ve BASK (Bağımsız Sendikalar Konfederasyonu) **Emek Platformu olarak 25 Eylül Pazartesi** günü Meclis önünde eylemdeydi. Eylemin sebebi ise Avrupa Sosyal Şartının Onaylanmasının Uygun Bulduğuna Dair Tasarı’nın kabul edilmesi idi.

Yasa tasarısı, emekçilere kısmi bazı haklarının verilmesini öngörüyor. Bu tasarının önemli olan iki noktası şu; 5. maddede geçen özgür örgütlenme hakkı, 6. maddede geçen özgür toplu pazarlık

hakkı. Lakin bu iki yasadaki biri iyi diğeri ise kötü, tıpkı gece ve gündüzün kardeşliği gibi. KESK Başkanı **İsmail Hakkı Tombul** yaptığı açıklamada, tasarının 5. ve 6. maddelerine dikkat çekerek; hükümetin yasa tasarısını geri çekerek bu maddelere çekince koyduğunun altını çizdi. Tasarının 6. maddesinin zaten TİS anlamına geleceğini söyleyen Tombul, DİSK ve BASK temsilcileriyle beraber AKP, ANAP ve CHP başvekilleriyle görüşmek üzere Meclis’e girdi. Görüşmenin ardından açıklama yapan Tombul, muhalefet milletvekillerinin söylemlerini değerlendireceğini aktardı.

Lakin görüşme sırasında alınmayan haklar için şimdi de AB’ye el açılmış oldu. Şu anda yürürlükteki Sendika Yasası’nın bile IMF ve AB belirlemeleriyle, yönlendirmeleriyle oluşturduğu hatırlanacak olursa, bu tasarının diğer yanlarının ne getireceği bilinmiyor.

Açık ki, haklar masada alınmaz, elinde zorla aldığın bir hak yoksa pazarlığa oturulmaz. Masada herkes kazandıkları üzerinden pazarlık yapar. Emek gücünün kullanılmadığı, bir zaferin elde edilmediği yerde ise masaya oturmak, masanın karşı tarafında oturanların kafasını okşayanlardan hak beklemek ise **“özgürlüğünü karşı tarafa teslim etmek”** olur. Böyle bir süreçte de sınıf sendikacılığına olan ihtiyacın altını çizmeye gerek bile yoktur.

Altın madeni için ABD'ye ikna gezisi

"Bizler de ilk aşamada sevindik, iş vaat ettiler, yatırım sözü verdiler, kazançlı çıkacağımız söylendi. Ama süreç geçtikçe, bizler araştırıp sordukça, hiç de öyle olmadığını gördük. Ölümler hiç altın takar mı? Biz yaptık, siz yanlış yapmayın, birilerine uyduk. Bir şeyler yaptık. Siz yapmayın..."

Erzincan'ın İliç ilçesinde bulunan ve Türkiye'nin ikinci büyük altın rezervi olduğu belirtilen madeni işletmek için ruhsat alan ABD-Kanada ortaklı Anatolion Minerals Development şirketine bağlı Çukurdere Madencilik AŞ. bölgedeki köylülere, ilçe eşrafını ve Erzincan'daki her kesimden bürokratı altın çıkarma yöntemi konusunda ikna etmek (asıl olarak onlar üzerinden bölge köylülerini ikna ettirmek) için ABD'ye götürüyor.

İliç'e 11 km. uzaklıkta bulunan maden mevkiinde tespit edilen altın madeni için 1999 yılında madenin işletme ruhsatını alarak 2000 yılının Ağustos ayında 25 milyon dolar bütçe ile etüd çalışmalarına başlayan Çukurdere Madencilik, bölgede yaklaşık 2 km'lik alanda uzunluğu toplam 63 bin metreyi bulan 600 adet sondaj çalışması yaptı.

2008 yılı ortalarında üretime geçmeyi planlayan maden şirketi, yatırım maliyeti 125 milyon dolar olan altın madeninden ürün elde etme yöntemi (siyanür ile elde etme) konusunda İzmir-Bergama'daki halk tepkisine benzer bir tepki ile karşılaşmamak adına, madene yakın bulunan köylülere ikna edebilmek, onları tepkisiz kılabilmek için 25 milyon dolarlık bütçesinin önemli bir bölümünü çeşitli yollarla "rüşvet amaçlı" kullanmaya başladı. Bunlardan biri çevre köylerden muhtarları, ilçe ileri gelenlerini (siz zengin, sözü para edenleri anlayın) ve bürokratları (emniyet müdüründen, milletvekiline, faşist partilerin ilçe başkanlarından, sivil toplum örgütlerine ve basın TV spikerlerine kadar) "teknik, sosyal(!) geziler" bahanesiyle ABD'ye götürmek iken, bir yandan da maden sahasında bulunan veya çevresindeki tarlaları bedellerinin çok çok üstünde fiyatlar vererek maddi anlamda köylülerin "yok" diyemeyeceği tekliflerle satın alarak, köylülerin bundan kazanç sağlamasını sağlayarak onları tepkisiz kılmıştır. Yine madenin işlenmesi durumunda 300-350 kişiye iş imkanı vaad ederek onların bilinçlerini bulandırmışlardır. Son olarak da üretime başladığında hiç kuşkusuz oluşacak olan zehirli gaz, atık vb. yan ürünleri ile doğrudan temas etmesi ile bölge köylülerinin doğallığında oluşacak tepkileri bir süreliğine de olsa engelleyebil-

mek için bu bölgelerdeki köylülerin farklı bir alana (4-5 km uzaklıktaki) taşınmasını isteyen maden şirketi, köylülerle sözleşme imzalandıktan sonra İl Genel Meclisi'nden izin alarak köyün taşınması için çalışmalar başlatmıştır. Bu amaçla maden sahası içindeki 40 haneli Çöpler köyünde her aile için belirlenen alanda dubleks evler yapılıyor. Evlerin büyüklüğü 110 metre kare ve dubleks olacak. İçinde kaloriferi, güneş enerjisi, modern mutfak ve banyosu olacak. Yine ev yaptırmak istemeyip de köyden taşınmayı seçenlere ise evin bedeli ödenecek. 2007 yılında köylülerin yeni mekânlarında yaşamaya başlaması hedefleniyor.

Gördüğümüz gibi bölgedeki köylülerimizin başına "devlet kuşunun" bir türü olan "altın kuşu" konmuş. Burjuva ve yerel basında da bu durum sürekli vurgulanıyor. Öyle ya şirket halkın tepkisini üzerine ilk etapta çekmemek için bol bol para dağıtıyor, "rüşvet veriyor". "Hangi akıllı(!)" bu durumda "siyanürle altın aranacakmış" diye veya "çevre-bitki örtüsü zarar görecekmış", "bir-iki yıl gibi kısa sürede insan ve diğer canlı türlerinin yaşamını tehdit edecekmiş" diye düşünür, bu durum için eylem yapar, hukuk mücadelesi yürütür.

İşte bu noktada Bergama köylülerinin yıllar önce söylediği sözlere kulak verelim. Ne diyordu Bergamalı köylülerimiz; "**bizler de ilk aşamada sevindik, iş vaat ettiler, yatırım sözü verdiler, kazançlı çıkacağımız söylendi. Ama süreç geçtikçe, bizler araştırıp sordukça, hiç de öyle olmadığını gördük. Ölümler hiç altın takar mı? Biz yaptık, siz yanlış yapmayın, birilerine uyduk. Bir şeyler yaptık. Siz yapmayın...**" Evet onlar gerçeği gördüler. Ve yıllarca süren-sürdürülen direnişleriyle halkımıza örnek oldular.

Siyanür tehlikedir!

Bunun yanında bir uyarı da biz yapalım. Patron-ağa devletinin ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının talan edilmesi pahasına uşaklık misyonu gereği çok uluslu şirketlere açtığı kapılar, (maden sahasında yeni maden yasasıyla) bugün kısa vadede yeni iş sahaları, maddi olanaklar vb. türünden yarar sağlıyor görünse de, uzun va-

dede çok büyük maddi kayıpların yanında, halk sağlığından tutun da çevre katliamlarına kadar birçok olumsuzluğun ülkemizde yaşam bulmasını sağlayacaktır. İliç özgülünde bunu somutlamaya çalışalım.

Tonlarca siyanürün içinde altın olduğu tahmin edilen un ufak edilmiş tonlarca toprakla karıştırılıp önce altının siyanürde çözülmesini sağlamak, sonra da bir arıtma işlemiyle siyanürden ayırmak esasına dayanan, siyanürle altın çıkarma işleminden geriye, siyanürle karışmış bir yığın toprak, ölü bir doğa ve bir sürü sağlık sorunu kalacaktır. İliç halkı bu denli tehlikeli olan siyanürle 150 bin metre kare alanı kaplayan siyanürlü atık havuzlarından havaya karışan hidrojen gazını soluyarak veya havuzun iyi yalıtılmaması, depremle çatlaması ya da daha önemli olarak yağmurlarla taşması sonucu çevreye yayılan siyanürlü çamurun bulaştırdığı suları içerek veya bitkileri yiyerek karşılayacaktır. Yine siyanür taşıyan kamyonların uğrayacağı tra-

fik kazalarından kaynaklanan kirlenmeler, tehlikeyi yöre dışına taşıyacaktır. Kazalar söz konusu olmasa dahi, tehlikenin İliç dışına taşınmasında yeraltı suları ve rüzgâr da önemli rol oynayacaktır. Siyanürün bizzat kendisi tehlikedir. Ama bir başka tehlike ise siyanürle bileşim oluşturan ve daha sonra atık havuzunda birikecek olan ağır metallerle ilgilidir. Günlük çalışmanın ardından nicel ve nitel açıdan fazla miktarda tehlikeli atık üretilmektedir. Çıkan atığın önemli bir kısmı ise madencilik işlemleri sırasında kullanılan makinelerin yıkanmasında kullanılan halojenli çözücülerden oluşmaktadır. Altın gibi siyanürle birleşerek topraktan ayrılan ve doğal halleri ile toksit olmayan bu metaller, siyanürlü bileşikler halinde suda erir hale gelecek ve atık havuzundan yeraltı sularına karışarak insan sağlığını tehdit edecektir.

Etkileri yıllar sonra ortaya çıkacak olan ve ağırlığını akciğer, mide, barsak, mesane ve kan kanserlerinin çekeceği pek çok sağlık sorunu, İliç halkını tehdit edecektir. Altın elde edilmesinden sonra ortada kalan zehirli atıklar bölgede bitki ve hayvan türlerinin yok olmasına ve bir daha tarım yapılamamasına yol açacak. Bölge halkı başka yerlere göçe zorlanacak. Göç edemeyenler ise -şayet hayatta kalabilirlerse- köylerine, köklerine bağlılıklarının bedelini ciddi sağlık sorunlarıyla karşılaşılarak ödeyeceklerdir.

Bu uyarı ekseninde başta İliç halkı olmak üzere tüm köylülerimize diyoruz ki; doğa ve insanlık düşmanı, para-kâr azmanı bu şirketlerin (siz çete deyin) masumane pozlarına bürünmesine, "**çevreye zarar vermeyeceğiz**" sözlerine aldanmayın, onlardan gelen ve gelebilecek rüşvetleri onurluca yüzlerine çarpın. Bergama halkı bunu yaptı, direnişleriyle halkımızın gönüllerinde taht kazandılar, siz de kazanın! (Erzincan)

Fındık üreticisi perişan: Köy satılığa çıkarıldı!

Binlerce köylünün geçim kaynağı olan fındıkta oynanan oyunlar üretici köylülere perişan ediyor.

Köylüler binbir emekle yetiştirdikleri fındığa umut bağlarken, IMF politikalarını uygulayan hükümet, fındık üreticisini açlığa mahkûm ediyor. Yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalışan köylüler, karşılaştıkları sıkıntıları aşmak için şimdi de köylerini satılığa çıkardı.

Düzce'nin Akçakoca ilçesine bağlı Tepeköy'de fındık üreticisi köylüler, 50 randıman fındığın kilosuna 4 YTL verilmesine karşılık, borçlarını ödeyemeyeceklerini söyleyerek, köylerini satılığa çıkardılar. Fındığın para etmediğini ve giderlerini bile karşılamadığını söyleyen köylüler, hükümete ve Cüneyt Zapsu'ya ateş püskürdü.

Ülkemizde her hükümetin çeşitli vaatlerle kandırdığı köylüler devletin IMF

politikalarını harfiyen uygulamasının sonucunda topraklarını satılığa çıkardı. Akçakoca yolu üzerinde bulunan Tepeköy'de köylüler köyün girişine ve köy camisinin altındaki kahvenin önüne "**Devren satılık köy- Nüfus:1200 Müracaat: Zapsu**" yazılı afişler astı.

185 haneli köyde 7 bin dönüm fındık bahçesinden yılda 700 ton fındık üretiliyor. "**Fındığımız para etmediği için köyü terk ediyoruz, hiçbir siyasetçi giremez**" yazılı pankart taşıyan köylüler, uygulanan politikaların köylüyü yoksulluğa mahkûm ettiğini haykırdılar.

Bankaya Tarım Kredi Kooperatifi'ne, piyasaya borçları olduğunu söyleyen köylüler, fındığın piyasada 2 YTL'ye kadar düştüğünü, bu yüzden borçlarını ödeyemediklerini dile getiriyorlar. (H. Merkezi)

Emperyalist-kapitalist sistemin daha fazla kâr-rant ve kazanç amacıyla altüst ettiği, bozduğu ekolojik dengenin bir sonucu olarak dünyanın birçok bölgesinde susuzluk baş göstermeye, göller kurumaya, akarsu ve nehirlerde su seviyesi düşmeye başladı. Bu durum doğal olarak tarımı, dolayısıyla da insan yaşamını büyük oranda tehdit etmektedir. Türkiye de son yıllarda bu durumla bağlantılı olarak “doğal afetlerle(!)” yüzyüze kalmaktadır. **Akşehir Gölü, Konya Ovası**’ndaki onlarca göl gibi varolan göllerimizin bir bölümü kurumuş, birçok akarsu ve nehirleri-

“Doğal afetler” kapıda!

mizdeki su seviyesi de bir hayli düşmüştür. Son yıllarda yaşanan susuzluk-kuraklık uzun bir süredir yazılı ve görsel medya tarafından işlenerek kamuoyunun gündemine taşınmıştır. Ancak yeterli duyarlılık sağlanamamış olsa gerek ki, yetkililerden(!) gerekli açıklama şu ana kadar yapılmadı. Bu durumla ilgili TZD (Türkiye Ziraatçılar Derneği), “...bu durumun tarımı ve tarım köylüsünü tehdit ettiğini” belirterek kamuoyuna “Türkiye Su Raporu”nu sundu.

Rapora göre, buğday yetiştirilen yaklaşık 9.5 hektar alanın yalnızca % 13’ü sulanabilmektedir. Ülkemizde toplam ekim alanı 17.7 milyon hektarken, bunun 12.5 milyon hektarı sulanabilir arazidir. Ancak sulanabilen miktar 4.2 milyon hektarla sınırlıdır. Yine Türkiye’nin “buğday deposu” olarak tanımlanan

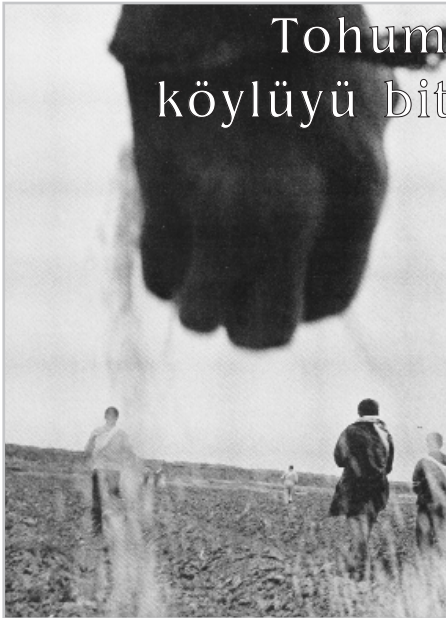
Konya Ovası’nda sulanabilen arazi miktarı % 15-20 civarındadır. Sulanabilen bu bölgede de bilinçsiz ve kaçak sulama nedeni ile yeraltı kaynakları hızla tüketilmekte, kuraklaşma eğilimi yerini çölleşme eğilimine bırakmaktadır. Raporda bu konu ile ilgili bazı veriler sunulurken tarımdaki tehlikenin varlığına dikkat çekilmektedir. Son 30 yılda 15 bin hektara yakın sulak alanın kuruduğunun gözlemlenmesine dikkat çekilerek; **Hotamış, Suğla, Seyfe gölleri, Eşmekaya Sazlığı ve Ereğli Akgöl** örnek verildi. Ayrıca **Tuz gölü, Akşehir, Eber, Beyşehir, Meke** göllerinde su seviyesinin yer yer 1 metrenin altına düştüğüne ve göl alanlarının önemli ölçüde küçüldüğüne işaret edilen raporda Türkiye’nin ikinci büyük gölü olan Tuz Gölü’nün son 40 yılda yarısı küçüldüğü belirtildi.

GAP da tehlikede

Raporda ayrıca tarım potansiyelini ikiye katlayacağı söylenen GAP’ta 3.2 milyon hek-

tar tarım alanının 2 milyon hektarının sulanabilir arazi olduğu ifade edildi. Buna karşılık sulanan arazinin 350 bin hektar civarında yani potansiyel olarak sulanabilen arazinin ancak % 17’si düzeyinde olduğu belirtilen raporda, “bunun da onda biri yanlış sulama nedeniyle aşırı tuzlanmış ve çölleşmiş durumdadır” denildi.

Şu an itibarıyla Türkiye’de sulama hizmetlerinin % 57’sini gerçekleştiren DSİ’nin “sulama tesislerinin verimli işletilmediği-işletilemediği” gerekçesiyle sulama hizmetlerini sulama birlikleri ve çiftçi kuruluşlarına devredilmesinin yanlış olduğu belirtilerek, bu durumun tarımı ileriki süreçte sorunlarla başbaşa bırakmak anlamına geldiği vurgulandı. Son olarak raporda mevcut eğilimler dikkate alındığında, Türkiye’nin en fazla 20 yıl gibi kısa bir zamanda tarımsal ürün rekoltelelerinde ciddi düşüşler, çölleşme, yetersiz beslenme ve içme suyu kıtlığı gibi sorunlarla karşı karşıya kalacağı belirtildi. (Erzincan)

Tohumculuk Yasası köylüyü bitirmeye yöneliktir

leri, ilaçları, hormonları ve genetik değişime uğratılmış tohumların üretimi bu emperyalist tekellerin elindedir. Ülkemizde de çıkarılacak bu yasayla tohum üretimini kendi denetimlerine almayı amaçlamaktadırlar.

Emperyalizme bağımlı politikalar nedeniyle sebze tohumculuğunun % 90’ı zaten bu tekellerin elindedir. **Mısır, ayçiçeği** gibi tohumlar **Hollanda, İsrail, İspanya** kaynaklı şirketlerin ve onların yerli ortaklarıyla üretilerek veya doğrudan ithal edilerek üreticilere satılıyor. AKP tarafından çıkarılmaya çalışılan Tohumculuk Yasa Tasarısı’na birçok ziraat odası, köylü sendikası ve DKÖ’ler tarafından tepki gösterildi.

Ortak yapılan bir açıklamada “...bitkisel üretimin ana girdisi, olmazsa olmaz olanı tohumdur. Köylü tohumu bir kez ürettiğinde ya da satın aldığı anda onu gelecek yıllarda da kullanabilir. Diğer köylülerle paylaşabilir veya başka tohumlarla değiş tokuş yapabilir. Şirketler tarımı ve köylüleri denetimleri altına alabilmek için tohumu ele geçirmeyi hedeflediler” denilmektedir. Bunun anlamı devletin tohum üretiminden elini çekerek bu işi özel şirketlere vermesi, böylece GDO tohumlarla (bu tohumlar her yıl yeniden satın alınmak zorundadır, zira elde edilen üründen yeni tohum elde edilememektedir) her yıl köylüye yüksek fiyatla tohumun satılmasıdır, bu da zaten üretemeyecek durumda olan, ürettiğini de satamayan köylüyü zor durumda bırakacaktır.

“**Yan gelip yatarak**” ülkenin her tarafını satan AKP, icraatlarına aralıksız devam ededursun. “**Sandıkta görüşürüz Tayyip bey**” diyen köylü sesini yükseltmeye devam edecektir. Geçen sayımızda yer verdiğimiz CHP’nin yalan paketini okumuşsunuzdur. Acaba bu yasa karşısında CHP’liler ne yapmaktadır, merak etmekteyiz. (Erzincan)

Tütün-Sen’e kapatma kararı

İzmir 2. İş Mahkemesi Tütün-Sen hakkında kapatma kararı verdi.

Ülkemizde yoğun bir sömürüye maruz kalan milyonlarca köylü, sorunlarının çözümüne yönelik örgütlü bir karşı koyuş göstermiyor.

Köylülerin sorunlarına ortak çözüm bulmak için oluşturulan kooperatif, birlik vb. örgütlenmeler devlet icazeti altına alınırken bu-

nun dışında kalanlar sistemin yasaklarına takılıyor.

Tütün üreticisi köylülerin yaşadığı sıkıntıları aşabilmek amacıyla kurulan Tütün-Sen devlet tarafından kapatıldı. Sistem böylece bir kez daha köylülerin hak arama mücadelesini engellemeye çalışıyor. Konuya ilişkin bir açıklama yapan Tütün-Sen Genel başkanı **Ali Bülent Erdem**; devletin köylü örgütlenmeleri için bir iç hukuk oluşturmadığını, bunun sonucu olarak köylü sendikalarını kapatmak istediğini söyleyerek, mücadelenin devam edeceğini ve bu engeli de aşacaklarını söyledi. Erdem; Devletin **TÜSİAD** ve **TOBB** gibi örgütlere gösterdiği ilgiyi, köylü örgütlenmelerine göstermediğini ve köylülerin haklarını alana kadar mücadeleden vazgeçmeyeceklerini ifade etti. (İzmir)

Halk, iradesini belirtiyor: HAYIR!

Geçmiş yıllarda **Ankara**’nın **Mamak** kondularında yaşanan sıkıntının bir benzeri şimdi Koldere köylülerinin başında. Hatırlanacağı gibi Mamak’ta koca bir mahalleye rağmen belediye mahallenin ortasındaki açık araziye yıllarca çöplük olarak kullanmış, burada halkın geliştirdiği tepki ve bu tepkinin devrimci-demokrat kurumlarla birleşmesiyle beraber bu çöplük şehir dışına taşınmıştı.

Koldere’de ise devlet, “**kurulacak katı atık tesisi**” için yer arıyor. **19 Eylül Salı** günü halkın tepkisini ortaya koyması ve örgütlenmesi için yapılan referandumda halk kendi iradesini belirledi. 2 gün süren referandumda kurulan 8 sandıkta oy kullanan köylülerin 3 bin 570’i tarlalarının çöp yapılmasına hayır derken, sadece 7 kişi “**evet**” dedi. “**Bu 7 kişi acaba kim?**” sorusu için esprisini oluştururken oylama sonuçlarının açıklandığı sırada yapılan basın açıklamasında köylülerin sözcüsü **Oktay Konyar** şunları söyledi;

“Bu beldede yaşayan halkın yarısından fazlası, beldelerine ve tarlalarının üzerine çöplük yapılmasını istemiyor. Şimdi sıra halkın ‘hayır’ oyuna karşı, belde Belediye Başkanı **Serdar Yıldırım**’ın yanıtıdır. Halka rağmen ‘evet’ diyecekse halk onun yanında olmadığını bu referandumda ortaya koydu.”

Bir geçmiş zaman hikâyesi

Manisa’nın **Saruhanlı, Koldere, Mütelliveli ve Alibeyli** belediyeleri yaptıkları ortak anlaşma ile bu bölgede katı atık tesisi kurmaya karar vermişti. Ancak buna karşı tesisin yakınında bulunan Develi köylüleri karşı durdu ve kısa sürede diğer belde köylülerini de yanına aldı. Yola kadın-erkek dökülen halka karşı şimdi sermaye uşaklarının yanıtı ise bir soru işareti. Cevap ya “**hayır, ilerle bu tepkiyi eritince icabına bakarız**” olacak, ya da “**evet**” olarak geçmişte Bergama’da olduğu gibi köylülerce yine bir direnişin öyküsü yazılacak. (H. Merkezi)

Behiç Aşçı'ya destek ziyaretleri

SES emekçilerinden ziyaret

SES Şişli Şubesi üyeleri, 5 Nisan Dünya Avukatlar Günü'nde F tipi hapisanelerde uygulanan tecrit ve tredman uygulamasını protesto etmek için ölüm orucu eylemine başlayan ve eyleminin 174. gününe giren Av. Behiç Aşçı'yı ziyaret etti. Aşçı'nın eylemini sürdürdüğü Şişli'deki evinin önünde biraraya gelen sendika üyeleri, "Tecride son", "Tecrit

öldürüyor" yazılı dövizler açtı.

Burada kitle adına açıklama yapan SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer, ifade ve düşünce özgürlüğünün en temel insan hakkı olduğunu vurgulayarak, Türkiye'de insanların düşüncelerinden dolayı hapisanelere kapatıldığını, yaşamdan izole edildiğini söyledi.

Sendika üyeleri açıklamanın ardından Aşçı'yı evinde ziyaret ederek, kendisiyle sohbet etti.

Adana'dan destek eylemi

22 Eylül Cuma günü hapisanelerde yaşanan tecriti protesto eden İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu üyeleri, Adalet Bakanlığı'nın Av. Behiç Aşçı ile görüşmesi için faks gönderdi.

Merkez Postane önünde biraraya gelen İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu, yaşanan tecrit uygulamasını protesto etmek amacıyla basın açıklaması yaptı. "Tecrit işkencesine son" yazılı pankart açan kitle, "İçeride dışarıda hücreleri parçala", "İnsanlık

onuru işkenceyi yenecek" sloganlarını attı.

Kitle adına bir açıklama yapan komisyon sözcüsü Ethem Açıklım, yaşanan tecride karşı ölüm oruçlarının halen sürdüğünü belirterek, ölümleri durdurmak için tecridin kalkması gerektiğini söyledi. (H. Merkezi)

Behiç Aşçı'ya destek ziyareti

İHD ve ÇHD Bursa Şubeleri "F tiplerindeki işkence ve tecritin kaldırılması" talebiyle Ölüm Orucu eylemine başlayan Behiç Aşçı'yı ziyaret etti. 23 Eylül tarihinde İHD, ÇHD, Eğitim-Sen, Partizan, ESP, SDP, DTP ve Temel Haklar Derneği'nden oluşan kurum temsilcileri Aşçı'yı Şişli'deki direniş evinde ziyaret etti.

Kurumlar adına hazırlanan ortak metni okuyan İHD Bursa Şube Başkanı Abdülaziz Ak-yol "F tiplerindeki tecrit işkencesinin insanlık dışı bir suç olduğunu ve bu insanlık suçuna karşı başlatmış olduğunuz 'Hukukun Bittiği Yerde Direnmek Haktır' şiarlı eyleminizi destekliyoruz" dedi.

(Bursa)

Kontr-gerilla değil, Şemdinli yargılanıyor!

9 Kasım 2005 tarihinde Umut Kitabevi'ne düzenlenen bombalı saldırıyı kontr-gerillanın yaptığını ortaya çıkaran kitabevi sahibi Seferi Yılmaz, 20 Temmuz 2006'da tutuklanarak Van F Tipi Hapishanesi'ne konulmuştu.

Saldırının hemen ertesinde hedef olmaya devam eden Seferi Yılmaz'a geniş bir kamuoyu tarafından sahip çıkılırken, özellikle bölgede devlete ve orduya karşı büyüyen bir öfke hâkim. Bölge insanının yeniden "güvenini" kazanmak için saldırıyı başarısızlıkla sonuçlandıran astsubaylar Ali Kaya, Özcan İldeniz ve itirafçı Veysel Ateş 19 Temmuz'da tutuklanmıştı. Ancak ertesi gün de Seferi Yılmaz, Hasan Salar adlı bir itirafçının sözde ifadelerine dayanılarak tutuklanmış ve Van F Tipi Hapishanesi'ne konulmuştu. Eylemi "başarısızlıkla" sonuçlandıran kontr-gerilla elemanlarına "işinizi düzgün yapın" mesajı verilirken, Yılmaz'ın tutuklanmasıyla adeta devletin hedefi durumunda olan muhalif kesimlere ise hedef olmaktan kurtulamayacakları mesajı verilmişti.

2 aydır tutuklu olan Yılmaz'ın ilk duruşması 18 Eylül'de Van Adliye Sara-

yı'nda görüldü. "PKK üyesi olabileceği" yönünde ifadeler sonucu hazırlanan 6 sayfalık iddianameyle yargılanan Yılmaz, tahliye edilmedi.

Hakkâri İl Jandarma Komutanlığı tarafından hazırlandığı açıkça belli olan iddianamede Yılmaz'ın örgüt üyesi olduğuna dair hiçbir kanıt bulunamazken; yeni kanıtlar yaratmaya çalışan jandarma,

Seferi Yılmaz'ın görüştüğü insanların telefon kayıtlarından yeni senaryolar üretmeye çalıştı. Mayıs ayında Almanya'da yapılan bir anma gecesinde konuşma yapması için çağrılan Seferi Yılmaz'ı TKP/ML'nin yurtdışına kaçırmaya çalıştığı iddia edildi.

Duruşma boyunca Yılmaz'ın "yasadışı" örgüt üyesi olduğuna dair "kanıt-

Seferi Yılmaz'ın görüştüğü insanların telefon kayıtlarından yeni senaryolar üretmeye çalıştı. Mayıs ayında Almanya'da yapılan bir anma gecesinde konuşma yapması için çağrılan Seferi Yılmaz'ı TKP/ML'nin yurtdışına kaçırmaya çalıştığı iddia edildi.

lar" sunularak başına gelenleri hak ettiği yönünde konuşmalar yapıldı. Savcının tahliye talebine karşın ise mahkeme heyeti oy çokluğuyla itirafçı Hasan Salar ve Astsubay Özcan İldeniz'in dinlenmesi için 15 Kasım 2006 tarihinde yapılacak olan duruşmaya kadar tutukluluk halinin devam etmesine karar verdi.

(H. Merkezi)

BJ Tekstil'de işçi kıyımı ve direniş...

Hadımköy'de kurulu bulunan BJ Tekstil'de patron yüzlerce işçiyi işten attı. Çalışma koşullarının düzeltilmesini isteyen çeşitli bantlarda çalışan işçiler, örgütlenme çalışmasına başlamışlardı.

Birkaç öncü işçinin emekleri üzerinden başlayan sendikal mücadele, kısa zaman içinde fabrikadaki tüm işçileri içine alarak genişlemişti. İşçiler yeterli çoğunluğu sağlayınca sendikaya üye olmuşlar. Sendikaya üye olan işçiler, işyerinde temsil yetkisi alabilmek için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurmuşlar. Bu gelişmeler üzerine patron, önce bir grup öncü işçiyi, daha sonra ise çok sayıdaki işçiyi işten atıyor. Patron ayrıca sendikalaşmanın önüne geçebilmek için işçiler üzerinde baskı uyguluyor. Ancak patronun tüm baskılarına rağmen işçiler kararlı bir mücadele yürüterek sendikaya üye oluyorlar. Sendikalaşmanın önünü alamayan patron ise **"son çare"** olarak yüzlerce işçiyi işten atıyor.

İşçileri işten atan patronun yasal olarak böyle bir hakkı olmadığından işçileri; işe gelmemek, çalışmamak, geç kalmak ve işi aksatmakla suçluyor. İşçiler ise hukuksuz bir şekilde işten atılmalarını protesto etmek amacıyla **16 Eylül Pazartesi** günü fabrika önünde bir eylem yaptılar. İşlerine geri dönmek isteyen işçiler, patronun yasalara göre suç işlediğini söyleyerek hakları için mücadele edeceklerini haykırdılar. BJ Tekstil'de yaşanan direnişi kamuoyu ile paylaşmak amacı ile biz de İşçi-köylü gazetesi olarak işçilerle bir söyleşi gerçekleştirdik. Fabrikanın önünde tazminatlarını almak için bekleyen işçiler oldukça öfkeliydiler. Fabrikada 650 işçi çalışıyor ve bunların 500'ü şu anda işten atılmış durumda.

- Kaç yıldır burada çalışıyorsunuz ve BJ Tekstil'de sendikalaşma mücadelesi nasıl gelişti?

Murat Lale: 3 yıldır çalışıyorum. Burada birçok haksızlık oldu, işçilere baskı yapıldı, biktırma politikası izlendi. BJ Tekstil'de en az çalışan 2 yıllık-

tır. Biz emeğimizi, alınterimizi buraya akıtıyoruz. Çalışan, üreten, yaratan bizleriz. Ancak biz lavaboya giderken bile azar işitiyoruz. 2 yıldır maaşlarımıza zam alamıyoruz. **"Vermiyoruz, ne yapabilirsiniz?"** diyorlar. Sabırlarımız denendi. Biz de **"yasaların bize tanıdığı haklar var, onları kullanırız"** dedik. Sendikaya gittik. Onların tüm engellemelerine rağmen sendikalaştık. Yetki aşamasına kadar geldik. 400 işçi sendikaya üye oldu. Yetki başvurusu yaptığımızda içinde benim de olduğum 17 kişi tazminatsız işten atıldı. Gözdağı amaçlıydı, ancak bizi yıldıramadılar, örgütlülük sürdü. Son işten atmalardan sonra burada personel kalmadı. Ancak 80-100 kişi var, 500 kişi işten atıldı.

- İşten atmaların sebebi neydi?

M. Lale: Gerekeç uyduruyorlar. Biz; işe ve şirkete zarar vermek, kalitesiz iş üretmek bahaneleriyle işten çıkarttılar. Ben 2006 yılından beri uyarılıyordum. Ama 2006 yılının ikinci ayında çalışmamdan ötürü prim aldım. Bana gelen yazıda uyarıldığım yazıyor, hepsi yalan dolan.

- Sizin talebiniz nedir, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

M. Lale: Biz işe geri dönmek istiyoruz. Dava açtık, 11. ayda davamız var. Biz, işe geri dönünceye kadar geceli gündüzlü şirketin önünde kalmaya razıyız, kalacağız da. Öyle kolay değil işçi atıp yerine başkasını almak, tazminatı vererek kırılma yaratmak. BJ burada, biz de buradayız. Biz hakkımızı biliyoruz. Hakkımızı sonuna kadar savunacağız. Pazartesi günü burada bir eylem oldu. Patron fabrikaya girerken biz buradaydık. Girdikten 15 dakika sonra **"dışarıyı dağıtın"** dedi. Biz burada yasaları çiğnemiyoruz. Yasaları onlar çiğniyor. Ben emeğimin karşılığını alırım, ama öyle ama böyle. Biz buraya çadır kuracağız, şirket nereye kaçarsa kaçsın, biz hakkımızı alacağız. Biz çekip gitmeyeceğiz. Çünkü haklıyız, sonuna kadar da davamızın arkasındayız.

"Patron yasal haklarımızı çiğniyor!"

- Kendinizi tanıtır mısınız? Sendikaya nasıl üye oldunuz?

Arzu Aydın: Ben 5 yıldır burada çalışıyorum. Avcılar'da oturuyorum, 2 çocuğum var. Paketlemede çalışıyordum. İlk dönemde koşullarımız daha iyiydi. Maaşlarımızı da zamlarımızı da az da olsa alıyorduk. Zammı kestikten sonra işçiler olarak tepki gösterdik. Tuvalet gitme yasakları, tuvalet kartla göndermeler, kapıları kapatmalar vb. başladı. Çay ve yemek saatleri değişikliğe uğradı. Son zamanlarda iş olmadığına eve gönderiyorlardı, sonra da buna karşılık hafta sonları çalıştırıyorlardı. Mesailere mecburi kalıyorlardı. Son zamanlarda hafta sonu mesaisine kalmayanlara ihtar yazmaya başladılar. Mesailerin karşılığını da alamıyorduk. Son aylarda insanların cebinde 1 milyon bile kalmıyordu. İnsanlar, çok mağdur duruma düştü. Üstüne üstlük bir de bize ihtar yazdılar. Biz de sendikalaşmaya başladık. İşçilerin %75'i üye oldu. Henüz resmi yetkiyi alamadık. Eğer resmi belgeyi alsaydık, çıkışlar bir nebze durdurulabilirdi.

- İşçiler şu an tazminatlarının miktarını bilmiyor mu?

A. Aydın: Sendika yetkiyi alabilseydi işçilerin tazminatı daha doğru verilir. Hiç kimsenin tazminatı birbirini tutmuyor. Asgari ücret üzerinden mi, taban fiyatı üzerinden mi veriliyor bilmiyor. Normalde tazminat giriş tarihinden itibaren verilir. Ama burada verilmiyor. Sendikalaşmayı sezdiklerinde öncü işçileri herhangi bir neden yokken tazminatsız işten attılar, ondan sonra işçiler ayaklandı. Patron buna karşılık yüzlerce işçiyi işten attı, ben ise dönmek için dava açacağım.

Arkadaşlarıma da söylüyorum **"dava açın"** diye. İnsanlar pes etmesin, **"paramızı aldık bitti"** demesinler. Bunun devamını, arkasını getirsinler. 3 ay da sürse, 5 ay da sürse davalarını açsınlar. Sonuçta biz sendikalaştık diye bizi işten attılar. Bu ise bizim yasal hakkımız. Bizim yasal hakkımızı çiğniyorlar. Ne kadar toplu olursak gücümüz büyük olur.

İşçilerin sendikalaşma mücadelesi çeşitli bantlarda çalışan öncü işçilerin müdahalesi ile gelişmiş. İşçiler önce TEKSİF Sendikası Bakırköy şubede örgütlenmek istemişler. Ancak sendika genel merkezi şubeyi kapatınca Yedikule şubesine gitmişler. Tüm örgütlenme süreci boyunca sendikanın katkısı yok denecek kadar az. Sendika mücadeleye destek vermediği gibi, işten atılmaları karşılık işçileri tazminatlarını almaya yönlendirmiş. Yani sendikanın fabrika-

ya girmek gibi bir derdi yok. Yapılan eylem de işçilerin basıncı sonucu gerçekleşmiş. Sendika patronla yaptığı görüşmelerden sonra her ne kadar **"Biz sonuna kadar götüreceğiz"** sözlerini sarf etse de; işçiler için artık her şey bitti. Sendika yetkinin gelmesini beklediklerini söylüyor, ancak bu süre içinde de işçileri tazminatlarını almaya teşvik ediyor. **"Yetki"** alındığında sendikaya üye olan işçilerin büyük bir çoğunluğunun fabrikayla ilişkileri kesilmiş olacak. Yani, yetki alındığında işçi olmayacak. Bu tutum sendikanın niteliğini, çizgisini de ortaya koyuyor. İşçilerin ekonomik-demokratik hakları için mücadele etmesi gereken sendikalarda bugün hâkim olan anlayış bu tabloda kendini bir kez daha gösteriyor. TEKSİF Yedikule Şubesi'nin işçilerin sorunlarını çözmek gibi bir derdi yok. İşçilerin kendiliğinden gelişen tepkisi pek çok kez karşılaştığımız gibi sendikal ihanetle karşı karşıya gelmiş durumda. İşçi sınıfının çıkarlarını savunan, sınıf sendikacılığı anlayışıyla hareket eden, işçileri ekonomik-demokratik talepleri doğrultusunda harekete geçiren bir örgütlülüğe duyulan ihtiyaç bugün kendisini çok yakıcı bir şekilde hissettirmektedir.

(İstanbul)

Balcalı işçilerinden eylem!

Çukurova Üniversitesi'ne bağlı Balcalı Hastanesi'nde çalışan işçiler 10 aydır sosyal hakları için mücadele yürütüyor. **DİSK/Dev Sağlık-İş Sendikası**nda örgütlenen işçiler üzerinde, üniversite ve hastane yönetiminin baskıları devam ediyor. Son olarak sendikalaşmanın önüne geçmek amacıyla üç işçi daha işten atıldı.

Şu anda mahkeme sürecinde olan sendikalaşma faaliyetini hazmedemeyen hastane yönetimi, üç işçiyi işten atarak işçilerin moralini bozmaya çalışıyor. **28 Eylül** günü saat 12.30'da **Adana İnönü Parkı'nda** basın açıklaması yapan **Dev Sağlık-İş Sendikası** insanca yaşanacak bir ücret ve iş güvencesi istediklerini belirterek bunun için mücadele etmeye devam edeceklerinin altını çizdi. Rektörün işçilerin üzerinde baskı oluşturduğunu ifade eden Dev Sağlık-İş Sendikası Çukurova Bölge Şube Başkanı **Mustafa Hotlar**; hastanede usulsüzlük olduğunu ve işçilerin çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtti.

(Mersin)

Devrimci tutsaklara disiplin soruşturması yağmuru...

Tutsakların savunma hakkı engelleniyor!

Yasalara göre aldıkları cezalar karşısında sözlü savunma hakları olan tutsaklara savunma yapma hakkını kullanmaları için “**sözlü savunma için dilekçe yazın**” davatması yapılıyor.

Açıklamaya göre tutsaklara **15 Ağustos 2006** tarihinde yine slogan atıldığı gerekçesiyle “**1 ay mektup alıp yollamaktan men**” cezası verilmiştir. Tutsakların bu keyfi cezaları protesto etmek için attığı sloganlar bahane edilerek yine haklarında disiplin soruşturmaları açılmış ve mektup ve ziyaret cezaları verilmiştir. En son açılan üç ayrı

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklar bir açıklama yaparak idarenin verdiği cezaları protesto etti. Tüm dünyada **Guantanamo**'nun hukuk ve adaletin olmadığı, tutsaklara insanlık dışı her türlü zulmün yapıldığı bir hapishane olarak bilindiğini belirterek açıklamalarına başlayan tutsaklar, “**ABD Guantanamo'da yaşananları tüm dünyadan gizliyor. Guantanamo, bu nedenle hukuksuzluğun ve tecritin simgesi durumundadır. Ülkemizin aydınları, demokratları ve daha geniş bir kesim 'insanlık kıyımına' çeşitli düzeylerde tepki gösterdi/gösteriyor. F tiplerindeki uygulamalar açıldığı ilk günden itibaren Guantanamo'dakinden farklı olmamıştır. Bugün gelinen aşamada ise baskılar Guantanamo'yu aratır hale gelmiştir**” dediler.

14 Temmuz 2006 tarihinde “**gerek-siz yere slogan atılıp, kapılara vurularak gürültü yapıldığı**” gerekçesiyle tüm devrimci tutsaklara “**1 ay süreyle mektup alıp yollamaktan ve 1 ay süreyle ziyaret yapmaktan men**” cezaları verildiğini, aynı eylem nedeniyle iki ayrı ceza verilmesinin F tiplerindeki bir ilk olduğunu sözlerine ekleyen tutsaklar, idarenin gelinen aşamada bir ceza ile yetinmediğinin de altını çizdiler.

soruşturma sonucunda ayrı ayrı 3'er ay ziyaretten men cezası verilmiş, böylece 9 ay açık-kapalı görüş yapamama durumu ortaya çıkmıştır. Açıklamada idarenin “**kanuni**” yoldan verilen bu cezaların yanı sıra fiili cezalar da verdiğinin altı çizilerek “**7 ve 8 Eylül'de havalandırma kapılarımız zorla kapatılmış, çeşitli yerlerinden bu olay sonucu yaralanan arkadaşlarımız bunları revirde rapor ettirmiştir. Konuyla ilgili yaptığımız suç duyurusunun sonucunu merakla(!) bekliyoruz**” denmektedir.

Direnen halkları desteklemenin cezası...

“Asıl olan ise Filistin ve Lübnan halklarına yönelik saldırıları protesto etmek için **22-23-24 Ağustos'ta** yaptığımız açlık grevinin dahi ceza ile karşılık bulmasıdır. Böylece Filistin, Lübnan genelinde de Ortadoğu halklarına yönelik saldırılar desteklenmiş, onaylanmış olmaktadır. Bugüne kadarki yüzlerce suç duyurusu ve itiraz dilekçemizin lehimize sonuçlananları yok denecek durumdadır. İnfaz Hâkimliği hapishane idaresinin aldığı her türlü kararı onama mercii işlevini görmektedir. İdare ceza yağdırmakta o kadar cömerttir ki, çoğumuzun dört beş

Yine onur bize düştü!

Sincan 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ndeki devrimci tutsaklara da yapılan açlık greviden kaynaklı 1 ay iletişim yasağı getirildi. Konuyla ilgili bir açıklama yapan tutsaklar “**ama ne büyük mutluluk, Filistinlilerin, Lübnanlıların yanında olduğumuz, yeni bir Kürt katliamına karşı olduğumuz için bu yaptırımlara uğramak. Yine onur bize düştü**” diyerek yasakların kendileri için ne anlama geldiğini vurguladılar.

Yapılan açıklamaya göre **Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi**'nde tutulan kadın tutsaklar, kendilerine dayatılan çeşitli uygulamalar karşısında direndikleri için vücutlarında oluşan hasarların tespiti için Adli Tıp'a oldukça geç götürülmüştür. Hala revire, avukat

görüşüne ve görüşe çıkamayan tutsaklar yüz yüze kimseyle görüştürülüyor ve bazen çok yüksek sesle anons yapılarak veya marş dinlettiler psikolojik baskı uygulanıyor.

Ayrıca bu hapishanede **Ece Temelkuran**'ın “**Ne Anlatayım Ben Sana**” adlı kitabı da ölüm orucunu övücü ifadeler taşıdığı için tutsaklara verilmeydi. Sincan'da şu an toplam 6 hapishane olduğunu belirten tutsaklar, devletin hapishanenin yanına bir de duruşma salonu yaptığını, tutsakların artık Adliye'ye götürülmeyeceğini, hatta Bakanlığın hapishanelerin olduğu bölgeye “**Sincan Cezaevi kampusü**” tabelasını astığını belirterek, bunun da tecritin başka bir ayağı olduğunu vurguladılar. (H. Merkezi)

Ne yasaklar bitiyor ne de saldırılar!

Devrimci tutsaklara yönelik saldırılara her gün bir yenisi daha ekleniyor. Son olarak da **Uşak Hapishanesi**'nde **Eylem Baş** adlı **TKP/ML** dava tutsağına **Umut Yayımçılık**'tan çıkan “**Ser verip sır vermeyen komünist önder İbrahim Kaypakkaya**” ve **İbrahim Kaypakkaya**'nın “**Seçme Yazılar**” isimli iki kitap hapishane yönetimi tarafından verilmeydi.

Hapishanedeki saldırılar bununla bitmiyor. **14 Eylül** günü aynı hapishanede bulunan **Ölüm Orucu** direnişçisi **Sevgi Saymaz** zor kullanılarak hastaneye götürülmüş, **Ayşe Yağcı** isimli devrimci tutsak ise belinden ve boynunda ciddi rahatsızlıklar bulunmasına rağmen hastaneye sevki yapılmamıştır. (H. Merkezi)

mektup ve ziyaret cezası üst üste biriktirilmiş. Yani biri bitmeden diğeri uygulanmadığı için verilen cezalar çekmekle bitmemekte, üst üste yığılmaktadır” şeklinde devam eden açıklamada idarenin keyfi tutumlarına değinilerek bu cezaların tutsakların “**iyi halleri**”ni ortadan kaldırdığı ve “**iyi hali**” iade edilene kadar tutsakların tahliye bile edilmediği belirtilmektedir. Açıklamaya göre keyfi disiplin cezalarından kaynaklı “**iyi halleri**” kaldırıldığı için tahliyesi ertelenen (infazı yakılan) onlarca tutsak vardır.

Yine tutsakların göndermek istediği ve kendilerine gelen binlerce mektup imha edilmiştir. Dışarıyla tutsakların ilişkisini koparmak için sıkça başvurulan bir yöntem haline gelen mektup yasaklarının yanında onlarca yasal dergi, kitap, gazete, hakkında hiçbir toplantı kararı vb. olmamasına rağmen, kendisini basın savcılarının yerine koyan, hapishane idaresinin kurduğu “**Eğitim kurulu**” tarafından “**sakıncalı**” bulunarak tutsaklara veril-

memektedir. Devrimci basının bir kısmı “**F tipleri hakkında yanlış bilgilendirme yapıyor**”, “**kurum güvenliğini tehlikeye düşürüyor**” denilerek tutsaklara verilmeyen; bir kısmı da “**müstehcen**” bulunmaktadır! Adli tutsaklara kendi elleriyle porno dergileri dağıtan idare, devrimci yayımları ise bu şekilde karalamaktan geri durmamaktadır.

“**F tiplerinin Guantanamo'dan, Ebu Gureyb'den bir farkı var mı? Belki biz şimdilik fiziksel şiddete oradaki tutsaklar kadar maruz kalmıyoruz, fakat psikolojik işkence yöntemlerinin hiçbir farkı yoktur. Amerika'nın Guantanamo'sunu eleştirmek doğrudur. Fakat Guantanamo'yu, Ebu Gureyb'i eleştirip kendi Guantanamo'lara sessiz mi kalacağız? Sessiz kalmaması gerekir. Biz sessiz kalmayacağımıza inanıyoruz**” şeklinde sona eren açıklama Tekirdağ 1 Nolu Hapishanesi'nden devrimci tutsaklar imzasını taşıyor. (H. Merkezi)

TUYAB; “Ulucanlar şehitleri ölümsüzdür!”

Ulucanlar Hapishanesi'nde 1999 yılında 10 devrimcinin, “tünel ihbarı var, sayım vermiyorlar” gibi bahaneler uydurularak devlet tarafından katledilmesinin 7. yılında Üsküdar Karacaahmet Mezarlığı'nda TUYAB tarafından bir anma düzenlendi. Ümit Altıntaş'ın mezarı başında yapılan anma için mezarlığın girişinde toplanan kitle, Altıntaş'ın mezarına kadar yürüdü. “Ulucanlar Şehitleri Ölümsüzdür” pankartını açan kitle, “Devrimci irade teslim alınmaz”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Yaşasın Ulucanlar direnişimiz” gibi sloganlar attı. Altıntaş'ın mezarı başında yapılan anma, Ulucanlar şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. TUYAB adına Ezgi Samay'ın okuduğu açıklamada, “devlet siyasi tutsakları imhaya amaçladığı bir operasyon gerçekleştirdi. Bu katliamda 10 devrimci ve komünist, devletin kiralık-maaşlı katilleri tarafından katledildi. Yaptıkları katliamı gizlemeye çalışmışlar, fakat Ulucanlar'da döktükleri kan deryası yüzlerine çarparak onları teşhir etmiştir. Ulucanlar'da ve Diyarbakır'da ölümsüzleşenlerimiz zafere giden yolda ödediğimiz bedelin bir parçası oldular. Bugün hala hapishanelerde irade savaşı ile faşist düzeni dize getirdiğimiz bir gerçektir” dedi.

Samay'ın ardından konuşan Altıntaş'ın kardeşi Tayfun Altıntaş ise, “Bizler onlarca katliam yaşadık ve bugün burada onlarca Ümit var. Ben daha da çoğalacağımıza inanıyorum, Ümitlerin yerinin nasıl doldurulacağını cevabı burada bulunan bizleriz” dedi.

Anma, söylenen marşlarla sona erdirilirken Gülmez ana da hapishanelerdeki tutsaklara dönük saldırılara duyarlı olunması çağrısında bulundu. (Kartal)

Direnişin sönmeyen meşalesi; ULUCANLAR

İZMİR

İzmir'de biraraya gelen Alnteri, BDSP, DHP, Devrimci Hareket, ESP, HÖC, İCİ, Partizan, Kaldıraç, Kurtuluş Partisi Konağ/Kemeraltı girişinde saat 13:00'te bir eylem yaparak hapishane katliamlarında yitirdiklerimizi andı. “Buca-Diyarbakır-Ulucanlar Cezaevi Katliamlarını Unutmadık. Katledenler Cezalandırılın” pankartı arkasında toplanan kitle, ilk olarak hapishanelerde katledilen devrimciler şahsında bir dakikalık saygı duruşu yaptı. “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Gün gelecek devran dönecek, katiller halka hesap verecek”, “Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük” sloganlarının atılmasıyla başlayan açıklamada “Tarihinde Deniz'lerin, 17'sinde Erdal Eren'in idamına tanıklık eden Ulucanlar Hapishanesi, 26 Eylül 1999 tarihinde 'planlı ve öldürmeye yönelik bir saldırıya da tanıklık etmiştir. Tek talepleri kalabalıkları giderecek yeni bir koğuş olan ve bunu aylarca idareye ileten devrimci tutsaklara yanıt Ulucanlar Katliamı olmuştur” denildi.

ANKARA

Ankara'da da Alnteri, BDSP, DHP, Devrimci Hareket, EHP, ESP, HÖC, HKP, Kaldıraç ve Partizan temsilci ve üyeleri, Hamamönü Ziraat Bankası önünden biraraya geldi. Buradan Ulucanlar Hapishanesi'ne kadar yüründü. Burada kitle adına bir açıklama yapıldı ve ardından Ulucanlar Katliamı'nı yaşamış tutsak aileleri adına Bayram Şahin bir konuşma yaptı. Çeşitli sloganların atılmasının ardından Karşıyaka Mezarlığı'na gidildi.

ADANA

Adana'da da Çakmak Caddesi üzerinde

bulunan Kültür Sokağı önünde bir araya gelen İHD, BDSP, Çukurova Halk Kültür Merkezi, DHP, Alnteri, Partizan, ESP, SDP, İşçi Mücadelesi, Adana THAYD-DER üyeleri basın açıklaması yaptı.

HATAY

Hatay'ın Ulus Meydanı'nda biraraya gelen ESP, HÖC, BDSP, Alnteri, HKM ve Partizan üyeleri ve okurları basın açıklaması yaptı. Kitle adına açıklamayı yapan Gülşen Arslan, Ulucanlar Katliamı'nın ardından 6 yıl geçtiğini belirterek, 10 tutuklunun öldürülmesiyle sonuçlanan cezaevi operasyonunu kınadı. Operasyonlar sonrası başlatılan ölüm orucunda şuana kadar 122 insanın hayatını kaybettiğine dikkat çekti.

Özgür Halk dergisine yeniden kapatma kararı

Devlet bir yandan çeşitli demokratik kurumları yasadışı göstermeye çalışırken, diğer yandan da toplatma ve kapatma saldırısına ara vermeden devam ediyor. Geçen sayımızda Atılım gazetesine yönelik gözaltı teröründen bahsetmiş ve Yeni Demokrat Gençlik ve Özgür Halk dergilerinin aldığı bir aylık kapatma cezasını duyurmuştuk. Son olarak birçok devrimci basın çalışanı tutuklanarak hapishaneye konulurken Özgür Halk dergisi de bir kez daha kapatma kararı ile karşı karşıya kaldı.

İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi, Özgür Halk Dergisi'nin son sayısı hakkında toplatma kararı vererek, derginin yayını 1 ay süreyle durdurdu.

İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi, 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu'nun 7/2. maddesinde belirtilen “terör propagandası yapmak” suçunu işlediği gerekçesiyle, Özgür

Gerillalar çukura gömüldü!

15 Eylül 2006 tarihinde Van'ın Erciş ilçesi Kardoğan köyünde yapılan operasyonda HPG gerillaları ile TSK askerleri arasında çatışma çıktı. Afganlı korucuların da katıldığı operasyonda, 1 korucu ve 1 asker ölürken, 6 HPG gerillası da şehit düştü. Şehit düşen gerillalardan Seyfettin Aydın'ın ailesi cenazeyi teşhis ettikten sonra Batman'a götürüp defnederken, 5 gerilla ise Erciş'e bağlı Öğrene (Oxrene) Köyü'nde kazılan bir çukura jandarma tarafından topluca gömüldü.

Operasyonda kullanılan kimyasal silahlardan kaynaklı vücutları yanan gerillaların operasyona çıkan Özel Harekat Timleri tarafından kulakları kesilip, kafaları parçalanarak tanınmaz hale getirildi.

Yaz döneminden beri aralıksız sürdürülen operasyonlar kışın yaklaşmasıyla birlikte daha da yoğunlaştırıldı. Bingöl, Diyarbakır, Batman vb. illerde operasyonlar düzenleyen ancak umduğunu bulamayan devlet, Van'da şehit düşen gerillaların cesetlerini parçalayarak kendisini tatmin etmeye çalışıyor. Gerillalarını, toplu mezarı açtırarak teslim alan aileler ise Kürt halkının sömürsüz, baskısız, onurlu bir yaşam talebini yükseltiyor.

Şehit düşen gerillalardan Hasan Kaya, 19 Eylül'de toplu mezardan çıkarılarak Batman'a götürüldü. Erkin Balıkcı ve cesedi tamamen parçalanan Ergül Toro, Bitlis'e götürülürken, Yılmaz Aşkan Hakkari'ye, Kazım Milan ise İran'ın Maku kentine götürülerek defnedildi.

(H. Merkezi)

Halk dergisine 1 aylık yayın durdurma cezası verdi. Söz konusu mahkemenin kararında, Basın Yasası'nın 25/2. maddesine dayanılarak, derginin son sayısı hakkında ise toplatma kararı verildi. Özgür Halk dergisinin İstanbul büroları İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararı ile 13 Eylül'de Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından basılarak arama yapılmıştı. Aramalar sonrasında Özgür Halk ve Genç Bakış dergilerinin İmtiyaz Sahibi Suat Kolca, dergi çalışanları Yaşar Duman, Selahattin Sumeli ve Mahmut Bozdağ gözaltına alınarak tutuklandı.

Dergiye, 4 Ağustos tarihinde İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi kararı ile daha önce de 1 ay yayın durdurma cezası verilmiş, ancak 12 Ağustos tarihinde itirazda bulunulmuş, 12. Ağır Ceza Mahkemesi itiraz başvurusunu kabul ederek, yayın durdurma cezasını kaldırmıştı. (İstanbul)

İntifada'nın ateşi yüreklerde harlanıyor!

Onyıllardır emperyalist işgal gölgesinde kendini direnişlerle var eden Filistinlilerin emperyalistlerin emrindeki siyonizme karşı başlattıkları **2. İntifada'nın** bu yıl **6. yılı**. Yaklaşık 30 yılı aşkın zamanı emperyalistlere ve onun Ortadoğu'daki saldırgan maşası İsrail'e karşı direniş içersinde geçiren Filistin halkının bu önemli gününe Türkiye'deki anti-emperyalistlerden ve devrimcilerden selam gönderildi.

27 Eylül Çarşamba günü Galatasaray Postanesi önünde toplanan Alinteri, HÖC, Devrimci Hareket, EHP, ESP, HKM, ILPS, Kaldıraç, Odak, FHDD ve Proleter Devrimci Duruş kitlesi burada İntifada'nın 6. yılını selamlamak için basın açıklaması yaptı. Eylemde "Emperyalistler yenilecek, Filistin'de İntifada, Irak'ta, Lübnan'da Direniş Kazanacak" yazılı pankart açarken, kitle adına açıklamayı **Suzan Zengin** yaptı.

Zengin; yiğit Filistin halkının Ortadoğu'da ve dünyada tüm halklara ilham olan

intifadasını yükselttiğini belirterek emperyalistlerin güdümünde kurulan uşak İsrail devletinin de başta Filistin olmak üzere diğer ülkelere yaptığı saldırıları meşrulaştırmaya çalıştığını söyledi.

Ancak tüm bunlara karşın "baskının olduğu yerde isyan meşrudur" ilkesinin bir kez daha doğrulandığını hatırlatan Zengin, buna bağlı olarak yıllardır katliam ve işgalle ezilen Filistin halkının başından beri devam ettirdiği direnişten ise İntifada'nın doğduğunu söyledi. Filistin intifadasının halkların beynine elinde taşlarla panzerlere karşı direnen "Filistin'in çocuk taş generallerini" kazıdığı altını çizen Zengin, Filistin halkının tüm dünya halklarına taşla, sopayla bile olsa emperyalizme karşı nasıl direnilebileceğini öğrettiğini vurguladı. Başını ABD'nin çektiği emperyalistlerin bugün Ortadoğu üzerinde kuracakları egemenlikle, Genişletilmiş Ortadoğu Projeleri ile bölgedeki enerji kaynaklarına sahip olmaya çalıştığını dillendiren Zengin, bunun için Afga-

nistan ve Irak'la başlayan işgal projelerini İsrail'in Lübnan ve Filistin'e yaptığı saldırıların takip ettiğinin altını çizdi.

Bu sürecin içinde boyutlananın sadece saldırganlık değil, aynı zamanda halkların direnişi olduğunu söyleyen Zengin; Filistin'de "kimsenin yenemeyeceği" denilen orduların taş ve sopa ile yola getirilmesini Filistin halkının öğrettiğini söyledi. Ortadoğu'da sadece emperyalistlerin değil, onlara bağlı uşak rejimlerin de bu saldırganlığının karşılığını bu ülkelerde halkların yükselteceği direnişle alacağını ve bunlardan birinin de TC olduğunu söyleyen Zengin; "Bölgede kendilerine biçilen rolü en iyi şekilde oynamaya çalışan TC devleti ve temsilcileri, işgal ve katliamlara doğrudan ortak olmak demek olan Lübnan'a asker gönderme tezkeresini çıkararak, misyonlarını yerine getirmeyi sürdürüyor" dedi.

Zengin, yaptığı konuşmadan bir kez daha Filistin'in 2. İntifada'sının 6. yılını selamlarken emperyalistlere ve onların uşak rejimlerine, patron-ağa devletine seslenerek; "Gücünüz ne Filistin halkının İntifada'sına ne işgal karşıtı direnişleri ne de halkların emperyalizme karşı yükselttiği mücadeleleri durdurmaya yetmeyecek" dedi.

Zengin'in konuşmasının ardından Filistin'le ilgili şiirler okunurken, konuşmacılardan biri de şu anda F tipi zindanda mesane kanseri ile yaşayan Erol Zavar'ı hatırlatarak "Filistin'deki zulmün benzerini bugün ülkedeki zindanlarda da uyguluyorlar. Bazı insanlar tedavileri engellenerek mesane kanseri ile F tiplerinde yaşatılıyor" dedi ve Erol Zavar'ın Filistin halkına ve intifadasına dair yazdığı şiiri okudu. (İstanbul)

Selam olsun
direnen
Filistin halkına!

2. İntifada'nın yıldönümünde süren direnişe destek olmak amacıyla Ankara'da Filistin Konso-losluğu önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Yapılan eylemde; "Binlerce insanını kaybeden, on binlercesi mülteci durumuna düşen, bütün alt yapısı yerle bir edilen Lübnan, her şeye rağmen tek vücut olmuş, bu savaştan galip çıkmış ve stratejik açıdan İsrail'i yenmiştir. Bunu İsraili generaller bile kabul etmiştir. Bu savaş ve Filistin'de yıllardır süren direniş, bize inançlı halkın yenilemeyeceğini, emperyalistlerin, Siyonistlerin kaybedeceğini, kaybetmeye mahkûm olduklarını bir kez daha göstermiştir" denildi.

Eylemin sonunda İsrail'le yapılan tüm anlaşmaların iptal edilmesi istendi. (Ankara)

Tezkere tutuklamaları protesto edildi!

26 Eylül Salı günü saat 14:00'de Kartal Postanesi önünde, 5 Eylül günü yapılan Tezkere karşıtı eylemde gözatına alınarak tutuklanan 18 kişi ile dayanışma amaçlı bir açıklama yapılarak, tutsaklara kart gönderildi. Kartal Postanesi önünde "Lübnan'a asker gönderme halklara ihanettir, Anti-Emperyalistler yargılanamaz!" pankartını açan kitle, "Gözetliler, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Tutuklanana serbest bırakılın", "Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak" sloganlarını attı.

Kitle adına basın açıklamasını **Gülcan Ceylan Ekinci** okudu. Ekinci açıklamada, 5 Eylül'de Meclis'te tezkere görüşülmesi yapılırken protesto eylemleri yapıldığını, 6 Eylül'de de BM Genel Sekreteri'nin Türkiye'ye gelişini protesto eden anti-emperyalistlere polislin saldırdığını ve eylemcileri gözaltına aldığını hatırlattı ve Atılım Gazetesi'ne yönelik son saldırıları da kınadı. Ekinci ayrıca "BDSP olarak buradan bir kez daha haykırıyoruz, baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz" dedi.

(Kartal)

Tutuklananların giysileri zorla çıkarıldı

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Ankara Platformu, Lübnan'a asker gönderilmesini protesto ettikleri için tutuklanan 7 kişiye, Sincan Kadın Hapishanesi girişinde kıyafetlerinin zorla çıkarılarak üst araması yapıldığını açıkladı.

GİMA önünde yapılan eylemde basın metnini okuyan **Mehmet Ali Tosun**, tutuklanan 18 kişiden 7 kadın eylemcinin hapishane girişinde idare tarafından kıyafetleri zorla çıkarılarak arama yapıldığını söyledi. Tosun, tezkereyi çıkaran hükümetin, Genelkurmay'ın ve MGK'nın bu işgalin suç ortağı olduğunu ifade ederek, "BM,

Irak'ta, Sırbistan'da, Afganistan'da, Filistin'de, Ruanda'da, Somali'de ve daha sayamadığımız onlarca ülkede katledilen yüz binlerce sivil halkın, çocuk ve kadınların, Kürtlerin katledilmesinden, kullanılan kimyasal silahlardan sorumludur. Lübnan'a gönderilecek BM Barış Gücü'nün Lübnan'daki rolü de Siyonist İsrail devletinin korumalığını üstlenmek, bölgedeki direnişçi güçleri silahsızlandırmaktır" dedi.

Anti-emperyalistlerin işgalin karşısında yer alacağını belirten Tosun, tutuklanan 18 arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. (Ankara)

Eğitimde kadrolaşmada yeni adımlar...

Türkiye'deki eğitim sistemi çürüdükçe çürümeye devam ediyor. Yeni bir öğrenim-eğitim yılının başlaması ile beraber, yaşanan sorun ve sıkıntılar geçen yıla göre çok daha fazla hissediliyor. Geçen sayımızda bu yıl okula başlayacak bir çocuğun masraflarından, veli ve öğretmenlerin bu duruma bakışlarından bahsetmiştik. Yakın zamanda Radikal başta olmak üzere birçok burjuva ve demokrat basında ders kitaplarına ilişkin boy boy yazılar çıktı.

Adam kayırmayla, soruşturma ve sürgün terörü ile her türlü ilerici dinamikten **"temizlenmeye"** çalışılan devlet mekanizmasından çıkan kitaplarda kimileri kamile erdirildi, kimilerine besmele çektirildi, kimilerine **"tarihin bu kısmını anlatma"** dedi. Bir bütün olarak ortaya çıkan manzarada eğitim-öğretim için kullanılan kitapların birer meta olarak pazarlanmasının yanı sıra aynı zamanda yozlaştırma için nasıl kullanılacağını da gözler önüne serdi. MEB'in Talim ve Terbiye Kurulu'ndan geçmesi gereken kitapların birçoğu bu kuruldan bile geçmeden basıldı ve MEB tarafından okullara dağıtıldı. Lakin bununla yetinmeyen ve **"uşak devlet"** kimliğini halkına kara cehalet getirerek daha da iyi şekilde oynamak isteyen AKP hükümeti, Eylül ayının ortasına gelindiğinde Talim ve Terbiye Kurulu'ndan kitapları inceleme ve ders araçlarını belirleme yetkisini aldı.

21 Eylül Perşembe günü Milli Eğitim Bakanlığı'nın eğitim araçlarını inceleme görevini Talim Terbiye Kurulu'ndan almasına tepki gösteren Eğitim-Sen üyeleri, Talim Terbiye Kurulu binası önünde oturma eylemi

gerçekleştirdi.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın ders kitaplarının incelenmesini ilk, orta, mesleki ve teknik eğitim genel müdürlüklerine devretmesine dair yönetmeliğine tepki gösteren Eğitim-Sen üyeleri **"Gün gelecek tüccar Çelik hesap verecek"** vb. dövizler taşıyarak kurulun binası önüne gelirken, kitleye çeşitli sivil toplum kuruluşu ile parti temsilcileri de destek verdi.

Burada açıklama yapan Eğitim-Sen 2 Nolu Şube Başkanı **Özgür Bozdoğan**, hükümeti kadrolaşma inadından derhal vazgeçmeye çağırdı.

Diyarbakır'da da eğitim işler acısı halde!

20 Eylül Çarşamba günü; Eğitim-Sen Diyarbakır Şube Sekreteri Hasan Güngör, 2006-2007 eğitim-öğretim yılının açılışı ne-

deniyle şube binasında basın açıklaması yaptı. Eğitim-öğretim yılının büyük sıkıntılarla başladığını, Diyarbakır'da birçok öğrencinin 60-70 kişilik sınıflarda okuduğunu belirten Güngör, **"Ekonomik koşullardan kaynaklı olarak velilerin yaşadığı sıkıntılar, okulların fiziki koşulları, kalabalık sınıflar, eğitim emekçilerinin açlığa mahkum edilmesi gibi sorunlar çözülmeden eğitim öğretimde başarılı olunması söz konusu değildir"** dedi.

Güngör, **"Yıllarca yaşanan göçlerle köykente dönüşen ilimizde, gerek ekonomik gerekse de toplumsal açıdan yaşanan sorunlar mevcudiyetini devam ettirmektedir. Ailelerin ekonomik açıdan yaşadıkları sıkıntılar çocuklarda da yansımaları bulmaktadır. Aileler çocuklarına işgücü gözüyle yaklaşmakta, çoğu öğrenci okuldan arta kalan zamanında çeşitli işlerde çalış-**

maktadır" dedi.

Okullarda yaşanan şiddet olaylarına da değinen Güngör, sorunun sadece polisiye tedbirlerle çözülmeye çalışıldığını söyledi.

Eğitim haktır satılamaz, çalınamaz

25 Eylül Pazartesi günü **KESK Mersin Şubeler Platformu** yaptığı açıklama ile eğitim mekanizmasının sorunlarına dikkat çekti. Platformun dönem sözcüsü **Merdan Taş**, hükümetin eğitim ve sağlık hizmetlerini özelleştirmeye kurban verdiğini belirtti. Taş Bina önünde yapılan basın açıklamasında eğitim ve sağlık hizmetlerinin parasız olmasını istendi.

Erzincan'da da kampanyaya destek

Eğitim-Sen Erzincan Şubesi de **"Eğitime yeterli bütçe okullarımıza ödenek istiyoruz"** şiarıyla başlatılan kampanya ekseninde çalışmalar yapıyor. İlk etapta **CHP, DSP, DTP, ÖDP** ve **DYP** gibi siyasi parti il temsilcilikleri, **Kristal-İş, Hacı Bektaş Vakfı** gibi demokratik kitle örgütleri ve sendikalar ve yerel TV ve basın kurumları ziyaret edilerek kampanyanın amacı anlatıldı. İkinci olarak **25 Eylül Pazartesi** günü Eğitim-Sen binası önünde yapılan açıklamada **"Çocuklarımızı ve geleceğimizi savunacağız"** denilerek açıklama sonlandırıldı. Açıklamadan sonra 5 gün süre ile kurulacak olan imza standına toplu olarak imza atılarak imza kampanyası başlatıldı. (H. Merkezi)

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği'ne polis baskını

Ölüm oruçlarına destek vermek amacıyla başlattıkları 15 günlük açlık grevini sona erdiren **Derişim Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği** polis tarafından basıldı.

Dernek binasını arayan Tunceli Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polisler, derneğin bulunduğu **Sanat Sokağı**'nı da ablukaya aldı. Barikat ve robotlar ile ablukaya alınan sokak, vatandaşlara kapatılırken, binada yapılan arama yaklaşık 45 dakika sürdü.

Emniyet Müdürlüğü yetkilileri, savcılığın talebi üzerine dernekte şüpheli şahıs aradıklarını açıklarken, geniş **"güvenlik"** önleminin de **"olası bir çatışmayı ve kargaşayı önlemek"** amaçlı olduğu belirtildi. Aramanın ardından polis barikatları toplarken, Dernek Başkanı **Murat Kaymaz**, dernek binasının penceresinden bir açıklama yaptı. Her şart altında mücadele edeceklerini belirten Kaymaz, baskıların kendilerini yıldıramayacağını dile getirdi. (Malatya)

Adana'da tezkere tutsaklarına destek

Ortadoğu Halklarıyla Dayanışma Platformu üyeleri, Lübnan'a asker gönderme tezkeresini protesto ettikleri için gözaltına alınıp tutuklananlara, mektup gönderdi.

Merkez Postane önünde biraraya gelen **Çukurova Halk Kültür Merkezi (ÇHKM)**, **Alinteri, HÖC, BDSP, Partizan, DHP** ve **ESP**'den oluşan Ortadoğu Halklarıyla Dayanışma Platformu üyeleri Lübnan'a asker gönderilmesine karşı gerçekleştirilen eylemlerde gözaltına alınıp tutuklanan arkadaşlarına mektup

gönderdi. **"İsrail askeri olmayacağız dedikleri için tutuklananlar serbest bırakılsın"** yazılı pankart taşıyarak, **"İsrail askeri olmayacağız"**, **"Ortadoğu halkları yalnız değildir"** ve **"Direnen halklar kazanacak"** sloganları atan kitle adına açıklama yapan **Hasan Kutlu**, tutuklu olan 18 arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedi. Kutlu, **"Ne gözaltılar, ne tutuklamalar ne de yasalar bizlerin bağımsızlık ve sosyalizm diyen sesini susturamayacak"** dedi.

(Adana İK okurları)

HEPİMİZ BEKSAV'LIYIZ

Aralarında BEKSAV ile Sanat ve Hayat'ın da bulunduğu sosyalist kurumlara dönük saldırılara sessiz kalmamız, mümkün değildir.

İki haftadan beri 30'a yakın kentte, yaklaşık 50 kurumu aynı anda basarak, 100'ü aşkın kişiyi gözaltına alarak estirilene terör, cunta dönemi uygulamalarını hatırlatmaktadır.

Bu uygulama, bütün demokrasi güçlerine yöneltilmiş, devrimci mevzileri adeta soykırımdan geçirme politikasıdır.

BEKSAV ile Sanat ve Hayat'ta "terör bağlantısı" aramaya kalkışmak, olsa olsa gerçek teröristlerin hedef sapıtması olabilir.

Hele BEKSAV YK Başkanı, Sanat ve Hayat Dergisi Yayın Yönetmeni Hacı Orman'ı sokak ortasında, organize olmuş silahlı ekiplerce gözaltına almaya cüret etmek, ancak çapulculara has bir cesaret olabilir.

Bütün bir toplumsal muhalefeti içine alacak büyük bir saldırı dalgasının parçası olarak gördüğümüz bu uygulamalara karşı tüm demokrasi güçlerini birleşik mücadeleye çağırıyoruz.

VEDAT TÜRKALİ • HALUK GERGER • İSMAİL BEŞİKÇİ • RAGİP ZARAKOLU • VARLIK ÖZMENEK • KUTSİYE BOZOKLAR • FEYZA HEPÇİLİNGİRLER • UĞUR KUTAY • SANAR YURDATAPAN • PINAR SELEK • YEŞİM USTAOĞLU • HÜSEYİN KARABEY • HASAN OĞUZ AHMET TELLİ • SUNGUR SAVRAN • HRANT DİNK • ERTUĞRUL KÜRKCÜ • EMİN KARACA • MİGİRDİÇ MARGOSYAN • ARİF DAMAR İZZETTİN ÖNDER • FERİHAT TUNÇ • NURETTİN GÜLEÇ • YUSUF ÇETİN SUZAN SAMANCI • GENÇAY GÜRİSOY • AHMET ÜMİT • SİBEL ÖZBUDUN HATİCE TUNCER • NECATİ ÖZDEMİR • CAFER SOLGUN • SEDAT YILMAZ AYDIN ÇUBUKÇU • SELMA KOÇİVA • RUHAN MAVRUK • CEZMİ ERSÖZ • GÜLTEKİN TETİK • GÜLER YILDIZ • AŞKIN AYRANCIOĞLU BEYHAN AKSOY • VEDAT SAKMAN • EKREM ATAER • NİLÜFER AKBAL EFKAN ŞEŞEN • BAYAR ŞAHİN • VOLKAN YARAŞIR • FEVZİ KURTULUŞ MUKADDES ERDOĞDU ÇELİK • CELALETTİN CAN • NECATİ ABAY OSMAN ÖZARSLAN • MEZOPOTAMYA KÜLTÜR MERKEZİ • YÜZ ÇİÇEK AÇSIN KÜLTÜR MERKEZİ • TOHUM KÜLTÜR MERKEZİ EVRENSEL KÜLTÜR MERKEZİ • GÜNEY KÜLTÜR MERKEZİ • BAŞKA KÜLTÜR EVİ • BAĞCILAR YENİ KARDELEN KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ

Bağımsızlar Bloğu içinde yer alan ülkelerin tamamına yakını, kimilerinin "üçüncü dünya ülkeleri" diye adlandırdığı, az gelişmiş, gelişmemiş veya gelişmekte olan ülkeler diye tabir edilen ülkeler oluşturmaktadır.

**"Bağılantısızlar"
Havana'da
bir araya geldi**

Emperyalizmle bağı koparacak olan halkların mücadeledir!

Özcesi, "bağılantısız" olma iddiası daha başından doğru değildir ve bu bloğu oluşturanların ve de sürdürenlerin hepsi de emperyalizme göbekten bağlıdır. "Tarafsızlık" meselesine gelince; tarafsızlık, ezen ve ezilenlerin olduğu dünyamızda mümkün değildir. Bu "tarafsızlığın" ne sözde batı emperyalizmine ne de sosyalist bloğa taraf olmama adına gerçekleştiği düşünüldüğünde ise, bunun başka anlamı yoktur.

11 Eylül'de Havana'da gerçekleşen "Bağılantısızlar Zirvesi", kimi reformist-revizyonistleri ve sözde "solcu"lardan, "eski"miş solculara kadar uzanan, geniş yelpazede bir kesimi yine "sevince" boğdu!

Bu "sevince" Latin Amerika'nın, Chavez, Morales gibi "sol" maskeli liderlerinin katılımı ile daha da bir artmış anlaşılabilir. Zirveyi (ve böylelikle de katılımcıları), "anti-emperyalist" olarak niteleyenlerin sayısı da az değil...

"Bağılantısızlar" kimlerdir ve ne zaman ortaya çıkmıştır?

Mısır, Yugoslavya ve Hindistan'ın başını çektiği bir dizi ülke, 2. Paylaşım Savaşı sonrasında bir yanda ABD emperyalizminin diğer yanda ise SSCB'nin yer aldığı "iki kutuplu" dünyasında "tarafsızlık" politikası izleme adına bir blok oluştururlar. 1955'te Bandung Konferansı'nda tohumları atılan bu yönelimin ilk toplantısı 1961 yılında Belgrad'da yapılır.

Bağımsızlar Bloğu içinde yer alan ülkelerin tamamına yakını, kimilerinin "üçüncü dünya ülkeleri" diye adlandırdığı, az gelişmiş, gelişmemiş veya gelişmekte olan ülkeler diye tabir edi-

len ülkeler oluşturmaktadır.

Önce "tarafsız" ve "bağılantısız" olma iddiasıyla bu bloğun başını çekenleri ele alalım. Mısır ve Hindistan ne dün ne de bugün, yani hiçbir zaman "tarafsız" veya "bağılantısız" olmamış/olamamış iki ülkedir. Her ikisi de batı emperyalizmi ile her daim sıkı ilişkiler içinde olmuşlardır ve emperyalizmin kendi bölgelerindeki en sadık uşağı-işbirlikçisi olma pozisyonlarını hep korumuşlardır. Bu durum bloğun oluşturulduğu dönem için de geçerlidir.

O dönemin Tito önderliğindeki Yugoslavya'sına gelince; bu süreç Tito'nun sosyalist kamptan kopuşuna

"Bağılantısızlar" içinde yer alan diğer irili-ufaklı ülkelerin tümüne baktığımızda ise, bunların tamamının emperyalistlerle dolaylı veya dolaysız bağı olduğu görülmektedir. Zaten bunun aksi de mümkün değildir. Çünkü "üçüncü dünya ülkesi" denilen ülkelerin az gelişmişliğinin ya da gelişmemişliğinin temel nedeni, bunların, kendi yerel iktidarları aracılığıyla, şu veya bu emperyalist güç tarafından azgınca sömürülüyor olmalarıdır.

Özcesi, "bağılantısız" olma iddiası daha başından doğru değildir ve bu bloğu oluşturanların ve de sürdürenlerin hepsi de emperyalizme göbekten

gerçekleştiği düşünüldüğünde ise, bunun başka anlamı yoktur.

O halde, büyük çoğunluğu şu veya bu emperyalist güçle bağlantılı olan, kimisi de, Tito örneğinde olduğu gibi sosyalizmden çark etmiş olan ülke rejimlerini böyle bir oluşuma yönlendiren anlayış nedir?

Bu oluşuma yön veren anlayış hiç kuşkusuz sınıf mücadelelerini tasfiye etmeye dönük, doğrudan sınıf düşmanlarından veya onların uzantısı olan reformist-revizyonist düşünceden oluşan, her türden yönelimdir. Ve ortaya çıkışındaki esas amaç sosyalizm karşıtı bloğu genişletmektir.

"Tarafsızlık", "bağılantısızlık" adına yapılan özde budur. Bu blok içinde yer alan ülkelerin emekçi halklarının batı emperyalizmine karşı tepkilerini, çeşitli "iyileştirme" politikaları ile dizginlemek ve buralarda gelişebilecek halk hareketlerinin yükselişini engellemektir.

90'lı yıllara kadar koordineli olarak çalışmalarını yürüten, toplantılarını gerçekleştiren "bağılantısızlar", neredeyse tüm '90'lar boyunca suskunluğa bürünmüşlerdir. Çün-

bağlıdır. "Tarafsızlık" meselesine gelince; tarafsızlık, ezen ve ezilenlerin olduğu dünyamızda mümkün değildir. Bu "tarafsızlığın" ne sözde batı emperyalizmine ne de sosyalist bloğa taraf olmama adına

kü, "iki kutuplu" dünyanın ortadan kalktığı bu yıllar, aynı zamanda sınıf mücadelelerine dönük ideolojik saldırıların da arttığı bir dönemdir. Ve bu oluşumun bu süreçte fazladan bir çabaya girmesine gerek kalmamıştır.

Bir yandan emperyalistlerin “küreselleşme” adı altında gerçekleştirdiği saldırılar, diğer yandan ise devrimden-sınıf mücadelesinden çark eden revizyonist-reformist anlayışlar bu süreçte halkların kafasını bulandırma görevini üstlenmişti. Emperyalizmin uzantısı olan ve bugün Sosyal Forum olarak karşımıza çıkan sivil toplumcu anlayış da yine bu süreçte güçlenerek, emekçi yığınların sisteme karşı yükselen tepkisini, sistem içine hapsetmeye çalışmıştır.

Ancak 2000’li yıllar sınıf mücadelelerini tasfiye etmeye dönük çabaların daha geniş yelpazede ele alınmasını gerektirmiştir. Çünkü halklara dönük başlatılan ve askeri müdahalelerin ağırlıkta olduğu topyekun saldırılar, halkların sistem karşıtı mücadelelerinde de belli bir yükselişi getirmiş, bu mücadelelerin önünü kesmek, halkların tepkilerini “dizginlemek”, sistemin sahipleri ve uzantıları için daha bir aciliyet oluşturmaya başlamıştır.

İşte uzunca bir aradan sonra **11-16 Eylül** tarihlerinde **Havana**’da gerçekleşen “**Bağlantısızlar**” Zirvesi bu atmosferde gerçekleşmiştir.

Ortadoğu’nun günümüz sürecinin ve **Latin Amerika**’daki gelişmelerin ağırlıklı olarak ele alındığı söylenen zirveye söylemde damgasını vuran ise **ABD karşıtlığı(!)** olmuştur.

Avrupalı emperyalistlerle yakın ilişkiler içinde olan, ama çıkarları ters düştüğü için ABD karşıtı olmak zorunda kalan İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad’ın yanısıra, ABD karşıtı görünen Morales, Chavez ve Kübalı yöneticilerin zirvede ağırlıklı olarak bulunması hiç kuşkusuz bu iddianın başlıca nedenini oluşturmaktadır.

Evet, zirvede **Filistin**, **Lübnan** ve **İran** meseleleri gibi, **Ortadoğu**’nun başlıca sorunları ele alınarak, İsrail’in **Batı Şeria**’dan çekilmesi, Lübnan’a tazminat ödemesi vb. taleplerin yanı sıra, **İran**’ın nükleer silah meselesi de ele alınarak, ülkelerin barışçıl amaçlı nükleer programa sahip olabilme hakkı dile getirilmiş ve bunlar sonuç deklarasyonu içinde de yer almıştır.

Küba’ya dönük ABD ambargosunun ve ABD’nin **Venezüella**, **Bolivya** gibi ülkelerle olan çeşitli yaptırımlara dönük dayatmalarının da ele alındığı Zirve tüm bu konuları, sadece sözde ele aldığı ve alabileceği, bunları eyleme dökmesinin zorun da ötesinde mümkün olamayacağını ise gerekçeleri oldukça fazla.

Çünkü büyük çoğunluğunu ABD güdümlü ülkelerin oluşturduğu ve ABD’nin istemediği hiçbir kararın alınmadığı BM’ye üye ülkelerin 2/3’ünün yer aldığı bir oluşumdan farklı bir pratik beklemek ancak hayal

olabilir. Zirve’de, sözde ABD karşıtı bir tutuma girilmesi bu tutumun bugün halklar tarafından sempatiyle karşılanmasından kaynaklıdır. Zirve’de alınan kararlar ise halkları bir kez daha kandırmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

BM Genel Sekreteri **Kofi Annan**’ın Zirve’ye katılması bile, özellikle de Ortadoğu’daki işgallerin ve katliamların BM “**Barış Gücü**” adı altında meşrulaştırılmaya çalışıldığı günümüzde, Zirve’de alınan kararların göz boyamadan öteye geçemeyeceğinin tek başına göstergesidir.

ABD karşıtı ve hatta daha da ileri gidenlerce anti-emperyalist olarak

gösterilen Zirve’de alınan bir diğer önemli ve aslında gerçek niyeti ortaya koyan karar ise, “**terörizmin**” her biçimine karşı olunması kararıdır. Burada “**terörizm**”den kast edilenin ne olduğu açıklanmamaktadır. Ama sözü edilen çok açıktır ki, halkların emperyalizme karşı yükselttikleri mücadelelerdir. Çünkü buraya katılan ülkeler ağırlıklı olarak halk hareketlerini “**terörizm**” olarak tanımlayan ülkelerdir.

Zirve aynı zamanda “**sol**” maskeli Latin Amerika liderlerinin aslında emperyalistlerle ne kadar iç-içe olduklarını, sözde üzerinde yükseldikleri “**sosyalizm**”in değerlerine ise ne kadar uzak olduklarını da açığa çıkarmıştır. Emperyalist oluşum BM’nin Genel Sekreteri **Koffi Annan** bu önderleri zirvede övmüş! Özellikle de **Fidel Castro**’yu!

Bu övgüyü almalarını hak ettiren neden ise, bugün sınıf mücadelelerini tasfiye etmeye dönük en yoğun çabaların “**sol**”, “**sosyalist**” maskeli bu önderlikler tarafından gerçekleşiyor olmasından başka bir şey olmasa gerek!

Bunlardan biri, anti-emperyalist ve “**sosyalist**” olarak nitelendirilen, ancak batı emperyalizminin öncü gücü ABD’nin, elini halkların kanıyla

yıkayan Dışişleri Bakanı **Condoleezza Rice** ile kol kola pozlar veren **Morales**. Bir diğeri ise, burjuvazi ile işçi sınıfının uzlaşması üzerinden yükselen bir “**sosyalizm modeli**” öngören ve bu ikisinin uzlaşmazlığını “**eskide kalmış**” olarak teorize eden danışmanlarının bu öngörülerini hayata geçirme çabasında olan ve ABD dışındaki birçok emperyalist güçle yakın ilişkiler geliştirmeyi sürdüren Chavez. Latin Amerika’daki “**sol rüzgârın**” bu iki temsilcisi bugün bu coğrafyadaki sınıf mücadelelerini tasfiye etmeye dönük yönelimin başlıca temsilcileridir ve emperyalistler bu gerçeği çok iyi görmektedirler. Övgü-

muştur. Devrim sonrası ortaya çıkan tablo ise, ordu ile küçük burjuvazinin ortaklaştığı, işçi sınıfından kopuk (devrim öncesinde ve sırasında da olduğu gibi), bürokratik bir yönetim tarzı olmaktan öte geçmiyor/geçemiyor. **Küba Devrimi**’nin ve devrime yön veren anlayışın özeti budur.

Küba’daki siyasal dengeler bugün **Fidel Castro**’nun karizmatik kişiliği ile korunmaya çalışılsa da, bu dengelerin O’nun ölümünden sonra (bilindiği gibi Castro uzunca süredir ağır hasta) oldukça değişeceği, ülkede siyasal bir karmaşa yaşanacağı beklentisi ağırlık kazanıyor. Kofi Annan gibi emperyalizmin başlıca temsilcilerinden birinin Castro’ya övgüler dizmesi bile tek başına, Küba’da siyasal dengelerin tamamen batılı emperyalistlerin, daha doğrusu ABD emperyalizminin lehine değişebileceği olasılığını güçlendiriyor. Bu yönlü olasılığı güçlendiren bir diğer neden ise, “**bağlantısızlar**”ın dönem temsilciliğinin bu Zirve’de Küba’ya geçmiş olması. Bu durum bir yandan bu olasılıkla bağlantılı ele alınabilirken, diğer yandan da tüm Latin Amerika’daki gelişmelerle bağlantılı ele alınmak durumundadır.

Sözde “**solcu**” özde ise burjuva yazarlar (toplantıya katılan **Ertuğrul Mavioglu** başta olmak üzere) “**bağlantısızların**” “**sosyalist**” Küba’da yeniden ayağa kalktığını söyleyerek, bu toplantıyı halklara umut olarak göstermeye çalışmaktalar. Ancak ilginçtir, bir yandan Küba’nın hala ne kadar “**sosyalist**” olduğunu, Havana sokaklarında sıkça gördükleri “**Vamos Bien**” (**İyi Gidiyoruz**) afişleriyle açıklamaya çalışırken, diğer yandan da bu Zirve’ye Türkiye’den Devlet Bakanı **Abdullah Şener**’in katılmasını “**hoş bir sürpriz**” olarak görüyorlar! Burada “**iyi gitmeyen**” bir şeyler olduğu kesin!

Kısacası, “**bağlantısızlar**” bu son zirvelerinde, bir yandan Latin Amerika ülkelerinin revizyonist-reformist önderlikleri ile kol kola girerek, sınıf mücadelelerini ve de halkların her türden mücadelelerini tasfiye etmeye dönük ideolojik saldırılarını nasıl daha da artıracaklarını tartışmışlardır. “**Bağlantısız**” olma iddiasında olup da, ipleri emperyalistlerin elinde olanlardan, emperyalizme sıkı sıkıya “**bağlantılı**” olanlardan da zaten bunun ötesinde bir şeyler beklemek de, onların halkların çıkarlarını düşüneceğini ve de bu yönlü adımlar atacağını düşünmek de ham hayalden başka bir şey olmazdı. Emperyalizmle ve onların tüm uzantılarıyla bağları ancak ve ancak halkların her geçen gün yükselttikleri mücadeleler kopacaktır!

Yeni Demokratik Devrim'e doğru Nepal'den gözlemler KATHMANDU'DA MAOİSTLERİN AYAK SESLERİ-1

Büyük Gençlik Eylemi

Dünyanın çatısında kızıl bayrağımızı dalgalandıran Nepalli Maoistlerin 10 yılı aşkın bir süredir başarıyla sürdürdükleri Halk Savaşı'nı ülkemizde de elimizden geldiğince takip etmeye çalışıyoruz. **Emperyalizme, faşizme ve feodalizme karşı bağımsızlık, halk demokrasisi, özgürlük ve sosyalizm şiarlarıyla, emperyalizmin yaşam bulamadığı başka bir dünyayı tanımlayan ve toplumun gerçek dönüşümü için emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı silaha sarılan Nepal halkına önderlik eden yoldaşlarımızın izlediği çizgiyi anlamak, sorgulamak ve deneyimlerinden öğrenmek için sınırlı olanaklarımızı mümkün olduğunca kullanmaya dikkat ediyoruz.** İşte Nepal devriminin içinden geçtiği böylesi kritik öneme sahip bir dönemde Kathmandu'da gerçekleşen 2 Konferans'ın davetiyesini alınca Nepal devrimine doğrudan tanıklık edebilmek amacıyla Yeni Demokrat Gençlik adına Nepal'e gidiş hazırlıklarına başlıyoruz.

Bu konferanslardan ilki 18-21 Eylül tarihlerinde Maoistlerin gençlik alanındaki cephe örgütlenmesi olan **Tüm Nepal Ulusal Bağımsız Öğrenci Birliği-Devrimci'nin (ANNISU-R)** 17. konferansiyken, diğer konferans ise, aynı zamanda ILPS ve UHAB'ın da desteklediği ve Nepal Politika Enstitüsü ile Uluslararası Nepal Dayanışma Ağı tarafından 22-24 Eylül tarihlerinde örgütlenen "**Nepal Halkının Demokrasi ve Barış Mücadelesiyle Uluslararası Dayanışma Konferansı**" idi.

Genel durum

Bugün yerküremizin dört bir yanında emperyalizme ve uşaklarına karşı

Kathmandu'dan görünüm

halklar direniş göstermektedir. Ülkenin yapısına, çelişkilerin derinliğine, devrimin öznel güçlerinin gerçekliğine ve niteliğine paralel olarak her ülkede şu veya bu düzeyde halk muhalefeti devam ediyor. Özellikle son 20 yılda emperyalizmin artan ideolojik, politik, kültürel ve askeri saldırılarına paralel olarak devrimci-komünist güçlerin de gereken örgütlenmeyi yaratamaması nedeniyle dünya çapında devrim güçlerinde bir gerilemenin yaşandığı bilinen gerçektir. **Ancak gericiliği temsil eden ve baskı, sömürü ve zulüm üzerine sistemini kuran ve krizler içinde dünya halklarına yönelik saldırganlığına hız veren emperyalizmin halkların haklı mücadelesine son verebilmesi mümkün değildir.** Büyük Ekim Devrimi'ni, Çin Devrimi'ni ve sayısız destansı devrimi ve mücadeleyi deneyim hazinesine katan dünya halklarının bilincinin karartılması ve tamamen bastırılması, özcesi sınıf mücadelesine son verilmesi mümkün değildir. Ve özellikle son yıllarda emperyalizmin askeri işgallerine, ekonomik yaptırımlarına karşı Asya'dan Latin Amerika'ya, Avrupa'dan Afrika'ya halkların mücadelesindeki gelişim dinamikleri kendisini hissettirmektedir. **İşte böylesi bir ortamda, tarihin sonunu ilan etme gafletine düşenlere, emperyalizmin "yenilmez" gücünü övgüler dizerek diz çökenlere sert bir cevap Maoistler önderliğinde ayağa kalkarak yoksul Nepal halkı tarafından verilmektedir.**

Nepal halkı, kendisini yüzyıllardır otokratik, feodal rejim altında bastırarak, halkın köleleşmesine hizmet eden kast sisteminin altında boğan, eğitimden, sağlıktan ve insanca yaşam koşullarından mahrum bırakan, ülkenin yeraltı ve

Büyük Gençlik Eylemi

yer üstü kaynaklarını Hindistan yayılmacılığına ve ABD ile İngiliz emperyalizmine yağmalatan egemen sınıflara karşı ilk kez 10 yıl önce 1996'da Halk Savaşı'nın başlamasıyla ayağa kalkabildi. Nepal halkı kendisini on yıllardır seçim vaatleriyle aldatan, emperyalizme ve faşist krallığa olan öfkesini sömüren NKP (BML) (Nepal Komünist Partisi-Birleşik Marksist Leninist) gibi tüm revizyonistlere karşı ilk kez 1996'da başlayan Halk Savaşı'yla dur diyebildi. **Ve Nepal halkı, komünist önderlik altında ilk kez bir halk olduğunun bilincine vardı, birleştiğinde ortaya çıkan gücünü gördü ve kendisine güveni kazandı.** Ve en yiğit oğul ve kızlarını özgürlük kavgasına bedel vererek bugünkü aşamaya ulaştı.

Günümüzde Nepal'de 2 ayrı devlet bulunmakta. İlki Başkent Kathmandu ile şehir merkezlerine sıkışan gerici Nepal devleti, öteki ise ülkenin % 80'ine hakim olan Demokratik Halk İktidarı. **Nepal Halk Savaşı, 10 yıl içinde savaşın son aşaması olan stratejik saldırı aşamasına ulaşmış ve Halk Kurtuluş Ordusu (PLA) düşmanı sürerek başkentten yaklaşık 2 saat ötesine kadar gelmiş durumda.**

Ülkede politik krizin derinleşmesi ve Maoistlerin başkenti ablukaya alabilecek güce erişmesi üzerine egemen sınıflar içindeki klik çatışmaları da artmış ve Kral Gyanendra ABD'nin desteği ile darbe yaparak parlamentoyu ve parlamentodaki partileri kapatmış, bu partilerin liderlerini hapse atmıştı. Ancak bu darbe de kralın işine yaramamış, halk hareketi Maoistlerin önderliğinde daha da yükselmişti. **Parlamentar partilerin etkisizliği iyice ortaya çıkmış ve faşist kraliyet rejiminin karşısında alterna-**

Baburam

tif olarak yalnızca Maoistler kalmıştı. Bu da sadece yoksul halkın değil farklı sınıflardan geniş halk kesimlerinin Maoistlere olan desteğini arttırmıştı.

Geçtiğimiz yıl 22 Kasım'da Maoistler klikler arası çatışmadan yararlanarak egemen sınıfları bölmek ve özellikle gücünün az olduğu şehirlerdeki kitleler arasında gücünü arttırmak amacıyla 7 parlamenter partiyle 12 maddelik bir anlaşma imzalamış ve kralın ülkeden kovularak demokratik bir cumhuriyet kurulması talebini bu partilere de kabul ettirerek **kendi gündemini ulusun gündemi haline getirmeyi başarmıştı.** Anlaşmanın ardından Maoistler ile YPİ (Yedi Parti İttifakı) birlikte büyük bir halk hareketi başlatmış ve Nisan ayında 19 gün süren genel grev ve militan kitle eylemleri ile milyonlar sokağa çıkmıştı. (1990'da parlamentonun açılışı ile sonuçlanan "**Halk Hareketi 1**" nedeniyle bu harekete "**Halk Hareketi 2**" adı verilmektedir.) Bunun üzerine kral geri adım atmış ve parlamentonun açılması önerisini YPİ'ye sunmuştur. Kralın kovuluşu üzerine anlaşılmasına karşın YPİ, sınıfsal doğasına uygun davranmış ve halkın özlem ve taleplerine ve imzaladığı anlaşmaya aykırı olarak kralın bu "**lütfunu**" kabul ederek hükümeti kurmuştu.

Parlamentonun açılışı ile Halk Hareketi 2, görünürde dursa da ülke kaynamaya devam etmektedir. Halkın baskısı ve tepkisi sonucu hükümet geri adım atmış, anlaşmaya uyacağını, yeni, demokratik bir Nepal için Kurucu Meclis seçimlerine gideceğini ve Maoistlerle ittifaka devam edeceğini ilan etmek zorunda kalmıştır. Ardından barış sürecine geçilmiş ve barış görüşmeleri üzerinden çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Bunun

sonucunda hapisanelerdeki tutsak Maoistler serbest bırakılmış, savaş sırasında kaybedilen devrimcilerin akıbetleri öğrenilmiş, kaybedenlerden hesap sorulmaya başlanmış, Maoist Parti üyeleri ve önderleri açığa çıkma imkanına kavuşmuş, Maoistler şehirlerde açık kitle çalışmasına başlayarak örgütlülüklerini geliştirmeye başlamıştır. Ancak süreç bitmemiştir. **Maoistler bu imkanları kullanmakta, YPI'yi teşhir etmekte, 6 ay öncesine kadar zayıf oldukları şehirlerde halkın güvenini ve desteğini kazanmakta ve tüm halkı, kraliyeti ve gericileri yıka- cık olan ayaklanmaya, Halk Hareketi 3'e hazırlanmaya çağırılmaktadır.** Bu barış süreci ve ülkedeki dengeler üzerine gezimiz boyunca görüştüğümüz onlarca insandan edindiğimiz deneyimleri yazının ileri kısımlarında aktarmaya çalışacağız.

Ancak yazının başındayken vurgulamak istediğimiz bir gerçek var. Hem dünyadaki gerçek devrimci ve komünist güçler hem de emperyalistler, faşistler, revizyonistler ve tüm gericiler Nepal'deki süreci takip etmeye çalışıyor. Emperyalistler çeşitli müdahalelerde bulunurken devrimci güçler de enternasyonal dayanışmayı kısıtlı olanaklarını kullanarak yükseltmeye çalışmakta. Bu dayanışmayı somutlamak için de Nepal'deki süreçten sağlıklı bilgiler edinmek gerekmektedir. Bilgi kaynaklarını ele aldığımızda esas güveneceğimiz kaynak Maoistlerin ve Nepal'deki gerçek devrimci-demokratların yayınlaryken, dikkate almamız gereken bir diğer kaynak da emperyalist ve yerli gerici medyadır. Ve açıktır ki gerici tekelci medya Nepal'in koşullarını ve Maoistlerin açıklamalarını çarpıtarak vermektedir. Maoistlerden akan bilgi ise oldukça kısıtlıdır. Bu nedenle emperyalist medyanın aktardığı Maoist önderlerce yapılan açıklamalara dikkat etmek gerekmektedir. Özellikle silahların denetimi, barışçıl geçiş, Hindistan'a övgüler vb. konularda yalan haberler devrimcilerde de soru işaretleri yaratmaktadır. Bu anlamda bu kısa gezinin genel bir gözlem açısından yararlı olduğu düşüncesindeyiz. Bu konuya örnek vermek gerekirse, **26 Eylül** tarihinde emperyalist medyada Maoist önderlerden Baburam yoldaşın bir açıklaması yayımlandı. Bu haberde, yoldaş Baburam'ın kendilerinin Hindistan'a tehdit olmadığını açıkladığı belirtilmekteydi. Oysa Baburam'ın açıklaması okunduğunda YPI'nın iplerinin Hindistan'ın elinde olduğu ve Hindistan desteklemedikçe anlaşmaların hayat bulmayacağı vurgulanmakta, demokratik bir Nepal'in Hindistan'a tehdit olmayacağı belirtilmekte ve YPI teşhir edilmekteydi. Ancak bilgiyi sadece emperyalist medyanın verdiği şeklinde yorumladığımızda Maoistlerin sınıfsal duruşu dahi sorgulanır hale gelebilmektedir.

Büyük gençlik eylemi

18 Eylül sabahı Kathmandu'ya vardığımızda bizi karşılayan Gopal adlı yoldaş o gün konferansın açılışını bir kitle toplantısı ile gerçekleştireceklerini söylediğinde eylemin büyüklüğünü anlayamamıştık. Beklenen öğrenci sayısını sorup da yaklaşık 100 bin cevabını aldığımızda söz konusu açılışın büyük bir kitle eylemi olacağını farkına varabildik. Gopal gezimiz boyunca bize rehberlik etti. Babası 6 yıl önce parti merkez komitesi üyesi kaybedilmiş ve kendisi şu an gençlik örgütünde faaliyet yürütüyor. Gezi boyunca bizimle ilgilenen esas yoldaş Gopal'di.

Öğlen saatlerinde eylem alanına doğru gidiyoruz. Kathmandu'nun her tarafı ANNISU-R'un bayrakları ve afişleri ile donatılmış. Otobüslerin üstlerinde okul

kiyafetli gençler ANNISU-R'un bayraklarını sallayarak sloganlar atmakta. Okullardan gruplar halinde çıkan gençler, sloganlar ve pankartlarla yürüyorlar. Başkent'in her bir yanından yüzlerce öğrenci irili ufaklı gruplar halinde miting alanına gidiyor. Biz de küçük bir gruba katıldık. Mitingin başlamasına 2 saat kala alana varmamıza karşın alan büyük oranda doluydu. Miting başlayana kadar ANNISU-R'dan birçok yoldaşla tanışabildik. Bunlar arasında yıllarca tutsak tutulan ve barış sürecinde serbest kalan yoldaşlar da bulunmakta.

Miting saat 2'de başladı. Miting başladığında alanda gerçekten 100 bin civarında öğrenci yerini almıştı. Kürsüde NKP (Maoist)'in, çeşitli ilerici gençlik örgütlerinin ve farklı demokratik kitle örgütlerinin temsilcilerine yer verilmişti. Konferansa bizim dışımızda **Yunanistan'dan KOE (Yunanistan Komünist Örgütü)**, **Brezilya'dan MEPR (Halkın Devrimci Öğrenci Hareketi)**, **Butan'dan ABRSU (Tüm Nepal Devrimci Öğrenci Birliği)** ve **Hindistan'dan Nepal Devrimiyle Dayanışma Komitesinden** de yoldaşlar ve arkadaşlar katıldı. Biz de kürsüde yerimizi aldık ve önu-

müzde duran büyük öğrenci kitlesini izlemeye başladık.

Miting ANNISU-R'un sekreteri **Himal Sharma** tarafından yapılan konuşmayla başladı ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla devam etti. Ardından söz alan ANNISU-R başkanı **Lekhnath Neupane** konferansın öneminden bahsetti ve içinden geçtiğimiz süreçte, gericilerin tüm çabalarına karşın devrimi başarıya ulaştırmak için gençliğin üzerine düşen büyük sorumluluktan söz etti. Eylemde ayrıca **NKP (Maoist) Merkez Komitesi** adına **Dev Gurung** da söz alarak emperyalistlerin ve gericilerin barıştan yana olmadığını, gizli işler yaptıklarını ve krallığı korumak için çaba harcadıklarını belirterek özellikle YPI'yi teşhir etti.

Mitingde enternasyonal katılımcılar

Ayağımızın tozuyla Nepal'de katıldığımız bu ilk kitle eylemi bize başkent Nepal'de Maoistlerin artan gücünü göstermesi ve devrimin gerçekliğini hissetmemiz açısından büyük bir veri oldu.

ANNISU-R

Burada kısaca ANNISU-R'dan bahsetmekte fayda var. Tüm Nepal Ulusal Bağımsız Öğrenci Birliği- Devrimci'nin Nepal çapında 125 binden fazla aktif üyesi var ve Nepal'deki en büyük gençlik örgütü. Ülkedeki okulların büyük çoğunluğunda örgütlülükleri bulunmakta. Bu sayıyı ele alırken ülkede üniversite ve okul sayısının çok az olduğunu, okulların önemli bir kısmının da özel statüde olduğunu hesaba katmak gerekmektedir. Örneğin tüm Nepal'de yalnızca 1 tane üniversite (**Kathmandu Tribhuvan Üniversitesi**) bulunmakta. Öğrenci sayısının azlığı da göz önüne alındığında ANNISU-R'un gücü ve etkisi daha iyi anlaşılabilir.

ANNISU-R 1995'de kuruluyor. Daha öncesinde 1966'dan önce Tüm Nepal Öğrenci Federasyonu (ANSF) bulunmakta. 1966'da ANNISU (Tüm Nepal Ulusal Bağımsız Öğrenci Birliği) kuruluyor ve 1995'de bu isme "Devrimci" kelimesi eklenerek ANNISU-R kurulmuş oluyor. ANNISU-R 14. konferansını 2001 yılında gerçekleştiriyor. Bu konferansta başka bir devrimci gençlik örgütü de yoldaşlara katılıyor. Ancak aynı yıl kralın darbesiyle örgüt yasaklanıyor ve terörist ilan ediliyor. 2001'den bu yana ateşkes dönemleri hariç sürekli illegal faaliyet yürütmekte. 2001'deki ve 2003'deki kısa ateşkes döneminde legalleşen ANNISU-R bu kısa dönemleri fırsat bilerek 15. ve 16. konferanslarını da örgütlemiş. Konferanslarda örgüt yeni Merkez Komitesini seçmekte.

Yasaklı döneminde devlet Maoistleri ihbar edene para vaadinde bulunmuş ve parti hiyerarşisine uygun olarak herkese bir değer biçmiş. Prachanda ve Baburam'ın "**kafası**" başına 5'er milyon rupi para konulmuş. Diğer parti üyeleri için miktar azalırken ANNISU-R'un bir önceki başkanı Diebendra Parajuli için de 5 milyon rupi para ödülü konulmuş. Bu da devletin öğrenci hareketinden duyduğu rahatsızlığı gösteren bir başka veri. Yine de devletin hedefine ulaşamamış.

ANNISU-R kuruluşundan bu yana, son 10 yılda 17 Merkez Komitesi üyesini şehit vermiş. Bunların bir kısmı işkencede, bir kısmı ise gerillada şehit düşmüş. Yine 20'ye yakın MK üyesi de kaybedilmiş, barış süreciyle birlikte akıbetleri araştırılıyor.

17. Konferans'ın sloganı ise "**Demokratik Cumhuriyet, halk yanlısı, bilimsel bir eğitim için Kurucu Meclis seçimleri koşulsuz bir şekilde gerçekleştirilsin!**"

olarak biz de birer konuşma yaptık. YDG adına kitleye yaptığımız konuşmada Nepal'deki genç devrimcileri YDG olarak selamladığımızı, devrimin bu kritik döneminde Nepal'de olmaktan mutlu olduğumuzu, ülkemizde de Nepal devrimini takip ettiğimizi ve Yeni Demokratik Devrim'in başarıya ulaşmasını dilediğimizi vurguladık. Yine bu alanda toplanan kitlenin bize gerçekleri gösterdiğini ve Nepal'deki tartışmanın aslında çoktan sona erdiğini anladığımızı söyledik. Çünkü gençlik kiminse gelecek onundur ve buradaki kitle de gösteriyor ki, gençlik devrimin safında yerini çoktan almış durumdadır.

Mitingde konuşmaların yanında çeşitli kültürel gösteriler de gerçekleştirildi. Gerilla kıyafetleri içinde sahneye çıkan grup, devrimci şarkılar eşliğinde danslar etti ve kitleyi devrim ve Kurtuluş Ordusu saflarında örgütlenmeye çağırdı. Dansın ardından da kısa bir askeri eğitim gösterildi. Komut eşliğinde mevzilendiler ve nişan aldılar. Bunun yanında çeşitli azınlık milliyetleri temsilen halk oyunları da oynandı. Ayrıca devrimci hareketin önemli şairlerinden biri de okuduğu şiirlerle kitleyi coşkulandırdı.

Konferans

Konferans resmi olarak **19 Eylül**'de başlıyor. Kathmandu'da Tribhuvan Üniversitesi'ndeki salonda yapılan konferansa, ülkenin dört bir yanından 1200 kadar delege katılıyor.

19 Eylül sabahı tüm delegeler kan bağışı yapıyor. Bu nedenle tartışmalara öğleden sonra geçiliyor. Biz de bu esnada üniversiteyi geziyoruz. Ülkenin tek devlet üniversitesi ve üniversite öğrencilerinin büyük çoğunluğu bu üniversitede okuyor. Büyük bir kampüsü var ama bölümlerin ders gördüğü binaların hemen hepsi tek ya da çift katlı. Daha çok köy okullarını andırıyor. Üniversitenin her yeri yoldaşların afişleri, pankartları ve bayrakları ile süslenmiş.

Kütüphaneyi gezerken Maoistlere destek veren bir aydınla tanışıyoruz. Kendisi esasen Marksizm üzerine incelemelerde bulunuyor ve yaklaşık 7 yıldır "**21. Yüzyılda Ekonomi Politikın Eleştirisi**" adlı 2 ciltlik bir kitap üzerinde çalışıyor. Kısa sohbetimizde bize "**Maoistler olmasaydı bu ülkede hiçbir gelişme olamazdı**" diyor ve **kralın ancak Maoistlerin önderliğindeki bir halk hareketiyle, bir şehir ayaklanması ile kovulabileceğini düşündüğü**

Konuşmaların ardından Prachanda ve Baburam yoldaşlarla enternasyonal misafirler olarak kısa bir görüşme yapıyoruz. Temsil ettiğimiz örgütleri tanıttıktan sonra Prachanda yoldaş, bizlere teşekkür ediyor ve yoldaşlarımızı selamladığını belirtiyor.

nü belirtiyor. Halkın taleplerini yalnızca Maoistlerin temsil ettiğini vurguluyor. Benzeri düşünceleri daha sonraki günlerde tanışacağımız aydınlardan, garsonlara ve taksi şoförlerine bir çok kişiden duyuyoruz.

Konferans öğleden sonra başkanın açılış konuşmasıyla başlıyor. Başkan konuşmasında bu konferansın daha önceki konferanslardan daha farklı bir niteliğe sahip olduğunu; çünkü artık ülkeden feodalizmi tamamen kovarak demokratik bir düzeni kurmanın son safhasına geldiklerini, gerici güçleri yıkacak olan Halk Hareketi 3'ü hazırlamak için çalıştıklarını vurguluyor. Tüm üyelerin bu bilinçle alanlarında gerçek değişim için harekete geçmeleri gerektiğini belirtiyor ve zafere ulaşmada NKP (Maoist)'in belirlediği çizgiye ve politi-

kalara uygun faaliyet yürütmenin önemli olduğundan bahsediyor. "Bizler yeni bir dünya talep ediyoruz. Yeni bir dünya için yeni bir bilime ihtiyaç vardır. Bu da ancak Marksizm-Leninizm-Maoizm'dir. 7 Parti İttifakı emperyalizmin safındadır ve bizleri bastırmak istiyor. Saray da iktidarını geri almak için çaba harcıyor. Ve hepsi var olan sistemi korumaya çalışıyor. Bizler barışçıl mücadeleyle monarşiyi ve YPİ'yi sınırladık. Biz ülkemizde demokratik cumhuriyet mücadelesine önderlik ediyoruz. Bu salon da gösteriyor ki, gençlik monarşinin yıkılmasını istiyor. Bu nedenle konferansta bu talebi yükseltmek önem kazanmaktadır."

Başkanın konuşmasının ardından eski merkez komitenin görevi sonlanmış oluyor. Yeni MK seçilene kadar konferansı yönetecek bir **Geçici Komite** oluşturuluyor. Yeni MK konferansın sonunda seçilecek. Ancak bu herkesin oy kullanarak gerçekleştireceği bir seçim değil. Eski MK içinden 5 kişilik bir Seçim Komisyonu örgütleniyor ve bu komisyon yeni 61 kişilik MK'yı seçiyor. Yeni seçilenler konferansta duyuruluyor ve delegelerin onayı isteniyor. Delegeler beğenmedikleri üyeleri reddetme hakkına sahip. Bu usul tam anlamıyla

ve 4. gün seçimlerden önce delegeler raporun son haline eleştirileri ve katkılarını sunuyorlar.

Raporu özetlemek gerekirse; ülkede ve dünyada durum bölümü şöyle başlıyor; "Karşımıza çıkan altın fırsatları değerlendirebilirsek özgür Nepal'i yaratmak için feodalizme son darbeyi de vuracağız. Toplumun dönüşümünün bu önemli döneminde ANNISU-R'un konferansı sıradan bir konferans değildir. **Bu örgüt ideolojik olarak en devrimci, düşünce olarak en önder, örgütlenme olarak en büyük ve doğası gereği en militan ve ülkenin her birimine kadar sesini duyuran bir örgüt olduğunu kanıtlamıştır. Kendisini fed eden binlerce şehidin, yüzlerce kaybedilen arkadaşımızın kurduğu temeller üzerinden yükselen, yüzlerce gazi arkadaşımızın sayesinde güçlenen örgütümüz ANNISU-R feodalizmin yıkılması için son kavgaya hazırlanmakta ve örgütlenmektedir.**" Yoldaşlar aynı zamanda tüm solcu, ulusalcı ve halk yanlısı gençleri ve gençlik örgütlerini demokratik cumhuriyet için bir platformda birleşmeye de davet ediyor. "**Bizler emperyalizme ve feodalizme karşı bu tarihsel görevi ancak birleşerek ve ortak hareket ederek başarabi-**

demokratik sayılamaz. Ancak uzun süre yasaklı olduğu halde faaliyet yürüten bir örgütte üyelerin birbirini tanıması, denetlemesi ve buna göre seçmesi çok mümkün görünmüyor. Aynı zamanda Partinin farklı alanlarda, özellikle de PLA'da görevlendirdiği yoldaşların kimler olduğu da herkesçe bilinmiyor. Bu konulara ve alanlara hakim olan seçim komitesi en iyi seçimi yapacak kapasiteye sahip olduğu için delegelerin desteğini kazanabiliyor.

Konferansın 2. ve 3. günü daha öncesinde taslak olarak hazırlanan ve delegelerin alt konferanslarda tartışıp eleştirdiği politik raporun son hali okunuyor. Yaklaşık 80 sayfalık rapor tüm delegelerce takip edilerek, sessiz bir ortamda okunuyor ve 3. günün sonunda

liriz." "237 yıldır Nepal halkını sömüren krallığa karşı çok sayıda mücadele yaşandıysa da bunların hiç biri şu ana kadar başarıya ulaşamadı. Bu hareketlerin bazıları vahşice bastırılırken bazılarında ise önderliğin ihanetine uğradılar. Halk hareketi 2'de de YPİ, Hindistan ve ABD'nin çabaları ile harekete ihanet etti. Şayet halk hareketi 2-3 gün daha sürseydi hedefi olan kraliyeti yıkabilecekti. Ancak bu gerici güçler bilmekteydi ki hareket 2-3 gün daha sürseydi iktidarı ele geçiren Maoistler olacaktı. YPİ 'törensiz kral' adı altında monarşiyi koruma çabalarına devam ederek ihanetten vazgeçmeyeceğini gösteriyor. Bu da göstermektedir ki YPİ'nin liderlerinin bağımsız düşünme kapasiteleri bulunmamakta ve Nepal topraklarının ve halkının ihtiyaçlarına uygun bir planları da

yoktur. Nepal halkı yabancılarca yönetilen bu güçleri temizlemedikçe bağımsızlığa ulaşamayacaktır.

Emperyalizme ve feodalizme karşı mücadele 12 maddelik anlaşmayla somutluk kazanmıştı. Ancak bu partilerin sınıfsal doğaları, feodal ideolojileri ve mekanik düşünme tarzları imzaladıkları anlaşmaya ihanet etmelerine neden oldu. **Maoistlerin 10 yılı aşkın süredir önderlik ettikleri Halk Savaşı ve 19 gün boyunca yönettikleri Halk Hareketi 2 olmasaydı Kralın geri adım atması ve YPİ liderlerinin politik yaşama dönebilmesi mümkün olur muydu?** Ancak ülke YPİ tarafından yeniden kirli parlamenter oyunlara çekilmek istenmektedir. Kral hapsedilmemekte, sermayesine el konulmamakta, Kraliyet Ordusunun (RNA) katil komutanları sovruşturulmamakta, böylece halk hareketinin talepleri göz ardı edilmektedir."

YPİ imzaladığı anlaşmalara uymamakta ve ABD büyükelçisi Moriarty'nin emirlerine göre hareket etmektedir. Açıktır ki Moriartyler halkın düşmanlarıdır. Artık Nepal halkı için zaman gelmiştir. Kaderimizi kendi ellerimize mi alacağız yoksa emperyalizme ve onun uşaklarına mı bırakacağız? Onlar NKP (Maoist)'i bitirmek istiyorlar ama bu mümkün değildir. Halkımızın bilinci yüksektir, partiye bağlı sığındır. Halk Savaşı ve Halk Hareketi bu bilinci geliştirmiştir."

Eğitim alanında ise özel okulların ulusallaştırılması öne çıkmakta. Hâkim sınıfların ve ideolojinin eğitime yön verdiğinin vurgulandığı raporda eski eğitim sisteminin idealizme, gericiliğe ve baskıya dayandığı belirtilmektedir. "Bu eğitim sistemi feodalilere ve kapitalistlere hizmet etmektedir. Emperyalizme yeni uşaklar yetiştirmektedir. Emekçileri ve emeği reddetmektedir. Bağımsız insanlar yetiştirmemektedir. Bu nedenle eğitim sistemi kökten değişmelidir. Okur-yazarlık kampanyası en acil görevlerden birisidir. Ülkede okur yazar olmayanların oranı % 47'dir. Okullar eğitilmiş işsizler yetiştirmektedir. Çünkü ülkede üretim, ihtiyaç duyulan emek gücü üzerine bir plan yapılmamaktadır. Çünkü bu sistem bağımsız değildir. Ülkenin ihtiyaçlarına uygun olarak tarım, sanayi, turizm vb. alanlarda bilimsel, eşit, parasız olarak eğitim verilmelidir. ANNISU-R eğitimin özelleştirilmesine ve ticarileştirilmesine tamamen karşıdır.

Eğitim herkese açık ve zorunlu olmalıdır. Eğitim süresi çok uzundur. Yaşam süresinin kısa, halkın yoksul olduğu bir ülkede 12-13 sene okumak gereksizdir. Eğitim üretime dayanmalıdır. Öğrenciler üretim içerisine de girmelidir. Eğitim sistemi federal hükümetin denetiminde olabilir. Böylece her bölgenin özgünlüğüne göre bir eğitim modeli seçilebilir.

“Biz ülkemizde demokratik cumhuriyet mücadelesine önderlik ediyoruz. Bu salon da gösteriyor ki, gençlik monarşinin yıkılmasını istiyor. Bu nedenle konferansta bu talebi yükseltmek önem kazanmaktadır.”

“Biz ülkemizde demokratik cumhuriyet mücadelesine önderlik ediyoruz. Bu salon da gösteriyor ki, gençlik monarşinin yıkılmasını istiyor. Bu nedenle konferansta bu talebi yükseltmek önem kazanmaktadır.”

Nepal’de yoldaşlar tanışırken veya birbirleriyle karşılaştıklarında önce yumruklarını kaldırıp ardından tokalaşıyorlar. Ve “Lal Salam” yani Kızıl Selamlar diyorlar. Uzaktaki yoldaşları selamlamak istediğimizde de yumruğu kaldırmak yeterli.

Öğrenci hareketi ilk kez ANNISU-R ile bilimsel ve doğru bir önderliğe sahip oldu. Daha öncesinde ekonomist, sendikal mücadele esastı ve bu mücadeleler trajediyle sona eriyordu.

ANNISU-R’un halk eğitimi için talepleri şunlardır: tüm öğrencilere zorunlu askeri eğitim verilmeli. Kafa ve kol emeği şeklinde halka hizmet edilmeli, öğrenciler üretime katılmalı. Eğitim sistemi emeği esas almalı. Okulların atölye, fabrika ve tarlalarında öğrenciler teorik bilgilerini pratikte sınamalıdır. Halkına ve ülkesine bağlı, bağımsız insanlar yetiştirmelidir.”

Prachanda ve Baburam konferansı ziyaret ediyor

Konferansın son günü NKP (Maoist) Başkanı **Prachanda** ve önderlerinden **Baburam** konferansı ziyaret ederek birer konuşma yaptılar. Yoldaşların Nepal’in içinden geçtiği süreçte devrimci gençliğin üzerine düşen görevler ve bu anlamda konferansın önemi üzerine yaptıkları konuşmalar delegelerin yoğun ve coşkulu alkışları ile karşılandı.

Konuşmaların ardından Prachanda ve Baburam yoldaşlarla enternasyonal misafirler olarak kısa bir görüşme yapıyoruz. Temsil ettiğimiz örgütleri tanıttıktan sonra Prachanda yoldaş, bizlere teşekkür ediyor ve yoldaşlarımızı selamladığını belirtiyor. Prachanda yoldaş görüşme sırasında özet olarak şunları vurguluyor:

“Biz devrimin önemli bir dönüm noktasındayız. Final dönemindeyiz. Barış görüşmeleri sürecindeyiz, ancak biz masaya güvenmiyoruz. Düşmanlar arasında diplomatik görüşmeler gerçekleş-tiriyoruz.

Biz hedeflerimizde kararlıyız. 21. yüzyılda devrimi gerçekleştirmek için bu yüzyılın olumlu ve olumsuz yanlarını görüp MLM’yi güçlendirmek istiyoruz. MLM’yi dogmatik ve mekanik bir şekilde algılamak zaferi de engeller. Enternasyonalistler ve bilim insanları olarak MLM’yi güçlendirmek görevimizdir. Biz burada evrensel bir teori geliştirmeyi değil ülkemizin somut şartlarına uygun bir teori geliştirmek istiyoruz. Yeni bir politik çizginin yanında yeni bir askeri çizgi de geliştirmek için çaba harcıyoruz.

Enternasyonal görevimizi tamamladığımızda bu özellikle Güney Asya’yı etkileyecektir. ABD emperyalizmiyle doğrudan mücadeleye şimdiden başladık. ABD emperyalizmi barış sürecini açıktan sabote ediyor, provoke ediyor. ABD’nin bölgede çok güçlü bir üssü var. Mücadele çok ciddi ama eminim ülkemizde bir yıl içinde önemli gelişmeler olacak ve bu gelişmeler enternasyonal proletarya için de yararlı olacaktır.”

Basın açıklaması

Uzun süren konferansın sonunda yeni MK delegeleri selamlıyor ve delegelerin desteğini alıyor. Yoldaşların önünde çok ciddi bir süreç duruyor. Konferansın aldığı kararları uygulamak ve devrimin zaferi için son tarihsel görevleri gerçekleştirmek genç yoldaşların omuzlarında. Farklı bölgelerden gelen yoldaşlarla konferans ve süreç üzerine sohbet etmeye çalışıyoruz. Yoldaşlar bize çok yakın davranıyor, ancak dil sorunu yaşıyoruz. Özellikle kırsaldan gelen yoldaşlar İngilizce bil-

miyorlar. Ancak yine de yemek aralarında, mercimekle pirincimizi kaşıklarken (daha doğrusu yoldaşların önemli bir kısmı yemeği elleriyle yiyorlar) karşılıklı sorular sorabiliyoruz. Delegelerin büyük çoğunluğu kırsaldan, özellikle Kurtarılmış Bölgelerden geliyorlar. Bu daha çok ilimizi çekiyor. Çoğunun köyü PLA’nın denetiminde. Ve birçok yoldaş okuldaki PLA’ya katılmak istiyor. **Devrimden sonra ABD saldırırsa ne olur diye sorduğumuzda tereddütsüz bir şekilde bunun büyük bir olasılık olduğunu ve işgal durumunda tüm halkın savaşaacağını söylüyorlar.**

Nepal’de yoldaşlar tanışırken veya birbirleriyle karşılaştıklarında önce yumruklarını kaldırıp ardından tokalaşıyorlar. Ve “Lal Salam” yani **Kızıl Selamlar** diyorlar. Uzaktaki yoldaşları selamlamak istediğimizde yumruğu kaldırmak yeterli.

Konferans 21 Eylül akşamı 18.00 dolaylarında sona eriyor ve tüm delegeler otobüslere binerek şehir merkezinde yapılacak basın açıklamasına gitmeye hazırlanıyor. Nepal’de otobüslerin üstünde de yolcu taşıyor. Özellikle heyecanlı yoldaşlar kendilerini otobüsün üstüne atıyorlar ve daha yola çıkmadan bayraklarını sallayarak sloganlarla ortalığı inletiyorlar.

Bu basın açıklaması kitleye duyurulan bir açıklama değil. Sadece 1200 kadar delegenin ve basının katılımı bekleniyor. Zaten hava karardığı için sokaklarda da çok fazla insan yok. Yoldaşlar ve onlarla biz sık sık “**Dzona luda dzinda bahd!**” (**Yaşasın Halk Savaşı!**), “**Moriarty Murdabahd!**”, “**Amerika Murdabathd!**” (**Kahrolsun Amerika/Moriarty!**) ve “**NKP (Maoist) dzinda bahd!**” (Yaşasın NKP (Maoist)) sloganlarını atıyoruz. Daha doğrusu bir yoldaş bu sloganı atıyor ve biz de 2 kez “**Kahrolsun**” ya da “**Yaşasın**” diyerek tekrar ediyoruz.

Otobüslerimiz bir konvoy halinde yola çıkıp yoldaşlarımız ortalığı inletmeye başladıklarında sloganları duyan halk evinden, dükkanında dışarı çıkıp bizleri izlemeye başlıyor. Çok sayıda insan el sallıyor, sloganlara katılıyor.

Basın açıklamasına 100 metre kala otobüslerden inip yürüyüşe geçiyoruz ve basın açıklaması fiili bir eyleme dönüşüyor. 100 metre içinde çevredeki halkın katılımı ile kitlenin sayısı 5 bini geçiyor ve kısa sürede 10 bine ulaşıyor. Brezilyalı yoldaş da slogan attıranlar arasına katılıyor ve gur sesiyle “**Kahrolsun Amerika!**” diye bağırıyor. Kitle büyük bir coşkuyla alana akıyor ve basın açıklaması için belirlenen yeri de aşp bir süreliğine kontrolden çıkıyor. Görevli yoldaşlar coşkulu kalabalığı planlanan yere geri getiriyor. Ve başkan kameraların karşısında feodalizmi ezecek ve demokratik cumhuriyeti kuracak son kavgaya hazır olduklarını ilan ediyor.

Gerek ilk gün katıldığımız 100 bin kişilik eylem gerekse de konferansın son günü katıldığımız ve kendiliğinden büyük bir kitlenin katıldığı eylem bizlere Maoistlerin artan gücünü ve halkın devrime olan desteğini gösteren çok önemli kanıtlar oluyor. Gericin egemen sınıfların denetiminde olan başkent Kathmandu’da Maoistler militan ve kitlesele kitle eylemlerine imza atarak önlerinde duran büyük halk hareketinin tohumlarını atıyorlar, kitleleri hazırlıyorlar.

Devam edecek

Kitle örgütlerinde çalışma anlayışımız ve tarzımız nasıl olmalıdır? -2-

Neden örgüt çalışması ağırlıklı olarak kitle çalışmasıdır? Sınıf bilinçli proletarya şunu çok iyi bilmelidir ki, en ileri politik bilince ve örgütlenme anlayışına sahip olan, toplumun en devrimci sınıfı proletarya olmasına karşın, bu sınıf sadece kendi gücü ve örgütlülüğüyle zafer kazanamaz. Zafer kazanmak için değişen koşullara göre, devrimden çıkarı olan, devrimde yer alabilecek bütün sınıf ve tabakalarla birleşmek, onlarla bütünleşmek zorundadır. Çünkü devrimi örgütleyecek olan parti ise, devrimi yapacak olan da kitlelerdir.

Yasal olanaklardan ve kitle örgütlenmelerinden yararlanma sorunu

Yasadışı parti çekirdeğini koruyarak, olabildiği ölçüde geniş ve dal budak salmış, yasal olarak kurulmuş kitle örgütleri içinde çalışma ve bu olanaklardan devrim ve parti için faydalanma sorunu, tüm devrim süreci boyunca yaşanan belli başlı sorunlardan biri olarak görülmelidir.

Devrimci savaşımın kitlelerin elinde güçlü bir silaha dönüştürülmesi, kitlelerin tarihi yapan özne durumuna getirilmesi, partinin kitleler tarafından çepeçevre sarılması, yasal olanaklardan parti ve devrimin çıkarları için düzenli ve şaşmaz bir biçimde inatla faydalanma sorunu öğrenilmek zorundadır. Sınıf bilinçli proleterlere düşen görev, parti kararları doğrultusunda yasadışı partiyi örgütlenme amacından uzaklaşmadan, **“ilkeden yoksun bir yasalılık akıntısında kaybolmadan, tüm canlı ve devrimci öğeleri adım adım toparlayarak, her türlü yasal fırsatı kullanmaktır.”** Bugün bu alanın devrim ve parti açısından taşıdığı değerin yeterince kavrandığı söylenemez. Demokratik alanlara ilişkin şimdiki dek gösterilen dikkatten, verilen önemden, örgütlenmesi için ortaya konan çaba ve iradedenden, uygulanan kitle çizgisi politikasındaki ciddi yanlışlıklardan bunu anlamak mümkündür. Mevcut örgütsel gerçeklik göz önüne alındığında, yapılacak şeylerin çok fazla olduğu, düzeltilmesi gereken yanlış anlayış ve pratiklerin önemli düzeyde olduğu da görülecektir.

Yasal ve yasadışı çalışmaların temelinde kitleler olmalıdır. Kitlelerin olmadığı hiçbir çalışma, devrimci çalışma olamaz. Kitlelerle çevrili bir çalışma içinde ancak **“yasadışı ve yasal çalışmaların birbiriyle bağlantısı”** doğru ve devrimci tarzda kurulabilir. Ancak o zaman **“yasal dernekler, bir ölçüde yasadışı örgütler için ve yığınlar arasında işçi sınıfı dayanışması fikrinin geniş kapsamlı, yasal savunusu için perde görevini görür.”** Ancak o zaman yasadışı parti komiteleri yasal olarak oluşan kitle dernekleriyle (**öğrenci ve öğretmen örgütleri, işçi sendikaları, meslek örgütleri, çevre ve yöre dernekleri, spor kulüpleri vb. kitle dernekleri gibi**) çevrelenmiş ve örülmüş olunur.

“Yasal örgütlerin çoğu kentlerdedir.” (Lenin) Düşmanın denetim ve kontrolünün en güçlü olduğu, izleme, gözetleme, takip etme olanağına en fazla sahip olduğu, denetimi en kolay sağladığı alan şehirlerdir. Düşmanın, bilimin ve tekniğin sunduğu tüm olanakları özgür ve sınırsızca kullandığı alan şehir-

lerdir. Düşmanın şehirlerde sahip olduğu avantajlar, onun aynı zamanda en büyük dezavantajı durumuna gelebilir. Şehirler, işçi ve emekçilerin yoksul kalabalığının da en yoğun olduğu alanlardır aynı zamanda. **Yani şehirlerin dağlarıdır kitleler.** Sınıf bilinçli proleterler, doğru bir örgütlenme politikasıyla, bu avantajı devrimin ve partinin örgütlenmesi lehine kullanabilirler. Şehir çalışmasında, doğru bir kitle çalışmasıyla kitleleri korunma ve savunma zırhı yapabilirler.

Gerek devrimi gerçekleştirmiş komünist partilerin, gerekse gerçekleştirme yöneliminde olan bazı ülkelerin komünist partilerinin uzun yıllar yaşadığı ve ileri düzeyde bir bilinç ve kavrayış düzeyine çıkardığı, doğru bir parti çizgisi haline getirdiği, uygulamada sayısız başarılar elde ettiği konuların başında **illegal/legal çalışma ve kitle çalışması** arasındaki kopmaz diyalektik bağın doğru tarzda ele alınması ve doğru bir temel üzerine oturtulması sorunu gelmektedir. MLM ile reformizm ve oportünizm arasında temel ayırım konusu haline gelen bu temel sorun, sınıf bilinçli proleterler tarafından ileri düzeyde ve bütünlüklü olarak kavranmadıkça gerilikler, zayıflıklar ve kiteselleşememe sorunları **“örgüt olamama”** zayıflığı yaşanmaya devam edecektir.

Yasadışı çekirdek örgütlenmeyi temel alan örgütlenme çalışmasından vazgeçmemek koşuluyla oluşturulan komiteler, kitleler içinde, onlardan kopmadan çalışma yürütmeli ve etrafı kitlelerle çevrilmiş bir korunma zırhı yaratmalıdır. Yoksa başını kuma gömen gövdesi dışarıda kalan devekuşuna, dönülür. Bundandır ki, kitlelerin her türlü ekonomik-demokratik eylemliklerine, hareketlerine karşı kuşku duymadan, onlara ilgisiz kalmadan, onların içinde yer almak, bilinçlerini uyandırmak, aydınlatmak, partiye yaklaş-

tırmak için en etkili propaganda ve ajitasyon çalışmasına dört elle sarılmak gerekmektedir.

Örgüt çalışması ağırlıklı olarak kitle çalışmasıdır!

Neden örgüt çalışması ağırlıklı olarak kitle çalışmasıdır? Sınıf bilinçli proletarya şunu çok iyi bilmelidir ki, en ileri politik bilince ve örgütlenme anlayışına sahip olan, toplumun en devrimci sınıfı proletarya olmasına karşın, bu sınıf sadece kendi gücü ve örgütlülüğüyle zafer kazanamaz. Zafer kazanmak için değişen koşullara göre, devrimden çıkarı olan, devrimde yer alabilecek bütün sınıf ve tabakalarla birleşmek, onlarla bütünleşmek zorundadır. **Çünkü devrimi örgütleyecek olan parti ise, devrimi yapacak olan da kitlelerdir.** Bunun gerçekliğe dönüşebilmesi için sürekli ve kalıcı hale getirilmesi gereken doğru bir kitle çizgisine, doğru bir örgütlenme anlayışına sahip olunmalıdır. Kitleleri, sorunlarına, istem ve taleplerine, düzeylerine göre örgütlenme perspektifine, kural ve ilkelerine sahip olunmalıdır. Doğru bir örgütlenme anlayışına ve örgütlenme biçimine sahip olunmalıdır. Sahip olunan teorik, programatik görüşler, pratikte uygulanan kalıcı bir politik çizgi haline getirilmeye başlandığı oranda devrimi yapacak özneler, partinin önderliği altında tek bir yumruk şeklinde kenetlenir. Politik iktidar hedefine doğru cesaretle yürür.

Sınıf bilinçli proleterlerin asla vazgeçmemeleri ve pratik içinde derinleştirip geliştirmekten bir an bile olsa vazgeçmemeleri, acil olarak uygulamaları gereken kitle çizgisi, kitle örgütlenmesinin özü şudur: **“Partimizin bütün pratik çalışmalarında doğru önderlik, “kitlelerden kitlelere” ilkesine uygun olmak zorundadır. Bunun anlamı şudur: Kitlelerin fikirlerini (dağıtmak ve sistemleşmemiş fikirleri) almak ve onları derli toplu hale getirmek**

(onları inceleyerek, derli toplu ve sistemli fikirler haline getirmek), ondan sonra yeniden kitlelere gitmek ve kitleler bunları kendi fikirleri olarak benimseyene, onlara sıkı sıkıya sarılana ve onları eyleme dönüştürene kadar bu fikirleri yaymak, açıklamak ve bu fikirlerin doğruluğunu bizzat kitlelerin eylemi içinde sınamak. Sonra kitlelerin fikirlerini alıp bir kez daha derli toplu hale getirmek, yeniden kitlelere gitmek ve böylece ısrarla bu fikirlerin uygulanmasını sağlamak. Böylece fikirlerin her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin bir hale geldiği sonsuz bir helezon içinde bunu bir daha, bir daha tekrarlamak. İşte Marksist bilgi teorisi budur.” Mao

Gizli çalışma bütün ülke çapında esas bir örgütlenme ilkesiyse, kitlelere dayanmayan, mümkün olan en geniş kitleleri etrafında örgütlemeyi başaramayan devrimci hareket, gizli çalışma ilkelerine uygun hareket edemez, düşman darbelerinden kurtulamaz. Düşman darbelerinden korunmak, subjektivizmden sakınmak için **‘kitlelerden kitlelere’** çizgisine uygun tarzda kitle çalışması yürütülmesi başarılmalıdır. Her türlü yenilgi ve kaybın, yaşanan zayıflığın temelinde bu ilkenin uygulanmaması gelmektedir.

Kitleleri, onların içinde olarak örgütleyebiliriz!

Etrafımızda kaç devrimci ve sınıf bilinçli proleter devrimin propagandasını yapmak için başta en yakınında bulunan işçilerin, köylülerin, mevsimlik tarım emekçilerinin evlerine gitmektedir? Oysa devrim biliminin en temel ilkelerinden biri işçilerin evlerini, mevsimlik tarım emekçilerinin, hatta en uzakta kalmış ücre köşelerde yaşayan köylülerin kulübelerini aramaktır. Bütün sıradan halkın gidip geldiği kahvehanelere vb. köylü sendikalarına, kooperatiflerine, derneklere gidilmeli; bu alanlar devrimin etkisini genişletme, güçlendirme alanları olarak değerlendirilmelidir. Onlarla küçük gruplar şeklinde toplantılar yapıp, kitlelerin sorunları, karşılaştıkları zorluklar ve yaşam gerçekliği hakkında bilgilendirilmelidir. Bu bilgiler devrimci propaganda ve örgütlenme çalışmasının hammaddesi haline getirilmelidir. **“Kitlelerden kitlelere”** ilkesini gerçek kılmanın adımları böyle atılır. Her yerde düşünmeyi canlı tutmak, kitleleri yaşadıkları sorunlar temelinde harekete geçirmek için bütün bilgiler ve olanaklar üzerinde kapsamlı olarak düşünce geliştirilmeli, oluşan bilgilerle tekrar işçilere, emekçilere, köylülere, gençliğe gidilmelidir.

Halk ile konuşurken, propaganda ve ajitasyon yaparken halkın anlayamayacağı bir dil kullanılmamalıdır. Yalın, anlaşılır, somut ve canlı bir dil kullanılmalıdır.

Bu çalışmaların amacı kitlelerle yakın ilişkide bulunmaktır. Onların gereksinimlerine yanıt olabilmeyi öğrenmek, işleri yönetmeyi öğrenmektir. Kitleler nereye giderse, neredeyse, parti komiteleri örgütsel çalışmasını kitlelerin olduğu ve onların sorun yaşadığı yere “taşınmalıdır.” Kitlelerin yaşadığı her sorun proletaryanın devrim ve politik iktidarı ele geçirme savaşıyla ilişkilendirilmelidir. Demokrasi talepleri, hak arama ve haklarını koruma talepleri, çetelerden, katillerden, soygunculardan hesap sorma talepleri, ücret artışı, iş ve yaşam koşullarını iyileştirme, çevreyi koruma talepleri devrim sorunuyla ilişkilendirilmelidir. Onların kendiliğinden bilinci sosyalizm ile donatılmalıdır. Sınıf bilinci taşıyan proleterler her zaman ve

her yerde kitlelerin önünde yürüme cesareti ve kararlılığını göstermelidir. Onları parti ve devrim bilinciyle etkilemek, bilinçlendirip eğitmek için her türlü fedakârca çaba ve etkiyi göstermekten, feda ruhunu ortaya koymaktan çekinmemelidir.

Eğitim ve kitlelerin örgütlenmesi kitle çalışmasında iki ana şarttır.

Eğitim; kitleleri MLM bilimine ve partinin devrim politikasına göre eğitmektir. Kitleleri burjuva-feodal sisteme ait ideolojik-politik-kültürel kölelikten sömürücü sınıfa ait düşünsel gerici kurtarmak, onların politik bilinçlerini yükseltmektir. Eğitim, yani bilinçlendirme mücadelesinde her türlü sözlü ve yazılı propaganda araçları etkin ve zengin bir şekilde kullanılmalıdır. Bunun

için en önemli araçların başında parti yayınları gelmektedir. Kitlelerin her kesiminin yaşadığı sorunların içinde buldukları durumun gerçekliğine uygun propaganda ve ajitasyon çalışması yürütülmelidir. İşçilerin, köylülerin, kadınların, gençlerin, Kürtlerin, farklı inançlardan emekçilerin sorunlarına, yaşadıkları baskı ve sömürü gerçekliğine, karşı karşıya kaldıkları zorluklara karşı bilinçlendirme çalışması yürütülmelidir. **Herkes aspirin politikası (baş-mide-böbrek rahatsızlığı olana, kalp rahatsızlığı çekene, yüksek tansiyon yaşayan herkese aspirin vermek)** doğru bir çalışma politikası olmaz. Kitle çalışması sürekli bir çalışma olarak ele alınırsa etkili ve amacına ulaşmayı hedefler, kısa süreli, anlık, kesintiye uğrayan

ya da dönemsel yürütülen kitle çalışması asla sonuç vermez. Halkın kültüründen yararlanarak, MLM bilimi, devrim anlatılmalıdır. Halkın anlayabileceği, onların kavrayış ve kültür düzeyine göre yazılı-sözlü propaganda ve ajitasyon araçlarından yararlanılmalıdır. Buna örnek geliştirmek ve zenginleştirmek koşuluyla Proletarya Partisi'nin geçmişte çıkardığı “**Patron-ağa devletini yıkacağız!**” adlı broşür gösterilebilir. Kitlelerin eğitilmesi, bilinçlendirilip, aydınlatılması partinin güçlenmesini sağlar. Kitleler, sistematik olarak burjuva-feodal sistemin bütün politik yönleriyle teşhiri yapıldığı oranda bilinçlendirilir.

Partiyi güçlendirmek, kitleleri eğitmekle başılır. Devam edecek

PUSULA

Burjuvazinin üzerimizdeki etkileri olan DUYARSIZLIĞA VE SORUMSUZLUĞA KARŞI MÜCADELE EDELİM

Nasıl ki **disiplinsizlik, sömürü ideolojisinin mirasıysa aynı zamanda sorumsuzluk, duyarsızlık ve yabancılaşma da burjuva ideolojisinin mirasıdır.** Burjuva-feodal sisteme karşı olmak, sömürü ve zulüm sisteminin yarattığı, eğittiği, biçimlendirip şekillendirdiği “**insan tipine**” ve onun kişilik özelliklerine de karşı olmak demektir. **Sorumсуzluğa, duyarsızlığa ve disiplinsizliğe** karşı olmak, sıradan bir düşünsel ve pratik tavır olarak algılanmamalıdır. **Burjuva ideolojisine, onun sömürü ve baskı politikasına, eğitim ve öğretim yöntemine, moral ve ahlaki değerlerine** karşı olmak demektir bu. Çünkü sınıf mücadelesi birçok alanda, birçok biçimde birbiriyle bağlantılı olarak sürekli bir şekilde devam etmektedir. Sınıflı toplumlarda sınıf mücadelesi, bazen göze çarpan ve öne çıkan bir şekilde ideolojik-politik-kültürel alanda kendini gösterirken, esasta ve de **ağırıklık olarak politik iktidar merkezli sürmektedir.**

Her toplumsal sistem, kendisine uygun ekonomik alt yapıya ve bu alt yapı üzerinde yükselen, biçimlenip şekillenen, ona hizmet eden, onu koruyan, geliştiren, varlığını sürdürmesine hizmet eden bir üst yapıya sahiptir. Burjuva-feodal sömürü biçimine uygun tarzda ve bu sömürü ilişkilerini esas alan, ona hizmet eden toplumsal yapı şekillendirilir. Ve yine bu sisteme uygun insan tipi ve onun temel kişilik özellikleri yaratılır. Bu insan tipinin esas özelliği, sömürü biçiminin varlığını kabul eden, ona biat eden ve onu kutsayarak, vazgeçilmez parçası ve nesnesi olanıdır. Eğitim-öğretimden başlamak üzere bütün ahlaki ve moral değerleri, düşünme, çalışma, üretim ve tüketim alışkanlıkları, günlük yaşam biçimi tamamen sömürü ve zulüm sisteminin ihtiyacına ve istemlerine uygun ve onun bir parçası olacak biçimde şekillendirilir.

Sömürü ve zulüm üzerine kurulu sınıflı (kapitalist ve burjuva-feodal) top-

lumların en önemli özelliği günlük, anlık hızlı tüketimin geliştirilmesi ve yaygınlaştırılıp yaşamın her alanında egemen kılmasıdır. Çünkü burjuva-feodal sistem maddi ve manevi olarak tüketimi toplumun vazgeçilmez yaşam biçimi haline getirmek için çalışır. Bundandır ki, toplumu ideolojik-kültürel ve ahlaki olarak zehirler. Tüketimi, toplumun her alanında sürekli ve egemen kılmak için çok yönlü ve sistematik bir saldırıyla toplumu kuşatma içine alır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, sömürü ve zulüm üzerine kurulu diktatörlüğünü sorunsuz bir şekilde güvence altına almak ve sürekli kılmak için işçi sınıfını, emekçi halkı sadece ekonomik olarak sömürmez. Sınıf mücadelesini sadece ekonomik alanda sürdürmez. O, toplumu yozlaştırıp yabancılaştırmak, ahlaksızlaştırmak, aklını çelmek, onu baştan çıkarmak için burjuva-feodal düşünce ve kültürle, sanat, edebiyat ve müzik anlayışıyla gerici gelenek ve göreneklerle ve bitmek bilmeyen tüketici alışkanlıklarıyla çok yönlü bir kuşatma içinde kısıp alır. Sınıf bilinçli proleterler ise “**uygar-çağdaş-gelişkin**” diye dayatılan her türlü burjuva-feodal kültüre, manevi köleliğe karşı sürekli ve dikkatli bir mücadele yürütmeyi asla ihmal etmez. Bu mücadele sınıf mücadelesinin vazgeçilmez önemli bir parçasıdır. Sınıf mücadelesinin en zorlu, en karmaşık ve en fazla dikkat, devrimci uyanıklık isteyen alanlarından biridir. Manevi köleliği alt etmenin ilk temel adımı olan proletaryanın devrim öğretisi MLM biliminin yön verdiği devrimci bakış açısıyla, sınıf bilinciyle topluma dayatılan burjuva düşünme ve yaşam biçimine, tüketici alışkanlıklarına, gerici gelenek ve göreneklerine karşı mücadele eder. Proleter sınıf bilincinin ve onun mücadelesi ve direniş anlayışının gelişip derinleşmesi, mücadele ve örgütlenmede güçlenmesinin önemli bir adımı her alanda farklı biçimlerde ortaya çıkan burjuva ideolojisine

karşı mücadele içinde geleceğin yaratıcısı “**yeni insan**” tipinin ve özelliklerinin yaratılmasıdır. Bu başarılamadan komprador burjuva ve toprak ağalarının gerici faşist diktatörlüğüne karşı esaslı ve kalıcı mücadele yürütülemez. Bunun için “**iki sınıf, iki yol, iki çizgi**” arasındaki mücadelenin esas halkasını oluşturan ideolojik mücadele her şart altında esas alınmalıdır. **İdeolojik mücadele esas alınmadan burjuvaziye ve her türden gericiliğe karşı uzun vadeli, istikrarlı ve kalıcı bir mücadele yürütülemez.**

Burjuvazi toplumun yabancılaşması, duyarsızlaşma, sorumsuzlaşması, tüketici toplumun bir nesnesi durumuna gelmesi için her türlü çabayı sarf eder. Özellikle gençler ve kadınları tüketim toplumunun birer uyumlu parçası, itaatkâr nesnesi haline getirmek için yoğun bir çaba içine girer. Medya, sinema, basın ve yayım aracılığıyla reklamlarla tüketimi çekici kılmak, kolaylaştırmak için yaptığı “**her bütçeye, her kesime, her yaşa uygun**” çağrılar aracılığıyla yoğun ve etkili bir ideolojik-kültürel-ahlaki ve moral saldırısına geçer. Toplumun manevi dünyasını düşünsel yetilerini kuşatır, özgürce hareket etmesini engeller. İşçilerin, köylülerin, emekçilerin ve ezilenlerin kendi kaderini ellerine almasını, bağımsızlık ve özgürlük yolunu tutmasını, bu uğurda yaşama ve mücadele etmesini engellemeye çalışır. Bilimsel düşünmesine eleştirel sorgulamasına, örgütlenip mücadele etmesine fırsat tanımaz, böyle bir olanağı ona kolay kolay vermez. **Asalak, tüketici, günlük ve anlık yaşayan-düşünen, her şeye boyun eğen, sorumsuz, duyarsız, ilgisiz, duygusuz, sevgisiz, vefasız, bencil, bireyci, moda ve marka peşinde koşan, moda ve markayla “yaşayan, var olan” tüketim budalası insan tipleri** yaratarak toplumun içine salar ve toplumu kuşatır. Toplumun maddi dünyasını sömürüp kuşattığı gibi onun manevi dünyasını da sömürerek kuşatır, bütün yaşamsal, düşünsel, tinsel dokularına egemen olur. Onu düşünsel, moral ve ahlaki olarak köleleştirir, kişiliksizleştirerek zavallı düşkün bir duruma koyar.

Bu gerçeklik ışığında sınıf bilinçli proleterler sınıf mücadelesini kavramalıdır. Sınıf mücadele anlayışını geliştirip derinleştirdikçe sınıf düşmanlarına karşı mücadele ve direniş gücünü artırır. Örgütlenme potansiyelini geliştirir. Sınıf mücadelesi sömürücü ideolo-

jinin yarattığı **sorumсуzluğ, duyarsızlık, disiplinsizlik ve gevşekliğe, isteksizliğe** karşı ve her türlü tüketici kişilik özelliklerine ve “**eski insan**” tipine karşı mücadele içinde gelişir ve güçlenir. Eskiye karşı yenin bütün özellik ve değerlerini üzerinde taşıyan “**var olandan farklı**”, var olanı bütünüyle yadsıyan, her yönüyle alternatif devrimci bakış açısı, proleter duruş ve tavır ancak çevreyi, toplumu etkileyip değiştirme ve dönüştürme gücüne sahip olabilir, kitlelere yön verme, harekete geçirme, dönüştürme, örgütlenme güç ve iradesini ortaya koyabilir. Eskinin farklı bir benzeri olan sözde yenin sahibi özde eskinin bir farklı kopyası olan düşünce ve irade (reformist-opörtünist) çevreyi, toplumu etkileyemez, ona farklı bir yön verip, harekete geçirip örgütleyemez.

Burjuva ideolojisine karşı mücadele içinde proleter ideoloji ileri düzeyde geliştiği ve sınırsız bir değişim ve dönüşüm gücüne, etkileme ve örgütlenme yeteneğine çok yönlü gelişkin özelliğine kavuşur. Proleter ideoloji MLM, bilimsel gözlemde güçlü bir silahın adıdır. Araştırma ve incelemede, sınıfsal analizde, devrimci çalışma ve mücadelede ısrar etmenin bilimsel rehberidir. Etkilemede, değiştirip dönüştürmede, örgütleyip harekete geçirmede yol göstericidir.

Proletarya Partisi'nin örgütlenme ve devrimci savaş politikası ve taktikleri proletaryanın güçlü ideolojik silahlarıdır. Proleter ideoloji soyut değil somuttur, sınıf savaşımının her alanında her kesitinde sürekli olarak sürdürülen sınıf mücadelesinin somut olgularıdır. Proletarya Partisi önderliği altında kitleler sınıf düşmanlarına karşı savaşır. Partiyeye yol gösteren ise MLM'dir. MLM'nin bilimsel düşünce sistematığıdır, proleter bakış açısıdır, sınıfsal analiz gücüdür.

Her alanda burjuvaziye ve onun her türlü etkisine karşı mücadele etmenin gücü ve iradesi proleter ideolojinin yol gösterdiği yeni insan tipini yaratmak muazzam önemdedir. Emperyalist-kapitalist sistemin yoğun saldırılarını içinde, burjuva-feodal baskı altında maddi ve manevi köleliğe mahkûm edilen toplumsal yapıda proleter ideolojinin yön verdiği “**yeni insan**”ın özellikleri, değerleri kazanılarak sınıf mücadelesinde etkili, kalıcı ve çekici bir güç haline gelinir. **Bugün buna yaşamsal düzeyde ihtiyaç vardır.**

Tayland'da 24. kez askeri darbe işbaşında!

Örneklerini yarı-sömürge, sömürge ülkelerde sıkça gördüğümüz bir askeri darbe örneği daha **Tayland'da 19 Eylül** günü yaşandı. Tüm benzeri ülkelerin dışında Tayland halkı bizzat bu duruma hiç de yabancı değil, zira bu, ülkedeki 24. askeri darbe. Tayland'da darbenin lideri olan Kara Kuvvetleri Komutanı General **Sonthi Boonyaratglin**, televizyonda yayınlanan açıklamasında, ülke çapında sıkıyönetim ilan edildiğini ve anayasanın yürürlükten kaldırıldığını belirterek, tüm askerlerden komutanlarının izni olmadan kışlalarını terk etmemelerini istedi. Açıklamada, halktan orduyla işbirliği yapması da istenerek, “**verilen rahatsızlık**” nedeniyle af dilendi. Ordu, hükümet ve anayasanın ardından Meclis'i de feshetti.

Başbakan **Thaksin Şinavatra** da, BM Genel Kurul çalışmaları için bulunduğu **New York**'tan ülkesinden gelen haberleri “**soğukkanlı karşıladığını**” bildirdi. Thaksin, Bangkok'taki darbeye rağmen, hala hükümetin başkanı olduğunu söyledi. Yönetime el koyan darbeciler, tüm ülkede sıkıyönetim ilan edildiğini açıkladı. Darbeyi yapan askerlerin sözcüsü Orgeneral **Prapart Sakuntanak**,

ordu güçlerinin iktidarı geçici olarak el koyduklarını belirterek, yakın zaman içinde iktidarın “**halka**” devredileceğini söyledi.

Bu darbenin gerekli olduğunu savunan Prapart, Başbakan **Sinavatra**'nın ülkeyi bölüğünü ve yolsuzluğa sürüklediğini ileri sürdü. Yapılan açıklamada anayasanın yürürlükten kaldırıldığı ve Tayland'da geçici bir yönetim oluşturulduğu da belirtildi. Tayland'da Kara Kuvvetleri Komutanı General **Sonthi Boonyaratglin** liderliğindeki askeri cuntanın önceki akşam yaptığı kansız darbenin, aylardır yolsuzluk suçlamaları nedeniyle istifası istenen Başbakan **Thaksin Şinavatra**'yı koltuğundan etmesi, darbeye halk desteğini de sağladı. **Rajabhat Suan Dusit** adlı enstitünün yaptığı ankete göre halkın yüzde 84'ü darbeyi destekliyor ve darbeyle ülkede gergin olan siyasi durumun normale döneceğine inanıyor.

Tayland Kralı **Bhumibol Adulyadej** de, ülkede 15 yıl aradan sonra sözde demokrasiye ara veren **Sonthi Boonyaratglin**'in yeni yönetimin lideri olmasını onayladı. Devlet televizyonundan yayınlanan yazılı açıklamada, “**Kralın, ülkede barışın tesisi için Sont-**

hi'yi İdari Reform Konseyi'nin başkanı olarak atadığı” bildirildi. Açıklamada, halka sükûnet çağrısında bulunulurken, kamu görevlilerinin General **Sonthi**'nin emirlerini dinlemesi gerektiği kaydedildi. Dünyanın en uzun süre iktidarda kalan Kralı olan **Bhumibol**, 75 yaşında ve 1945'te taç giymesinden bu yana, 20 başbakan ile 16 anayasa ve 17 darbe gördü.

Ülkede sıra dışı bir durum olduğunun ilk sinyali, orduya ait bir televizyon kanalının, normal yayın akışını askıya almasıydı. Televizyonda, geçmişteki darbeleri çağrıştıran bazı şarkılar eşliğinde kraliyet ailesinin görüntüleri yayımlanmıştı.

Tayland'da çalkantılı siyaset yaşamı

Başbakan Thaksin Şinavatra, kendisine karşı giderek artan protestolar üzerine 2006-Nisan ayında, zamanından üç yıl önce erken seçim düzenlenmiş ancak bu seçim sonradan geçersiz sayılmıştı. Erken seçime muhalefet partileri katılmamıştı. Ülkenin en zengin işadamlarından olan Thaksin, son dönemde yolsuzluk ve görevi kötüye kullanma suçlamaları ile karşı karşıya kalmıştı. Ay başında ailesinin sahibi olduğu Shin Corp telekomünikasyon şirketinin yüzde 49 hissesi 2 milyon dolara bir Singapur şirketine satıldı. Thaksin'in ailesinin bu satışla vergi ödemekten kurtulmaya çalıştığı iddiaları gündeme gelmişti.

Önceki hafta ise 5 askeri yetkili, Thaksin'e yönelik darbe planı yaptıkları gerekçeyle gözaltına alınmıştı.

Darbenin taraflarına gelince, bir yanda Tayland'ın başbakanı Thaksin, diğer tarafta ise Kral ve Ordu var.

ABD'nin “**terörle mücadele**” konsepti-

nin bölgedeki en büyük destekçisi olan Thaksin, bir yandan kendi servetini büyütürken, diğer yandan da ülkedeki gücünü artıracak ekonomik programları hayata geçirmeye koyuldu. İçinde bir dizi reformu da barındıran bu yönelim, iktidarını, Bangkok sermayesiyle ve seçilmiş siyasetçilerle korumaya çalışan kralla Thaksin arasında giderek artan bir çatışmayı başlattı. ABD yanlısı orduyla da iyi ilişkiler geliştiren ve orduyu aktif siyasete doğrudan karıştıran Thaksin, kendini koruma refleksiyle ordunun terfilerine de el atmaya başlayınca, onlarla da arasını bozdu. Kralla ordunun Thaksin karşısında giderek güçlü bir muhalefet oluşturması ülkedeki siyasal krizi derinleştirdi. Kralın baskısıyla istifa eden Thaksin, ordunun üst kademelerine müdahale etmeyi sürdürürken büyük bir protesto hazırlığı gündeme geldi ve bunu fırsat bilen ordu karmaşayı durdurma adına iktidara el koydu. Tayland'da yaşanan darbenin özeti budur. İktidarın kimlerin eline geçtiğini ise, gündemdeki başbakan adayının eski Dünya Ticaret Örgütü Başkanı olması ise, iktidarın artık bütünüyle ABD yanlılarının, IMF, DB vb. emperyalist kuruluşların politikalarını daha hızlı hayata geçirecek olanların eline geçtiğini göstermektedir. Ve aynı zamanda da bu darbenin ardında ABD emperyalizminin parmağı olduğunu da. Çünkü Thaksin'in ABD ile arası çok iyi olsa da, kendi siyasal gücünü artırmak amacıyla, “**ulus inşa etme**” adı altında hayata geçirmeye çalıştığı ekonomik politikalar emperyalistlerin mevcut ekonomi politikalarının bölgede hayata geçirilmesini kısmen de olsa zora sokuyordu. Özellikle de ekonomik dalgalanmaların tüm dünyada daha büyük ekonomik krizleri getireceği beklentisinin olduğu şu dönemde.

Devrimci ve sosyalist basın susturulamaz!

Yunanistan'daki Türkiyeli çeşitli gruplar son süreçte **Atılım** gazetesi, **ESP**, **BEKSAV** vb. birçok devrimci kurumun basılmasını ve çalışanlarının gözaltına alınarak tutuklanmasını yaptıkları bir basın açıklaması ile kınadılar. **Yunanistan Devrimci Demokrasi**, **Atılım**, **İşçi-Köylü**, **Bilinç** ve **Eylem** temsilcilikleri, **Kürdistan'ın Sesi Gazetesi** imzalı ve “Türk egemen sınıfları ve onun siyasi erki olan gerici iktidar, genelde emekçi halklara ve özeldense ilerici-devrimci dinamiklere karşı saldırganlığını, TMY adı altında ‘**yeni**’ biçimlerle daha da genişletmektedir. Zaten var olan devlet terörünün daha da genişletilerek-tırmandırılmasından başka bir şey olmayan bu ‘yasal’ düzenlemeler, en küçük bir hak arama eylemini bile ‘**terörizm**’ kapsamına koymakta ve vahşice saldırmaktadır” denilerek başlayan açıklama şu şekilde devam ediyor:

“Özellikle son süreçlerde devlet terörü topyekûn bir saldırganlığa dönüştürülerek, gemi azya almıştır. Saldırganlıkta sınır ve kural tanımayan hâkim sınıflar; kontra tarzlarla Kürt ulusuna yönelik yapılan bombalama saldırılarından, sivil faşistler eliyle yürütülen “**linç**” girişimlerine; devrimci ve sosyalist basınının susturulmasına dönük yapılan yargısız infaz, silahlı saldırı, kapatma cezaları, yüklü para cezalarına varana kadar... Adeta kıpırdayan her dalı kökünden kesmeye yeltenmektedirler.

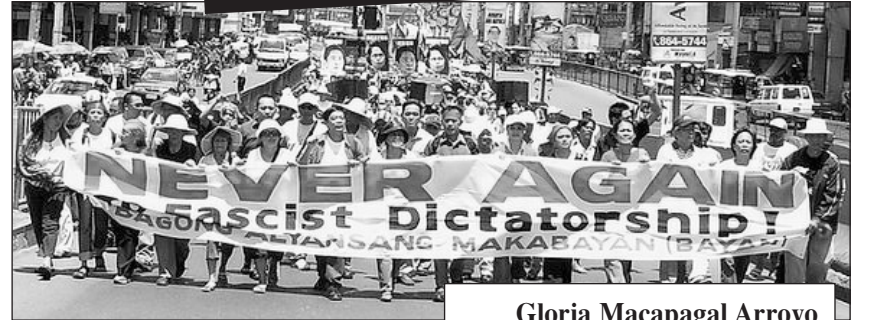
Bu genel saldırganlığın bir parçası olarak, en son yeni bir saldırı da **Atılım gazetesi** ve okurlarına geldi. Aralarında **Atılım gazetesi**nin Genel Yayın Yönetmeni, Genel Koordinatörü, eski Yayın Yönetmeni ve çalışanları, **Özgür Radyo Yayın Yönetmeni** ve aralarında gazete okurlarının da bulunduğu, toplam 24 devrimci; ne ile suçlandıkları bile kendilerine ifade edilmeden, hukuksuzca ve apar-topar gözaltına alınmış; yapılan işkenceli sorguların ardından çeşitli asılsız suçlamalarla tutuklanmışlardır.”

Genel Kurmay Başkanlığından, kuvvet komutanlığı gibi mevkilerde adeta şova dönüştürülen “**görev değişiklikleri**”nin ilk icraatını Diyarbakır'da patlattığının ifade edildiği açıklamada “7'si çocuk olmak üzere toplam 11 kişi bu bombalı saldırıyla katledilmiştir. Yürütülen çeşitli demagojilerle bu saldırılar Kürt Ulusal Hareketi'ne mal edilmeye çalışılmaktadır. Fakat bilinmelidir ki, bu katliamın sorumlusu -Şemdinli'de de açığa çıktığı gibi- Ordu'dur, Genel Kurmay'dır, MGK'dır.

Bu bilinçle, bizler aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak, Diyarbakır'da yapılan bu katliamı kınıyoruz. Yine **Atılım gazetesi** üzerinde estirilen tutuklama terörünü aynı şekilde kınıyor, tutuklananların serbest bırakılması talebiyle dayanışma çağrısında bulunuyoruz” şeklinde son buluyor.

(H. Merkezi)

Bir daha asla!

Gloria Macapagal Arroyo rejiminin son yıllarda artan katliamlarını protesto etmek üzere **21 Eylül** günü **Avrupa**'dan Filipinler'in birçok kentine kadar onlarca yerde kitleler alanlara çıktı. Amerika'da **Filipinli** ve **Amerikalı** eylemciler **New York**, **Washington DC**, **San Francisco**, **Hawaii** ve **Los Angeles**'te **Filipinler Konsoloslukları** önünde eylem yaptılar. **Kanada-Vancouver**'da ise bir yürüyüş düzenlendi. Avrupa'nın **Hollanda**'dan **İtalya**'ya, **Norveç**'ten **İsviçre**'ye kadar çeşitli ülkelerinde de Filipinler halkı ile dayanışma eylemleri düzenlendi. Hollanda'nın **Hague** kentinde Alman, Türkiyeli ve Filipinli eylemciler Filipinler

Gloria Macapagal Arroyo rejiminin son yıllarda artan katliamlarını protesto etmek üzere **21 Eylül** günü **Avrupa**'dan **Filipinler**'in birçok kentine kadar onlarca yerde kitleler alanlara çıktı.

Büyükelçiliği önünde eylem yaptılar. Başkent Amsterdam'da ise Kraliçe'nin sarayının önündeki Dam Meydanı'nda bir gösteri düzenlendi. **Londra**'da **Halkların Uluslararası Mücadele Ligi** Yeşil Yol Sarayı boyunca **Filipinler Konsolosluğu** önünde eylem yaptı. Bunun yanında **Asya**'nın birçok bölgesinde de aynı içerikte eylemler düzenlendi.

Tamil gerilla lideri Sri Lanka hükümeti ile görüştü

Tamil Eelam Özgürlük Kaplanları (LTTE) lideri **Velupillai Prabhakaran**'ın barış görüşmelerinin yeniden başlaması için Sri Lanka hükümet yetkilileri ile bizzat görüştüğü bildirildi.

Sri Lanka hükümeti planlama politikasından sorumlu bakanı **Keheliya Rambukwella** gazetecilere yaptığı açıklamada, LTTE liderinin, Sri Lanka Başkanı **Mahinda Rajapakse**'a bizzat barış için güvence verdiğini söyledi. Bakan, "**barış görüşmelerine yeniden başlamak için LTTE liderinden gelen somut sözlere ihtiyacımız vardı. Bu sözler verildi**" dedi.

Sri Lanka'daki çatışmaların durması için arabulucu olan **Norveç** geçtiğimiz **12 Eylül**'de yaptığı açıklamada, Ekim ayı başında hükümet ile **Tamil** gerillaları arasında görüşmelerin başlayacağını duyurmuştu.

Son haftalarda ülkenin kuzeyi ve doğusunda gerillalar ile ordu arasında çatışmalar yoğunlaştı. **2002 Şubat**'ında yapılan ateşkes-ten bu yana en şiddetli çatışmalar olduğu belirtiliyor. LTTE geçtiğimiz haftalarda, Sri Lanka ordusunun paramiliter birliklerle bir ayda **Cafna Yarımadasında** yaklaşık 100 sivil öldürdüğünü belirtti.

Ayrıca Sri Lanka makamları ülkenin kuzey doğusunda **4 Ağustos**'ta infaz edilen 17 ACF görevlisinin cesetlerini yeniden incelemek için ikisinin cesedini defnedildikleri yerden çıkardı. Diğer 15'inin ise daha sonra inceleneceği belirtildi. **Ateşkesi gözetleme misyonu (SLMM)**, hükümeti katliamdan sorumlu tutarken, hükümet halen de tarafsız bir soruşturma yapmaktan uzak dur-

yor.

LTTE yaklaşık 30 yıldır adanın kuzey doğusunda otonomi için mücadele ediyor. 1972 yılından bu yana 60 bini aşkın kişi çatışmalarda öldü. Ancak silahlı reformizm çizgisi denilebilecek çizginin belirlediği politikalarla hareket eden **LTTE**'nin geldiği bu hat, **MLM**'ler açısından şaşırtıcı bir durum değildir.

PERU

Sendikalardan protesto

Peru Genel Sendikalar Birliği, Lima, **Chiclayo**, Arequipa ve **Cusco** gibi şehirlerde eylemler örgütledi. Başkent Lima'da gerçekleşen eylemlere 3 bin civarında sendikalı katılırken, diğer kentlerdeki katılımın da aynı oranlarda gerçekleştiği bildiriliyor. Sendikaları bu yönlü bir protestoya iten neden ise, Peru'nun yeni başkanı Garcia'nın seçim vaatlerini yerine getirmeye yanaşmaması. Garcia seçimlerde çalışanların ve yoksulların yaşam düzeyinde iyileştirmeler yapacağı sözünü vermiş, ancak seçimlerden sonra bu vaatlerini hayata geçirmeye dönük adımlar atmamıştı.

ŞİLİ

Eğitimcilerin eylemine saldırı

Şili'nin başkenti **Santiago**'de eylem yapan 5 bin öğretmen polisin saldırısına uğradı. Daha yüksek ücret, daha iyi bir eğitim sistemi ve emekli maaşlarının yükseltilmesi gibi taleplerle harekete geçen eğitim emekçileri, devletin bu taleplerini karşılayabilecek kaynaklara sahip olduğunu dile getirdiler. Ancak eğitimcilerin demokratik haklarını dile getirmek amacıyla gerçekleştirdikleri ve çok sayıda öğrencinin de katılarak destek verdiği eylem, polisin tazyikli su ve göz yaşartıcı bombalarla gerçekleştirdiği saldırı ile son buldu. Çok sayıda insanın yaralandığı eylemde, polis 83 kişiyi de gözaltına aldı.

Evrensel Bakış

Ekonomik-siyasi kriz sosyal patlamalar eşliğinde büyüyor

Sistemin içine girdiği siyasal-ekonomik kriz, birçok ülkede ardarda yaşanan gelişmeleri de tetiklemeyi ve böylelikle de bu gelişmelerin kaynağı olmayı sürdürüyor.

Macaristan Başbakanı Ferenc Gyursany'nin **25 Mayıs**'ta yaptığı bir konuşmada "**gerçekler halktan gizlendi**" demesi, tüm ülke genelinde protesto gösterilerine yol açtı. Ancak bu "**itiraf**", protestolar için sadece somut bir gerekçe oluşturuyordu. Geniş kesimleri sokağa iten esas gerekçe AB Komisyonu'nun dayattığı ve açıkça halk düşmanı olan bir "**kriz programı**"ydı.

Bu program, emekçi kesimlere dönük, devletin elektrik ve suya yaptığı katkı payının azaltılmasından, kamuda işten çıkarmalara, vergi artırımından, eğitim ödeneklerinin kesilmesine kadar bir dizi saldırıyı öngörmekte. Tüm dünya işçi sınıfı gibi, mevcut emperyalist politikalarla hakları bir bir gasp edilen, yoksullaşan kitlelerin, yeni saldırılara karşı tepkisiydi özde yaşanan. Macaristan'daki gelişmelerin ardındaki gerçek nedenler bunlardır.

Ancak, burjuva medya burada yaşananları aktarırken yine misyonunu yerine getirdi ve gelişmeleri genel olarak, bu durumu kendi lehlerine çevirmeye çalışan milliyetçi-faşist güruhların sağı solu

kırıp döken görüntüleri eşliğinde ve buna uygun söylemlerle vermeyi yeğledi. Böylece egemenlerdeki korkuyu büyüten, öğrencilerin, köylü birliklerinin ve geniş emek çevrelerinin tüm ülke çapında gerçekleştirdiği eylemler ve toplantılar göz ardı edilmeye çalışıldı ya da binlerce kişinin katıldığı gösteriler, "**birkaç yüz kişi**" olarak verildi.

Macaristan'ı sarsan bu gelişmeler yaşanırken, faşist politikacılar bu fırsatı gösteri ve toplanma hakkı da dâhil, bir dizi demokratik hakkın gaspı için kullanmaya çalışırken, dünyanın bir diğer ucunda da yer alan Tayland'daki farklı bir gelişme dünya gündeminde yerini aldı.

Ancak Tayland'da ortaya çıkan ve temelinde yine ekonomik-siyasal kriz yatan askeri darbe emekçi kesimlerin değil, daha çok da Tayland'ın emperyalizme sıkı sıkıya bağlı egemenlerinin kendi aralarındaki çatışmaların sonucu olarak ortaya çıktı.

Dünya ekonomisinin Mart ayından bu yana tehlikeli bir döneme girdiği iddia ediliyor. "**Kritik durum**" olarak adlandırılan bu tehlikenin ise, 1980'lerde olduğu gibi, devletlerin değil, özel şirketlerin borçlarına ve bundan hareketle de bunların kredi borç ve faizlerine bağlı bir tehlike olduğu söyleniyor. Söz ko-

nusu olan, denetimsiz bir ortamda ve banka sisteminin dışında gerçekleşen kredi işlemleriymiş. Özel şirketlerin aldıkları kredilerle enerji piyasalarında "**oyunmaları**" ve peş peşe kaybetmeleri ve bunun da giderek artan meblağlarda (milyar dolarla ifade edilen) "**batık borçlar**" ortaya çıkarması olarak özetlenebilecek bu gelişmeler, ABD ve Çin ekonomisinde büyük delikler açmış. Örneğin ABD'nin dış borç ödemeleri ile yabancı yatırımlar arasında 90 yıl sonra ilk kez 2.5 milyar dolarlık bir açık ortaya çıkmış.

Tabii ki bu durum sistemin ekonomik krizinin bütününe değil, sadece bir yanını oluşturuyor. Ancak şu kesin ki, şu süreçte krizin büyümesinde önemli bir faktör olmayı da sürdürüyor. Ve ekonomik ve siyasi krizler birbirini tetikleyerek, Macaristan, Tayland örneğinde de olduğu gibi, bir dizi ülkede hızlı sosyal gelişmelere yol açıyor.

ABD ve AB gibi emperyalist güçler, krizin derinleşmesiyle birlikte "**önlemlerini**" artırmayı da sürdürüyorlar. Bu "**önlemler**" uzunca bir süredir hayata geçirilen askeri vb. her türden saldırılarında daha da tırmandırılmasının yanı sıra, bunların meşrulaştırılması çabalarını da kapsıyor. Meşrulaştırma çabalarında en büyük rolü ise yine yasal düzenlemeler oynuyor.

Bir süre önce Bush CIA'nın gizli hapishanelerinin varlığını "**itiraf**" ettiğinde, birçok kesim bunun buraları ve buralarda gerçekleşen işkenceleri yasallaştırma girişimi olduğunu dile getirmişti. Ve bunun böyle olduğu çok kısa bir süre sonra ortaya çıktı. Bush'un cumhuriyetçi senatörlerle birlikte hazırladığı bir ya-

sa önerisi, "**terörle mücadele**" kapsamında, işkenceyi, başta Guantanamo olmak üzere, gizli-açık tüm hapishanelerde ve de genel anlamda, yasallaştırmayı hedefliyor.

BOP kapsamındaki Ortadoğu politikaları çıkmaza giren, Afganistan ve Irak'taki direnişler karşısında yenilgi aldıklarına artık kesin gözüyle bakılan emperyalistler, bölgedeki jandarmaları Siyonist İsrail'in Lübnan'da aldığı yenilgiyle birlikte daha da zora girmiş durumdadır. İçine girdikleri ekonomik-siyasal krizi aşmak için içine girdikleri yönelim ne siyasal ne de ekonomik krizi aşmalarına yetmeyi bırakalım, daha da büyütünce, çareyi saldırıların dozunu arttırmada görmekteler.

Hem ekonomik hem de siyasal krizin yansımaları ülkemizde de olanca yakıcılığıyla hissediliyor. Tabii buna paralel gelişen saldırılarda. Kürt ulusal hareketine dönük saldırılara paralel olarak, devrimci yapılara, kurumlara ve de kişilere dönük saldırılar giderek pervasızlaşıyor. **MLKP operasyonu** adı altında tüm ülke genelinde sayısız kurumun basılması, eşyalarının talan edilmesi ve de çoğunluğu, devrimci basında, sendikalarda veya dernek vb. kurumlarda açık faaliyet sürdüren yüzden fazla insanın gözaltına alınarak, birçoğunun tutuklanması, tüm devrimci harekete dönük saldırıların aynı dozda artacağını da bir işarettir.

Tüm bu gelişmeler, önümüzdeki sürecin daha da zorlu geçeceğini göstermektedir. Bu süreci göğüsleyebilmek ise, süreci çok iyi tahlil etmekten ve de en önemlisi, üzerimizdeki ölü toprağı atarak, mücadelenin tüm alanlarında güçlü bir ayağa dikiliştten geçmektedir!

1 Ağustos 2006, Kudüs

Sabah tekrar **Bir Zeit Üniversitesi'**ne gittim, tanıştığım herkesle vedalaşmak için. Kuzeyde bir kasabada yaşayan Musevi Filistinlilere geldi söz. Hepsi Hamas'a vermiş oylarını...

Yurda gidip eşyalarımı toparlamam saatler sürdü, nedense ayaklarım geri gidiyordu, hedef Kudüs olsa bile Ramallah'tan ayrılmak istemiyordum. Aslında yol 16 km. olmasına rağmen kontrol noktalarındaki beklemelerle 1 saat sürdü. Yanımda oturan Namir'le sohbet ettik. 20 yaşında Kudüslü bir **Bir Zeit Üniversitesi** öğrencisi olan Namir, her gün Kudüs'ten Ramallah'a geliyor okula gidebilmek için...

Yüzlerce, binlerce İsraili ellerinde İsrail bayrakları çoluk çocuk aynı yöne doğru ilerliyorlardı. Hemen eşyaları bırakıp Yahudilerin arasına karışıp onların gittiği yöne doğru yürümeye başladım. Bu sırada öğrendim ki hepsi **Ağlama Duvarı**'na hem dua etmeye hem de savaşa destek vermek amacıyla gidiyorlarmış! Bugün aynı zamanda Gazze'den İsraililerin çıkarılmasının yıldönümüymiş. **Savaşa destek sözünü duyunca resmen kanım dondu.** Binlerce İsraili bu miting için kuzeyden, güneyden otobüsler kaldırıp genç yaşlı, çoluk çocuk Kudüs'e gelmişler. Gençlerin bazılarının başlarında turuncu bantlar, kimisi bir köşede durmuş elinde dua kitabı, ileri geri giderek ibadet ediyor, diğerleri koşturuyor, ben de şaşkın bir halde bir duruyor bir yürüyorum.

Sanırım benden başka Müslüman yoktu aralarında, beni de onlardan sanıp arama gereği duymadılar ve alana girdim. Haham, yüksek sesle, bazen bağırarak, bazen ağlayarak, İbranice bir şeyler söylüyor, insanlar eşlik ediyor, dinliyor, içim bir tuhaf oldu. Daha fazla dayanamayıp geri dönmek için yola çıktım.

Kapalı çarşmayı andıran üstü kapalı pasajların içinden geçerek yürüdüm eski kentte ve kayboldum. Yahudiler de gösterilerini bitirmiş geri dönüyorlardı, her yer kalabalık, Filistinli dükkân sahipleri hayret içinde etraflarını seyrediyorlardı. Evet, burada herkes birarada yaşıyor ama pek de dostça değil, birbirleri yokmuş gibi davranıyorlar.

3 Ağustos 2006, Kudüs

Hepimizin Mescid-i Aksa olarak bildiği aslında Hz. Ömer Camii olan camiye girişte müslüman olduğunu kanıtlamak gerekiyor, gayr-ı müslimlere yasak. Önce Hz. Ömer Camii'ne gidiyorum, öğle namazı vakti, cami kalabalık, sonra aynı bahçe içindeki Mescid-i Aksa'ya geçiyorum. Yine Kapalıçarşı sokaklarından geçerek Jaffa Gate'e yürüyorum ve **Davut'un Kulesi (Tower of David)** müzesini geziyorum. Akşam bir hahamla buluşuyorum, gelmeden önce irtibata geçtiğim, ismi **Jeremy Milgrom**. 55-60 yaşlarında İsraili liberal, muhalif bir haham. Buluştuğumuz sırada yine bir grup Yahudi, Ağlama Duvarı'na doğru yürüyor, ama bu kez protesto değil ibadet için, İsrail bayrakları yok. Yılım önemli ibadet günlerinden biri ve hepsi oruçlu, dün gün batımından bugün gün batımına kadar. Biz de peşlerine takılıp gidiyoruz ve Milgrom'ın İsrail'e, savaşa, tüm olanlara ilişkin gö-

rüşlerini dinliyorum hayretle. **"İsrail'le Lübnan arasında yaşanan savaş değildir"** diyor, **"İsrail'in haksız saldırısıdır, baskın ve haksız işgalidir"** diyor. Kendi çocuklarının şu an askerde bulunmasından duyduğu rahatsızlığı anlatıyor, sonuna kadar eleştiriyor tüm politikaları. Bu arada tüm ülke genelinde 3-4 okul varmış İsraili ve Filistinli çocukların birlikte gidebildiği...

3 Ağustos 2006, Kudüs

Sabah erkenden kalkıp Betlehem'e gittim. Şam Kapısı'ndan kalkan araçlarla 15 dakika sürüyor "duvar"a varış. Sonra inip havaalanını andıran büyük bir terminalde 3 kez pasaport gösterip iki kere aranıp, X-raylardan geçip, tekrar Batı Şeria'ya geçiş. Betlehem yarısı Müslüman, yarısı Hıristiyan 22.000 nüfuslu bir Filistin şehri.

Kudüs'te otobüsün beni indirdiği yerde Garden of Tomb işaretini görüyorum ve içeri giriyorum. Burası Protestan inancına göre Hz. İsa'nın mezarının bulunduğu yer, bir açık hava kilisesini andırıyor. Katolik ve Ortodokslar ise yarın görmeye çalışacağım Holy Sepulcher Kilisesi'nde olduğuna inanıyorlar.

İlk defa Kudüs'ün batı kısmına geçiyorum, küçük bir Avrupa şehrini andırıyor. En küçük bir büfenin girişinde bile güvenlik görevlileri çantaları kontrol ediyorlar.

Bu arada daha yeni fark ettim ki Ermeni mahallesinde kalıyordum, hemen yanında Müslüman bölümü, sonra Hıristiyan ve Yahudi bölümleri var. Bu mahalleler birbiriyle yan yana iç içe.

5 Ağustos 2006, Nablus

Dün sabah erkenden kalkıp, hahamlar ve papazlardan oluşan, insan haklarını savunan bir grupta sohbet için Vatikan'a ait Notre Dame binasına gittim. Önce bir belgesel seyrettik, Kudüs'ün hemen dışında Bedeviler'in yaşadığı Filistin köyünün, İsraililer tarafından yerle bir edilmesini ve bu duruma halkın tepkisini anlatan bir belgesel. Zaten derme çatma evlerde yaşayan halk fakir, sadece hayvancılıkla geçiniyor. Birkaç kez İsrail yerleşkesi kurulacağı gerekçesiyle köyü boşaltmaları isteniyor ve hiçbiri bunu kabul etmiyor, sonuna kadar direniyorlar. Bir sabah askerler gelip tüm evleri yıkıyor. Bunun üzerine bir kısmı mülteci kamplarına naklediliyor,

bir kısmı ise o kurak, çorak dağ başında çadır kurup yaşamaya devam ediyor.

Abu Muhammad, köyün ileri gelenlerinden, diyor ki: **"Bizi buradan attıkları yetmiyormuş gibi, toprağımıza yapacakları evlerini de bize inşa ettiriyorlar, Kudüs duvarını bize ördürüyorlar, oraya her baktığımda gözlerim doluyor! Bunlar sadece toprağı istemiyor, toprağı insansız istiyor. Ben de asla onların kölesi olarak çalışmayacağım!"**

Bu sırada İsrail yerleşkesinin evlerini yapan Filistinli işçiler konuşuyor, **"ne yapalım"** diyorlar, **"aç mı oturalım, çocuklarımızı doyurmalı mı, mecburuz!"**

Buradan yine Kapalı Çarşı'ya geçiyorum ve Bir Zeit'de tanıştığım Amerikalı Amanda ve Romanyalı Marian'a rastlıyorum, birlikte Ağlama Duvarı'na gidiyoruz, Şabad seremonisini izlemek için...

Zeytin Dağı'na geçiyoruz ve inanılmaz bir manzarayla karşılaşıyoruz. 2000 yıllık zeytin ağaçları özel muhafızlar tarafından korunuyor, etraf Musevi, Müslüman ve Hıristiyan mezarlıklarıyla dolu. Ahiret gününde dirilmenin bu dağdan başlayacağına inanıldığı için bu mezarlıklar çok özel, yer bulmak zor ve pahalı. Mezarların içinden geçerek şehre doğru yürürken birkaç İsraili askerle karşılaşıyoruz, Marian sohbete başlıyor, ben de fırsat bilip soruyorum savaş hakkında ne düşündüklerini:

- **Savaştan nefret ediyoruz ama savaşı destekliyoruz?!!**

- **Nasıl yani?**

- **Kendimizi savunmak zorundayız.**

18-25 yaş arası bu "asker"lerle ilk defa sohbet ediyorum, aslında başta o kadar önyargılıym ki konuşmak istemiyordum, ama sonra onların sıcak davrandığını görünce konuşuyorum ve çok da bilinçli olmadıklarını görüyorum. Hiçbiri sınıra gidip Arapları öldürme ateşiyle yanıp tutuşan kana susamış tipler değil, ama sonradan duyduğum hikâyeleri düşününce belki de oraya gidenler biraz öylelerinden seçiliyor...

Amanda ve Marian bana uzun uzun Nablus'tan bahsedince sabah erkenden kalkıp yine Batı Şeria'ya geçip, savaşın izlerini taşıyan Nablus'a geliyorum. Şu an An Najah Üniversitesi'ndeyim, burada birçok gönüllü çalışan Avrupalı öğrenci var, ben de bu projelerle ilgili bilgi alıyorum ki uzun vadeli gelebileyim...

Şimdi şehir turu ve mülteci kampları

için yola çıkıyoruz.

6 Ağustos 2006, Kudüs

Nablus, 7000 yıllık bir şehir, bu vesileyle önemli bir kültür mirasına sahip, fakat şu anki durumu içler acısı. Birçok genç ellerinde tüfeklerle sokaklarda geziyor. 180 bin nüfuslu şehirde iki hafta önce bir İsrail saldırısı yaşanmış. Yine birinin peşine düşmüşler, adı Ala Sanaqra, belediyeye ve hükümete ait binaların olduğu bir alanı tamamen bombalamışlar. Bu arada Sanaqra civarında bir evde saklanmış ve bombardıman bitince **"merak etmeyin ben iyiyim"** diyerek millete el sallayıp gitmiş, olan şehre olmuş, yaralananlar ve maddi zarar da cabası...

Dönüşte çok fazla kontrol noktası olduğu için erken ayrılıyorum. Taksi beni sınıra kadar götürüyor ve 1000'e yakın kişinin beklediği kuyrukla karşılaşıyorum. Askerler geçişe izin vermiyorlar, öylece bekletiyorlar insanları. Pasaportumu göstererek buradan geçiyorum, diğerleri kim bilir kaç saat bekleyecek? 2 kez daha kontrol noktalarında durduruluyoruz, araç taksi dolmuş, tek yabancı benim. En son Ramallah'a yaklaşırken yolun kapandığını görüyoruz, 2 tank gelmiş ve yolu kapamış, sebep ya da açıklama yok! 40 derece sıcakta, susuz 1 saate yakın bekliyoruz, sonra tekrar kontrol ve geçiyoruz, Kudüs'e geçiş de aynı şekilde saatler sürüyor yani 70 km yol 4.5 saat sürüyor.

Bugün son günüm, biraz önce -Kudüs'te bile bunu yapıyorlar- askerler yine yolları kesmiş, arabaların içine dikkatlice bakıp Filistinlileri kenara çekiyorlar ve hepsi didik didik aranıyor. Yarın havaalanında Batı Şeria'ya gittiğimi söylersem bana da aynı şeyi yapacaklar ve belki de bir daha gelmeme izin vermeyecekler. Onun için tüm fotoğrafları bir CD'ye yükleyip Filistin resimlerini sildim, Filistin yazılı şeyleri sakladım, fişleri, biletleri attım, sanki kötü bir şey yapmışım gibi...

7 Ağustos 2006, İstanbul

Gece hotelin terasından son kez Mescid-i Aksa'yı seyredip, dikkatlice valizlerimi hazırladıktan sonra uyudum ve sabah havaalanına gittim. Sıraya girdim ve gergin bekleyiş başladı, Filistin'e gittiğimi söylememem gerekiyordu. Görevli yaklaştı ve yine tipik soruları başladı, "nerdeydin, niye geldin, savaş var ne işin var, burada neden yalnızsın, Ürdün'de ne yaptın" vs...

Çantalara yapıştırmak için 4 renk etiket var ve şüphelenme düzeylerine göre -mesela benimki eflatundu- yapıştırıyorlar. Bir sonraki aşamada da bu renge göre bavullar 'üstünkörü' ya da 'didik didik' aranıyor. Sonra tek tek bavullar açıldı, tüm hediyelik eşyaların kutuları paketleri yırtıldı, sandaletlerimin bantlarının içlerine kadar yarım saat arandı. Sonra THY kontuarına gittim, tekrar bir kontrol, tüm kimliklerim, diplomalarım, dış macunlarının kapak içlerine kadar arandı. Sonunda uçağa bindim, özenle içime ters olarak giydiğim **"Free Palestine"** ve Filistin bayrağı olan tişörtümle oturdum ve sanki büyük bir iş başarmış gibi ve özgür hissettim kendimi. Kalbimi Filistin'de bırakarak İstanbul'a geldim.

-Bitti-

"Kısa Film sinemanın temelidir, başlangıç noktasıdır!"

Henüz halk kısa film nedir bilmiyor. Öğrenci çalışmalarıyla sınırlı kalıyor. Aslında yurtdışında da çok farklı değil. Belli bir elit kesimin elinde duruyor. Bunu halkla buluşturabiliriz elbette. Bunu onları işleyeceğimiz hikayelerle yapabiliriz.

İstanbul Kısa Filmciler Derneği Başkanı **Oktay Güzeloğlu** ile Kısa Film, sinema sanatı ve festivalimiz üzerine bir röportaj yaptık. Tohum Kültür Merkezimizin çalışmaları içerisinde bugün daha da güncellenen ve ilan ettiğimiz **2. Kısa Film Festivali** vesilesiyle sinema sanatı ve kısa film hakkında söz söyleyebileceklerle röportaj ve söyleşilerimiz devam edecek.

- **Merhaba, Tohum Kültür Merkezi olarak bu yıl kısa film festivalimizin ikincisini düzenliyoruz. Bu bağlamda sizinle görüşmek istedik. Bize sinema sanatının tarihsel gelişimi ve bu gelişim seyri içinde kimler tarafından, nasıl kullanıldığı hakkında bilgi verebilir misiniz?**

- Sinema 1876'da kısa filmle başladı. Türkiye'de kısa film, kısa süreli çekilen belgesellerle başlamıştır. O dönemlerde, Vasfi Rıza, Muhsin Ertuğrul, Nazım Hikmet gibi sanatçılar kısa film belgeselleri çekmişlerdir. İlk İtalya'da Rumieli Kardeşler ortaya çıkmıştır. Sinemanın uzun bir tarihçesi yoktur. Önce kısa film, orta sinema sonra da uzun metrajlı filmler çekilmeye başlamıştır. Orta dönemin çalışmalarına baktığımızda sessiz filmle Şarlo'yu görürüz. Zaten Şarlo'dan sonra uzun metrajlı sinemaya geçince Şarlo ve sessiz film de bitiyor. Kısacası "kısa film" sinemanın vazgeçilmez bir olgusudur.

"**Kısa film nedir?**" sorusu herkesin kafasını yorar. Biz buna metraj farkı deriz. Mesela biri üç bin metre, beş bin metre film çeker ama derdini anlatamaz. Ama başka biri on dakikalık film çeker, bir dünya şey anlatır. Yani bu bir öykü ile bir roman arasındaki fark gibidir. Kısa film; kısa zamanda çok şey anlatmaktır. Önemi de burada. Kısa filmde vakit o kadar bol harcanmaz, iyi bir giriş, iyi ve düzgün bir anlatım ve doğru şeyi anlatıp çıkmak gerekir. Düzgün bir hikayeyi 10 dakikada çek, istediğin her yerde onu götürüp izletebilirsin, ama iki saatlik filmin böyle bir avantajı yoktur, yani kısa film çok işlevselliği olan bir sinema

dalıdır. **Gerçekten sinemadır, işi bilmeyenler onu küçümseyebilir, ama onun işlevselliği her zaman daha çoktur.** Kısa filmi yapabilen bir insan uzun metrajlıyı çok rahat yapabilir, uzun filmde birkaç ekleme yapacaktır, sahneleri uzatacağıdır, aynı şeyi anlatacağıdır. Sinemamızda da bir sürü insan kısa filmle başlamış, şu an uzun metrajlı film çekiyordur. Fakat bizde kısa film hala öğrenci seviyesinde duruyor. Üniversitelerde yeterli hoca da yoktur, çalışmalar da ödev düzeyindedir. Bu ödev işlerinde de 20 ile 24 dakika arasında olmaları istenir. Halbuki makbul olanı 8-10 dakika arası olmalıdır. Bizim için 8-10 dakikada anlatırsa film daha başarılıdır. **Kısa film daha anarşist ve bağımsız bir sinemadır. Kısa filmin en büyük özelliği budur, kısa film sinemanın temelidir, başlangıç noktasıdır ve daha zordur.** Bugünkü sinemacılar da bunu yeterince kavramış değildir, bu olmadan da kısa filmi halka indirmek, kavratmak mümkün değildir. İnsanlara sinemayı sevdirmek için bir atölye açılabilir. Bir öyküyle başlayıp geliştirilebilir.

- **Peki, kısa filmi toplumsal sorunları anlatmanın bir aracı olarak görebilir miyiz, bunu nasıl gerçekleştiririz?**

- Elbette ki görebiliriz. Önce bir hikaye oluşturmalıyız. Sloganlaştırmadan, bağırmadan, naifce herşeyi anlatabiliriz. İnsanlar sözle birlikte görsellik oldu mu daha kolay anlarlar. Hem sinemada halk tarafından sevilen birşey. Ülkemizin bir sürü sorunları var, bunları belgesel yapıda da çekebiliriz. Bu zaten bugün yapılıyor da. Mesela biz dernek olarak her yıl bir tema koyuyoruz. Çevre, sokak, bireysel silahsızlanma gibi konuları tema yaptık. Bu temalarla toplumsal yaraları konu aldık. Bunu yapmak çok da faydalıdır. Bize çok soyut, sadece bireysel bunalımlarını, sıkıntılarını anlatan filmler de geli-

yor. Ama onları suçlamıyoruz; şu an fiksiz bir gençliğimiz var ortada. 12 Eylül'den sonra yetişen yirmili yaşlarda olan, üniversitelerde okuyan gençlerimiz böyle. Bu onların suçu değil, 12 Eylül sonrasında oluşturulmak istenilen gençlik, insan tipi bu: fiksiz, düşüncesi olmayan, sorgulamayan.

- **Kısa filmleri nasıl halkla buluşturabiliriz, neler yapabiliriz?**

- Henüz halk kısa film nedir bilmiyor. Öğrenci çalışmalarıyla sınırlı kalıyor. Aslında yurtdışında da çok farklı değil. Belli bir elit kesimin elinde duruyor. Bunu halkla buluşturabiliriz elbette. Bunu onları işleyeceğimiz hikayelerle yapabiliriz. Onun derdini nasıl anlatıyoruz. İster drama hikayesiyle ister belgeselle, her ikisini de yapabiliriz. Siz de kültür merkezi olarak halkla iç içesiniz. Filmleri nasıl işleyeceğinizi önemli. İçerik boş, sıkıcı bir film olursa halka taşıyamazsın, halk bunu sevmez.

Sanatta genel olarak ele alalım; şiirinde, edebiyatında hatta günlük konuşmada bu böyle olmalıdır. Bir toplumsal sorunu, hikayesini güzel anlatabilsek halk mutlaka sever. Kısa film çok geniş çaplı bir iştir. İstediyin yerde gösterebilirsiniz. Hikayesi olmayan, insanı anlatmayan hiçbir şey sevilmmez. Televizyonda halkımız zenginlerin aşklarını, hayatlarını izliyor, kendini görmüyor orada. Halbuki, kendi sorunlarına ağılayacağına zenginlerin sorunlarına ağlıyor. Kendisini anlatan bir şey yok zaten. Bunun alternatifini vardır. Halkın hikayelerini güzel yapabilirsek, halk mutlaka kısa filmi sevecektir.

- **Biz Tohum Kültür Merkezi olarak 2. Kısa Film Festivali'ni gerçekleştiriyoruz. Bu konuda fikir ve görüşlerinizi bize sunabilir misiniz?**

- Biz derneğimizi 1999'da kurduk. O zamana kadar bu yönde bir eksiklik vardı. Çoğu insan bu derneği kurma noktasında çaba harcamak istemedi. Ama biz o günden bu yana pek çok festival düzenledik, pek çok güzel işe imza attık. Ancak 7 yılda Kültür Bakanlığı bize sadece 34 milyar para verdi. Yani öyle bir sistem var ki, adamı olan para alabiliyor. Biz böyle bir derdimiz olmadığı için, ancak resmi yazışmalarla ihtiyaçlarımızı istedik, ama hep oyalandık. Bu şekilde yedinci seneye kadar geldik, şimdi de bu konuda arşiv çalışması yürütüyoruz. Bu arşivle birlikte sizin gibi kültür merkezlerinin etkinliklerine film katabileceğiz. Böyle bir sistemli çalışma ile daha iyi hizmete sunabiliriz, şu anda çalışmalarımız devam ediyor. Hiçbir ücret talep etmeden bu hizmeti vereceğiz.

Festivaliniz elbette iyi bir şey. Ama bunu sistemli bir hale getirmelisiniz. Bu çalışmadan sonra çalışmalarınıza devam ederseniz daha çok verim alırsınız. Mutlaka bu çalışmanızı görüp kendi içinizden çalışma yapmak isteyenler çıkacaktır.

- **Son dönemde birçok kısa film festivali yapılıyor. Bunları nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Bu olay kısa filme hizmet etmiyor. Bu işin içeriği boşaltılıyor. Belediyelerin, tröstlerin yarışmaları var. Bu tröstler bu çalışmalar ve öğrenci işleri üzerinden çok ucuza reklamlarını yaptırıyorlar. Ve buna ön ayak olan sinema yazarları var. İnanın biz buna karşıyız. Kendi reklamlarını bedavaya getiriyorlar. Bu kısa filmi geliştirmiyor, bir şey üretmiyorlar. Yarışmalarda büyük ödüller vaat ediyorlar. Bir kaset otuz yarışmaya da gidiyor. Yaratıcı bir şey yapılmıyor, bir üreticilik, kısa filme katkı olmuyor. Bu bir sömürü aracı olarak kullanılıyor. Biz bütün bunlara çok karşıyız.

- **Son olarak bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?**

- Kısa metrajlı film çok önemlidir. Kısa metrajlı filmde derdimizi doğru anlatabilsek, her yerde gösterebiliriz. Kısa metrajlı filmde kafadaki dünyayı anlatırsın, bir sınırı yoktur. Geleceğin sinemacıları kısa filmde yetişir ve onların sinemaya gerçekten bir yararı vardır. Üzülüğüm bir konu daha var; bizim edebiyat kurumlarımızın, sinema kurumlarımızın hepsi, dışarıdaki kurumlardan alınan paralarla yapıyor. Üç beş sonra bunun zararını çok daha fazla göreceğiz. Birkaç insanın kendi çıkarları için kültürümüzü yok edip, dışarıya bağımlı hale getirmesi, ki bu kısa film için de geçerli, bize çok daha zarar verecek. Sonrasında kültürümüzden bir şey kalmayacak.

- **Bu konuda fikirlerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz.**

Kısa Filmler Tohum Kültür Merkezi'nde halkla buluşuyor!

25-26 Kasım 2006

Festivalimizi Devrimci Sanatçı Yılmaz Güney'e adıyoruz...

2. Tohum Kısa Film Festivali

Filmlerin son teslim tarihi: 1 Kasım 2006
Filmler VCD ve DVD formatında gönderilmelidir.
Ayrıntılı bilgiyi web sitemizden öğenebilirsiniz.

Türkiye Sinema Emekçileri Sendikası
İstanbul Kısa Filmciler Derneği

Gündem BİR GÜN EVRENSEL

Web sitesi www.tohumkisaafilm.kts.org
Soğanlı Mah. Mimar Sinan Cad. No: 62/S
Balçelievler/İSTANBUL
Tel/Faksı: 0212 643 22 33
e-mail: tohum_kim@hotmail.com

Bu ay Ekim ayı, tohumun toprağadüştüğü ay

Bu ay hangi aydır biliyor musun?

Bu ay Ekim ayı

*Tohumun toprağa düştüğü ay,
20 Ekim*

*Karadeniz'de gökyüzü bulutlarla,
toprakla birleşiyor*

Özgür'ü arasına aldılar.

Boy boy yeşeriyor

Halkın umudu oluyor

*Karadeniz'de halk için savaşan
gerilla kardeşleri*

*Özgür'ün onlara emanet ettiği
bayrağı dalgalandıracaklar*

*Çünkü bütün yeryüzündeki halk-
ların kurtuluşu olacak*

Oğlum; bugün 20 Ekim

Bugünün ne kadar

acı bir gün olduğunu

nasıl anlatayım

Sabahın ilk ışıklarıyla beraber

kurşun sıkıyorlar

Bütün halk için çarpan

senin o yüreğine

Her biri ayrı bir isimle

çarpışıyordu

Bu isimler saymakla bitmiyor

*Ben beş yıldır her sabah yüreğime
kurşun sıkılarak uyanıyorum*

Yanımda kuzum diyerek

uyanıyorum

Fakat bugün karanlık

ve kahpe bir gündü

Her taraf zindan olmuştu

Çiğeri koparmışlar

Yavruma kahpe kurşun

sıkılmışlardı

Fakat bilmedikleri bir şey vardı

Bir Özgür gider, bin Özgür gelir

Bir yanım orada bir yanım burada

Baykuşlar konmuş virane yurda

Kuzuyu kaptırdım azılı kurda

Onun için yanar yanar ağlarım

(Sultan Karabulut)

**Özgür yoldaşın annesi*

İstek, meraktan ileri gelir. Merak, isteği kamçılar. İleri gitmeyi, peşine koşmayı, elde etmeyi gerekli kılar. Özgür, halkın durumunu merak ederdi. Nasıl yaşadığını, nasıl geçindiğini bilmek isterdi. Bununla kalmaz, Partinin bu konuda nasıl düşündüğünü, nasıl bir yol gösterdiğini araştırır, sorar öğrenirdi. Ki, kitlelere doyurucu yanıtlar verebilirdi. O nedenle yaptığımız görüşmelerde karşılaştığı sorunlardan (emekçilerin sorunlarından) bahseder, çözüm yolları üzerine fikir yürütür, partinin görüşlerini iyi bir şekilde anlamak isterdi.

Tartışmalarda inatçı ve ısrarcı bir yanı vardı. Doğruluğuna inandığı görüşleri sonuna kadar savunurdu. Ama ardından araştırır, tetkik eder, eğer yanlış olduğunu görürse gelir öz eleştiri verirdi. **Bir devrimcide olması gereken tutumdur bu.** İnandığı şeyi savunmak, inanmadığı şeyi savunmamak, neden savunmadığını açık yüreklilikle ortaya koymak... Özgür yoldaşa bu vardı ve bu onu geliştiren bir yanıydı.

1995 sonbaharında yine bir görevi yerine getirmenin hummalı çalışması içindeyken bir grup yoldaşıyla düşmana esir düştü. Her devrimcinin karşılaştığı gibi o da işkenceli sorgulardan geçti. Yılgınlığın, karamsarlığın yaygın olduğu bir dönemdi. Ne kendisi, ne yoldaşları düşmana bir şey vermedi. Partiyi, halkı ve değerleri göz bebeği gibi korudu, en güçlü olduğu yerde düşmanı yenilgiye uğrattı.

Özgür yoldaş, 1996 ilkbaharında hapis-haneden çıktı. Çıkar çıkmaz mücadeleye bıraktığı yerden devam etti ve yeniden KBK alanında görev aldı. Eskisine nazaran daha olgun davranıyordu. Aldığı görevleri başarıyla yerine getiriyordu. Bir taraftan istihbarat topluyor, olanak yaratıyor, alt yapı hazırlıkları yapıyordu. Diğer taraftan gerilla birlikleriyle bağlantı kuruyor, partiyle ilişki sağlıyordu.

Gittiği ilişkiler ona çabuk ısınır, derin bir sevgi duyardı. Özellikle çocuklar onu, o da çocukları çok severdi. Onun haz duyduğu, mutlu olduğu iki şey vardı. **Biri partili yoldaşları diğeri, halk kitleleri idi.**

Bir keresinde Muharrem Horoz yoldaşla, düşmanın silahlı saldırısına uğramıştı. Sanırım şehit düşmeden üç ya da dört hafta önceydi. Gerilla birliğiyle yaptıkları bir görüşmeden dönüyorlardı. Gerilla birliğinden henüz yeni ayrılmış, arazide yol alıyorlardı. Düşman, üstlerine yağmur gibi kurşun yağdırıyordu. Özgür, arabayı zik zak yaparak tehlike menziline çıkmayı başarmıştı. Ama araba kullanılacak gibi değildi. Her tarafı delik deşik edilmişti. Bu gibi durumlara hazırlıklı olmak bir kuraldı. Temel bazı gereçler hazır bulundurulurdu. İlk fırsatta silahlarını yanlarına alıp araziye dağılmışlardı. Daha sonra silah sesini duyup gelen gerilla birliği sayesinde tehlikeden kurtulmuşlardı.

Özgür, dikkatli ve kavrayışlı bir yoldaştı. Kırdan olsun şehirde olsun temkinli davranırdı. Boş dolaşmazdı. Bir görüşmemizde bir yerden edindiği bir el bombasını da beraber getirmişti. Ara sokaklarda dolaşırken takip almıştı. Takip aldığımızı o benden önce fark etmişti. Gülerek **"üzerimize gelirlirse bu elmayı yerler"** demişti. Düşmanı tanımak isterdi. O nedenle onu takip eder, hareket durumunu, kabiliyetini, kullandığı güzergahları öğrenirdi. Araziyi, gidip geldiği güzergahları iyi bilirdi. Fırsat buldukça alternatifler üzerine çalışır, yeni güzergahlar bulurdu.

Çalışmaların yoğun olduğu bir dönemdi. Zaman ve imkan elverişli değildi. Ama çalışmaların sürdürülmesi gerekiyordu. Öyle yapıldı. Gerekli alt çalışmalar yapıldı ve sıra araç meselesine gelip takıldı. Sorun araç bulmaktı. Eldeki olanaklar kıtı. Olanaklar değerlendirildi, olanlar olmayanlar gözden geçirildi. En kötü olasılıklar göz önünde bulunduruldu ve bir plan yapıldı. Plana göre iki koldan araştırmaya girilecekti. Özgür erken bulursa, randevuyu beklemeden harekete geçecekti. Diğer yoldaş bulursa aracı randevu yerine getirecekti. Buna göre randevu tarihi belirlendi ve harekete geçildi. Araştırmalar sonuç verdi ve her ikisi de birbirinden habersiz olarak araç buldu.

Özgür, kararlaştırdıkları gibi yaptı. Bulduğu aracı devreye koydu. Yüklediği eşyaları gerillaya ulaştırdı. Dönerken araç bozuldu. Çeşitli zorluklardan sonra araç, Amasya-Taşova'da tamire çekildi. Bir ihbar sonucu düşman çevreye güç yığı. "Teslim ol!" çağrısına Özgür silahla karşılık verdi. Çatışma çıktı. Çatışmada şehit düştü.

"Etraf düşmanla çevriliyken ne yapılır, ne yapılmaz?" meselesi, akılcı davranma, doğru karar verme ya da vermeme meselesidir. Karar verme ise bir ideolojik duruş meselesidir. Duruş, davaya inanmak ya da inanmamakla ilintili bir meseledir. Özgür yoldaş bu meseleyi, bu çetin anı her seferinde karara bağladı, bunda tereddüte düşmedi. Duruşunu net olarak ortaya koydu. Hem içeride hem dışarıda militan bir duruş sergiledi.

O'nun; partiye, devrime, halka olan bağlılığı, öğrenmeye, tartışmaya olan ısrarı, kararlı ve militan duruşu bize örnek olsun... **(Bir yoldaş)**

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Kemal Alpınar: 1959 yılında Afyon'da dünyaya gelen Alpınar, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle gençlik yıllarında tanıştı. Faşizmin pervasızca saldırdığı bir ortamda bu saldırılara karşı Afyon Sandıklı'da tüm anti-faşist gençliği ajitasyon propagandada serbestlik, eylemde birlik çerçevesinde yürüttüğü çabalar sonucu hareketlendirdi. 18 Ekim 1979'da 40-50 kişilik faşist bir grubun saldırısında alçakça katledildi.

Kemal Özgül, Salih Kaynar, Abdullah Yıldız: 10 Ekim 1984 tarihinde Malatya Harunuşığı köyü doğumlu Kemal Özgül, Salih Kanar, Abdullah Yıldız Fransa'da ırkçı faşistler tarafından katledildiler.

Mustafa Tekin: Dersim'in Nazımiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya gelen Mustafa Tekin 6 Ekim 1978 tarihinde Edirne'de Meriç nehrini geçerken boğularak

yaşamını yitirdi.

Kahraman Ailesi (9 Ekim 1993): Veli Kahraman, 16 yaşındaki kızı Meral Kahraman ve 22 yaşındaki kızı Zeynep Kahraman Dersim'in Çemişgezek ilçesine bağlı Doğan köyünde PKK gerillaları tarafından katledildi. PKK'nin kaçırdığı Murat Kahraman adlı genç ellerinden kaçınca 9 Ekim akşamı PKK gerillaları gelip, "ağabeyinizi getirdik" diyerek kapıyı açtırdıktan sonra aileyi "Oğlum elimizden kaçtı, tüm sülaleni öldüreceğiz" diye tehdit ederler. Aile fertlerinin ellerini bağladıktan sonra evi ateşe vererek Kahraman ailesini katlediler.

Tuzla Katliamı: Tarihe Tuzla Katliamı olarak geçen dört Proletarya Partisi militanının katledilmesi olayı faşist TC'nin ajan faaliyetinin bir sonucudur. Gebze'den İstanbul'a gelen İsmail Hakkı Adalı, Kemal Soğukpınar, Reha Şen ve Fevzi Yalçın hakim sınıfların bir piyonu olarak Proletarya Partisi çevresine sızmış olan Engin Kaya adlı ajanın verdiği bilgiler doğrultusunda 7 Ekim 1988 günü Tuzla köprüsünde pusuya düşürülerek katledildiler.

Behzat Firik: Dersim-Ovacık doğumlu Behzat Firik, 10 Ekim 1981 tarihinde Kulaksız Yüzbaşı olarak bilinen Aytekin İçmez tarafından evinden zorla alınıp, ağabeyinin gözleri önünde ağaca bağlanarak kızgın demirlerle sorguya çekilir. Ama o düşmanın tüm çabalarını boşa çıkarır. Sonuç elde edemeyeceğini öğrenen düşman çözümü Behzat Firik'i yakarak katletmekte bulur.

Bakışlarında bir parlaklık, gülümsemesinde bir içtenlik, kahkahasında bir canlılık vardı. **Bahtiyar, mutlu ve hayat dolu...**

Bakış (Özgür Kemal Karabulut) yoldaşı sanırım ilk, 1995 yazında tanıdım. Tanımam, bir görev nedeniyle olmuştu. Görüşmemizde yapmamız gereken işler üzerine konuşmuş, çeşitli alternatifler geliştirmiştik. Göreve yaklaşımda, sorunlara bakışında, çözüm arayışında bir samimiyet ve içtenlik vardı. **Güven aşıl原因an, insanı rahatlatan bir güvendi bu.**

Yozgat doğumlu olduğunu, Yıldız Teknik Üniversitesi Elektrik Bölümü 2. sınıftan ayrıldığını, mücadeleye katıldığını şehit düştükten sonra öğrendim. Dönem dönem yaptığımız görüşmelerde kendisinden bahsetmezdi. **Bunun genel bir ilke olduğunu bildirdi.** İlegal mücadelede henüz tecrübesizdi. Ama bunu dert edinmezdi. Çünkü yoldaşlardan ve kendi pratiğinden öğrenmesini bilirdi. Öğrenmede oldukça istekliydi. **İstekli olmayınca insan, öğrenemez.**

Yenilginin bağındaki zafer: "Uzun Yürüyüş"

Başkan Mao'nun önderliğinde ÇKP bu muhteşem macerayı devrimin tohumlarını atmanın, militanların ideolojik-politik seviyesini yükseltmenin, en önemlisi kitlelerle bağ kurmanın muazzam bir aracı haline getirmiştir.

*Kahırlıdır Uzun Yürüyüş
On bin uçurum ve on bin
azgın seli
Geçti Kızıl Ordu kuşlar gibi
Nazlı dalgacıklardır
baş sıradağlar
Ve görkemli Vumeng ufacık
toplara benzer
Altın kumun sıcacık suları
Okşar bulutların sardığı
dik yamaçları
Demir zincirli köprüler
Tatu ırmağından soğuk
Minşa'nın karlarında
Bin Li'yi neşeyle geçtik
Üç ordu ilerliyor,
gözlerde sevinç
1936 Mao Zedung*

Çin halkının zafere giden yolunda en önemli dönemeçlerinden biridir **Uzun Yürüyüş**.

Çinli işçi, emekçi, köylülerin komünist ideoloji ile yoğruldukları ve geleceğin devrimci tohumlarının atıldığı büyük bir "kaçış-tır" Uzun Yürüyüş. Yokolma tehlikesi ile karşı karşıya gelmiş bir ordunun kendini yeniden yaratma serüvenidir. Çan Kay-şek Çin Komünist Partisi'nin yarattığı Kızıl Siyasi Üslere yönelik 1933 Ağustos'unda harekete geçer. Amacı Çinli komünistleri Çin topraklarından silmektir. Bunun için her türlü yolu kullanır. Köylerin yakılması, yıkılması, yok edilmesi ve sınırsız bir vahşet... Düşman saldırılarına karşı ÇKP "sol" oportünist Wang Ming önderliğinde "Bir karış toprak vermeme" siyasetini izler. Bunun sonucunda yüz binlerce Kızıl Ordu askeri aç, susuz, perişan bir halde üs bölgelerine sıkışır. 1934 Eylül ve Ağustos aylarında günlük yiyecek

360 gram pirince kadar düşer. Kızıl Ordu imha olmaktan kurtulmak için tarihin en büyük ve Uzun Yürüyüşü'ne başlar. Uzun Yürüyüş, düşman saldırılarına karşı Kızıl Ordu'nun kendini korumak, ülkenin geleceğini savunmak ve özgürlüğe sahip çıkmak için yola çıkışıdır. 120 bin Kızıl Ordu askeri ile yola çıkan Çin Komünist Partisi yürüyüşe dair bir plan ve programdan yoksundu. Tek hedefleri geleceğin düşleri için hayatta kalmaktı. 30 bin kişi ile 12.500 km'lik bir yol kat eden Kızıl Ordu, 11 eyaletten geçti, sıradağları, taşkın ırmakları aştı. Tehlikeli geçitlerden geçti ve yüz binlerce düşman askeriyle yapılan kuşatmaları yarıdı. Yiyecekleri ve içecekleri olmayan Kızıl Ordu askerleri keskin, dondurucu soğuğa ve doğanın tüm zulmüne karşı düşmanın azgın saldırılarıyla da savaştı. Uzun Yürüyüş'ün sonunda (1936) hayatta kalabilen asker sayısı ancak 30 bin oldu.

Uzun Yürüyüş, dünya halklarına Çin halkı tarafından armağan edilen bir destandır. Kızıl Ordu askerlerinin gösterdiği fedakârlık, özveri halka ve devrime bağlılık tüm dünyadaki devrimcilere ilham kaynağı olmaktadır. En zor şartlarda bile mücadeleyi sürdürmenin, özgür yarınlara anahtarı olduğu bir kez daha Uzun Yürüyüş'te ortaya çıktı. Çinli komünistlerin Çin halkına derin bağlılığı, köklü ilişkileri onlara zaferi getirdi. Her türlü olanaksızlığa ve zorluğa rağmen Çin halkı ÇKP şahsında kendi geleceğini ellerine aldı ve büyük bedeller ödedi. "... Öylesine yorulmuştuk ki, ayakta durabilmek için kendimizi ağaçlara ya da tüfeklerimize bağlıydük, birbirimize yaslanıyorduk... Durduğumuz yerde uyuyor, yürürken uyuyorduk. Kafamızda tek bir düşünce vardı uyumak. Ama uyuyamıyorduk ki. Güçlüler güçsüzleri sürüklüyordu. Topluluktan ayrı düşmek istemiyorduk. Yürüyüşe devam edebilmek için kendimizi uzun sıralar halinde birbirimize bağlıydük. Ayakta uyumak diyardık buna" söz-

leri ile yaşadıklarını anlatıyor bir Kızıl Ordu askeri. Uzun Yürüyüş halkın öncülere komünistlerin, devrimcilerin halka sadakatinin sınırdığı bir süreçtir ve zaferin ne büyük zorluklarla kazanılacağına işaret etmektedir. Mücadelenin gerilediği, darbelerin alındığı, her türlü olumsuzluğun yaşandığı anlarda bile halka güveni yitirmemek gerektiğinin bir ispatıdır. Devrimci iyimserliği ve yenilgiyi zafere dönüştürme iradesinin bir örneğidir. Koşullara teslim olmayan devrimci iradenin oynadığı tarihsel rolün önemini göstermektedir.

Çinli komünistler bu olanaksızlıklara karşılık kitle faaliyetinden bir an bile geri durmadılar. Ölmek üzere oldukları zaman bile köylülerin gönlünü fethetmeyi düşündüler. Onların tüm sorunlarıyla ilgilendiler, onların değerlerine saygı gösterdiler ve en küçük bir zamanı bile ajitasyon-propaganda için kullandılar. Böylece bu büyük kaçış büyük bir zaferi, ileride serpilip boy verecek binlerce tohumu serpti Çin toprağına.

Uzun Yürüyüş, en zor anlarda önderliğin değerini ve tayin ediciliğini çok çarpıcı bir şekilde kanıtlamaktadır. ÇKP de o güne kadar azınlıkta kalan ve Wang Ming çizgisine muhalefetini sürdüren Başkan Mao'nun düşüncelerinin ve önderlik yeteneklerinin açığa çıktığı ve pratikte sınırdığı bir tarihsel dönemdir aynı zamanda. Başkan Mao'nun önderliğinde ÇKP bu muhteşem macerayı devrimin tohumlarını atmanın, militanların ideolojik-politik seviyesini yükseltmenin, en önemlisi kitlelerle bağ kurmanın muazzam bir aracı haline getirmiştir. Karlı dağları aşarken, aklıktan ayakta duramayacak halde iken ve dört bir yanı düşman tarafından sarılmışken Başkan Mao, şanlı Kızıl Ordu askerlerinin moralini, motivasyonunu artırmaktan ve siyasi faaliyetten bir an bile geri durmamıştır. Sonrasında bütün dünyayı kökünden sarsacak sistematik düşüncelerin sosyal pratiğin sancılarında sınanacağı bir yer olacaktır

Uzun Yürüyüş. Uzun Yürüyüş Başkan Mao şahsında önderliğin tayin edici rolünü, doğru bir çizginin uygulanması ile her türlü olumsuzluğun olumluya dönüştürülebileceğini de göstermektedir. Başkan Mao, tüm yürüyüş boyunca Kızıl Ordu askerlerinin arasına karışmış, onlarla aynı yemekleri yemiştir, aynı elbiseleri giymiştir, savaş koşullarına rağmen sürekli okumuştur, araştırmıştır, inceleme yapmıştır, sonuçlar çıkarmıştır. **O'nun bir kızıl ordu askerinden tek farkı daha fazla çalışması ve daha az uyumasıydı.** Yenilgi, ÇKP önderliğinde büyük bir örgütlenmeye, geniş yığınlara kendini anlatma faaliyetine dönüştü. Uzun Yürüyüş'ün bugün bizler için en önemli yanı bu olmalıdır. Muhalefetin zayıf olduğu, sistemin komünistlere, devrimcilere azgınca saldırdığı ve devrime inancın sınırdığı bugünlerde Uzun Yürüyüşte yaratılan değerler bize yol göstermektedir. Fedakârlık, özveri ve halka bağlılık, halka duyulan derin sevgi bizim geleceği yaratmamızı sağlayacaktır. Uzun Yürüyüş, bize halkın denizine daha fazla girmemizi emretmektedir. Emekçilerin yaşadığı sorunlara sahip çıkmanın bunun için mücadele etmenin önemini altını çizmektedir. İşçi sınıfı ile zayıf olan bağlarımızı geliştirmek, emekçilerle daha fazla bütünleşmek için bize ilham vermektedir. Halkımız tıpkı Çin'de olduğu gibi geleceğini avuçlarına alacaktır. Bugün bu tarihsel olayın öğrettiği gibi devrimci iradenin gücünü ortaya koymanın zamanıdır. Kötü iyiyi dönüştür ve yenilginin bağından zafer doğar. Tecrübelerimizden yararlanmasını bilir ve her anımızı kitlelerin sınırsız gücüne ulaşmak için harcarsak her türlü zorluğu aşabiliriz. Uzun Yürüyüş bize özgürlüğün yolunu göstermektedir. Uzun Yürüyüş devrimin olağanüstü fedakârlıklarla yaratılabileceğini anlatmaktadır. Ve Uzun Yürüyüş halka sınırsız bağlılığın önemine dikkat çekmektedir.

Uzun Yürüyüş'te yaratılan kahramanlıklar yolunuzu aydınlatmalıdır!

GÜNDE DÜN...

9 Ekim

1967. Arjantinli gerilla lideri, Küba Devrimi'nin önderlerinden Ernesto Che Guevara Bolivya'da öldürüldü.

11 Ekim

1976. Çin'de Çiang Çing'in de aralarında bulunduğu dört politbüro üyesi darbe yapmayı planladıkları gerekçeyle tutuklandı.

15 Ekim

1970. İstanbul'da devletin kolluk güçleri 12 Ekim 1970'de oturma eylemine başlayan Gisaved Lastik Fabrikası işçilerini fabrikadan zorla çıkardılar; 1 işçi öldürüldü, 50 işçi yaralandı.

Süreç doğru politikalarla KAZANIMA DÖNÜŞTÜRÜLEBİLİR

Grev ya da iş bırakma, zamanında ve amacına uygun yapıldığı durumlarda bir kazanıma dönüştürülebilir. Oysa bugün ihtiyacımız örgütlülüğümüzü güçlendirmektir.

Emek hareketi söylemde mücadele takvimini başlatacağının sinyallerini veriyor. Toplu görüşme masasından çekilmeyle başlayan süreç, henüz sokakta pratik yansımaları bulmuş değil. (Yapı Yol-Sen eylemleri dışında.) Emekçiler **“toplularlık masası”**nın çalışanlardan yana bir kazanıma dönüşemeyeceğini anlamış olmaları ki, çözümü yeniden örgütlülükte ve sokakta aramanın teknik ve yöntemlerini geliştirmekteler. Bunun en güzel örneğini yakın geçmişte **“toplularlık (senaryo masası) görüşme masası”**ndan kalkan KESK göstermiştir. Yine devamında **“toplularlık görüşme masası”**nda bir türlü uzlaşma sağlanamaması sonucunda Yapı Yol-Sen sokağa dökülerek, üretimden gelen gücünü kısa sürede kazanıma dönüştürmüş, örgütlü gücün ve sokağın kazandırıcı etkisini yeniden emekçilere ispatlamıştır. **KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul**, Yapı Yol-Sen’in çok kısa sürede ses getiren, kamuoyu oluşturan eylemini ileriki süreçlerde yapılacak eylemlerin startı olarak ilan etti bile. Basına yansıdığı kadarı ile patronun çalışanların taleplerini kabul etmesi üzerine sonlandırılan eylem, amacına ulaşmış bir eylemdir. Bütün Türkiye kamuoyu bilmelidir ki, bu ve benzeri eylemler, bu sendikalara üye olsun olmasın, tüm emekçilerin ve bunlardan dolayı, dolaysız etkilenenlerin **(aileler, üretim, tüketim alanları, hizmet alma, sunma alanları vs.)** haklarının gaspını engellemek, yeni kazanımlar elde etmek, iş ve sosyal güvenceli çalışma haklarımıza sahip

çıkma için yapılmaktadır. Görüldüğü üzere, iddia edildiği gibi toplumun huzurunu bozmak, anarşizm yaratmak, devletin **“güvenliğini”** ve **“bütünlüğünü bozmak”** gibi bir gayemiz yoktur. Emekçilerin talepleri asgari düzeyde de olsa karşılık bulduğunda sessiz sedasız **-taleplerini dile getirmek, halka mal etmek, halkın desteğini almak için araç olarak kullanmak zoruyla kaldıkları-** eylemlerini sonlandırmışlardır, sonlandırmaktadırlar. Yakın süreçte fındık üreticilerinin gerçekleştirdikleri miting karşısında çaresizliğini kanıtlayan ülkenin başbakanı **“mitingde DHKP-C, TIKKO vb. terör örgütlerinin yandaşları vardır”** diye bir açıklama yapmıştır ve Emniyet Müdürü’ne miting alanındaki kitleye **“saldırın, dağıtın”** emri verilmiş; **“emri uygulayacak gücümüz yok, yapmam”** diyen Emniyet Müdürü görevden alınmıştır. Şu bir gerçek ki, fındık üreticileri çocuklarının hayatları ile özdeş tuttukları fındık fiyatının devlet güvencesiyle tefeci-tüccara peşkeş çektilerinden açıklanmasını talep etmişlerdi. Görüldüğü üzere devlet, en yaşamsal taleplerimiz karşısında dahi acze düşüp ülke topraklarını üretime dönüştüren bu halkı terörist, bölücü ilan edebilmektedir. Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür. Asker oğlunu yitiren ve neye kurban verdiği konusunda tereddüt ettiğini gizleyemeyen acılı anne ve babalara **hainlik** damgası vurulmaktadır. Ezberi bozarak **“vatan sağ olsun demeyeceğim, demeyeceğiz”** diyen aileler, mahkemeye sevk edil-

mektedir. **“Çocuklarımızı Lübnan askeri yapmak istemiyoruz, çocuklarımızı ABD, İsrail uşağı yapmayacağız”, “tek suçlu ABD’dir”** diyen anneler, babalar coplanmakta, gözaltına alınmakta, bölücü ilan edilmekte, linç denemelerine maruz bırakılmaktadırlar. Çalışırken dinlenmek üzere oturdukları kahvede ana dillerinde konuşan yoksul fındık işçileri **PKK’li** ilan edilerek, kendilerini ülkenin sahibi sanan faşistlerin ellerinden son anda kurtarılmaktadırlar. Üniversiteyi binbir zahmet ve çileyle kazanan halkın çocuklarına yüksek meblağda dayatılan harç (haraç), bağış adı altında hukuksuzca, (kendi yasalarındaki **“TC devleti sosyal devlet yapısına sahip bir hukuk devletidir”** ilkesini de tanımayarak) yasal olmayan harç, kayıt paralarını ödeyemedikleri için biraraya gelerek seslerini duyurmaya çalışan gençler, geleceği olan çocuklarımız, **“terör örgütü”** yandaşları ilan edilip okuma hakları ellerinden alınmaktadır.

Ortaöğretimin herhangi bir evresine kayıt işlemleri için giden yoksul halktan yüksek meblağlarda bağış diye kayıt, temizlik, güvenlik, yakıt vs. adları altında kanunsuzca ücret talep edilmekte, bu ücreti ödeyemeyen halkın çocuklarına okuma şansı tanınmamakta, açıktan **“paran kadar oku, paran yoksa okuma”** denilmektedir. Devlet, bütçesinden eğitime yeteri kadar pay ayırmamaktadır. Savaşa ayrılan bütçe tüm alanlara ayrılan bütçenin % 60-70’ini oluşturmaktadır. Tüm bu saydıklarımızı yap-

makta tereddüt etmeyen devlet açıkça suç işlemektedir. (Çünkü bu devletin anayasası der ki **“her bireyin parasız eşit fırsat eşitliğine dayalı devlet güvencesi altında eğitimini sürdürme hakkı vardır.”** Eğitimde ilköğrenimini **“yani 8 yıllık zorunlu eğitim”** tamamlama zorunluluğu vardır, kanuna riayet edilmeme durumunda cezai yaptırımlar yasalarca belirlenmiştir.) Devlet saldırı gücünü, biz muhtelif statülerdeki halkın haklarını bilmemesinden, örgütsüzlüğünden, toplumsal muhalefet bilinç yoksunluğundan almaktadır. Toplum olarak haklarımızı öğrenip, hak alma kültürünü oluşturmadığımız sürece emperyalist destekli egemenler bizim yetmezliğimizden, örgütsüzlüğümüzden beslenerek giderek yenilmesi zor bir canavara dönüşecektir. **İşte tam da burada kamu emekçilerinin örgütlü gücü, sınıfın emek örgütü, konfederasyon KESK’e sınıf örgütü olma aciliyeti dayatılmalıdır ya da KESK artık bu ihtiyacı hissetmelidir.** KESK geldiği bu noktayı sorgulamalıdır. Kuşkusuz bu sorgulama sürecine tabanını da ortak etmenin teknik koşullarını oluşturmalıdır. **“Toplu görüşme masası”**ndan kalkarak sistemi ve güdümlü konfederasyonları teşhir etmekle iyi bir ivme kazanan konfederasyon, bu ivmeyi düşürmemelidir. Ancak bizce Konfederasyonun Ekim ve Kasım aylarında önüne koyduğu yönetim kurulu üyelerinin illeri dolaşarak yerel örgütlenme ve grev ve katılım sağlama planı bu ivmeyi arttırmaya yetmeyecektir.

Çünkü biz ve bizim gibi düşünen azımsanmayacak derecedeki çoğunluğa sahip, bu örgüte emeğini sunmakta tereddüt yaşamayan üyeler diyoruz ki, konfederasyonun grev gerekçesi nedir? Bizce geçerli ve gerekli bir gerekçe yoktur. Günü kurtarma sınıf mücadelesinden gün geçtikçe uzaklaşmış olmanın ve sınıf mücadelesinde yetmezliğinin dışı vurmasıdır. Zaten grev öyle sıradan bir eylem değildir. Kazanımaya dönüştürülecek bir mücadelenin bütün eylem taktiklerinden sonra başvuru ve ciddi getirileri, götürüleri olan, sonuç alıcı planlı programlı bir eylemdir. Örgütlülüğümüzün iş kollarındaki varlığı yokluğu tartışılır durumdayken, üyelerin sendikalarına dolayısı ile konfederasyonuna güveni sarsılmışken, bireyselliğin yükselişe geçtiği bir süreçte karşı karşıya iken, örgütlenme olanağı ellerinden alınmış, çalışma statüleri yasalarca dayatılmışken ve KESK sürece müdahalede mücadeleyi örgütleme yerine tabanına sırtını dönmeyi yeğlemişken, tabanının mücadele azim ve isteğini görmezden gelip oyalama mantığı ile bünyesindeki sendikalara günü kurtaran politikalarla yön vermeye çalışmıştır. İşte bizce günü kurtarma adına alınan bir karar da eğitim emekçilerine dönük tarihi netleşmemiş (**Kasım ayı sonu- Aralık ayı başı gibi**) grev eylemidir.

Bir dönemler adı vizite eylemi olan iş bırakma, bugün adına grev denen eylem planı eğitim emekçileri arasında bir heyecan yaratmakla beraber, kuşkuyla değerlendirilmektedir. **Heyecan Eğitim-Sen geleneğinin mücadele azminden, toplumsal duyarlılık ve ülke gerçekliğine duyarsız kalmama gerekliliğindedir.** Kuşkuumuz, bu ülkenin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı ve Başbakan Yardımcısı yine bu ülkenin belkemiği olan çalışanları dünya ve ülke kamuoyu önünde tehdit etmiştir ve demiştir ki “**çalışanlar sizin grev ve iş bırakma hakkınız yoktur aldanmayın, kimsenin yönlendirmesiyle tahrik olmayın çocuk sahibisiniz size yazık olur.**”

Evet, emekçilerin kuşkusunun nedenlerinden biri bu dışsal olgudur, ancak biz

bunlardan korkmuyoruz. Eğitim-Sen mücadelesi tarihi kanıtlamıştır ki, biz kazanımlara dönüştürdüğümüz mücadelelerin izni devletten ve cunta artığı yasalarından almadık, biz mücadelemizin iznini emekçilerin meşru taleplerinden ve emekçilerin direnme geleneğinden aldık. Bu tehditler biz emekçilerin mücadelesini dinamitlemekten başka bir etki edemez. **Ancak emekçileri korkutan(!), mücadele azimini kesen etkenler örgütümüzün içinden gelmektedir.** İşte en önemli nedenlerden olan örgütümüzün tabanından ayrışmasına neden olan yanlış politikalar ve dar grupçu anlayışlardır. Asıl üzerine tartışılması gereken de bu yanlış politikalar, anlayışlardır. Biz artık kendimizi bu örgütün üyeleri olarak görmekte zorluk yaşıyoruz ve gerçekten Eğitim-Sen ve KESK'in politikalarını sahiplenmenin bize doğruları kazandırmadığını düşünüyoruz, zaten alınan bu kararların iddia edildiği gibi tabandan tartışılarak oy birliği, çokluğu ile alınmadığını da biliyoruz. Yönetimlerdeki kutsal ittifaklar (hemen hemen örgütlülüğün bulunduğu tüm il ve ilçelerinde aynı ittifaklar yönetimlerde) kendi siyasi tabanlarının kararlarıyla bu örgütü yönetiyorlar. Bütün bunların sonucunda ise işte ortaya böyle adını koymakta güçlük çektiğimiz(!) politikalarla yön verilmiş, sürece cevap olamayan bir sendikal

örgütlülük yaratılmıştır. Bu söylemler acıdır, çünkü bu ülkede emek mücadelesi denince '95 yılında KESK'e miras teşkil eden bir mücadele geleneği beliriyor belleklerde. Sokaklarda vurularak can bedelleri üzerinden edinilmiş bir miras geliyor akıllara. Ne yazık ki KESK uzun zamandır miras yedileri oynuyor. Yenecek miras kalmamıştır. Bu bizim tespitimiz değil, süreç ve emekçilerin pratikle kanıtlamış olduğu bir gerçekliktir. KESK örgütlü bulunduğu iş kollarında çalışanları temsil etme yetkisini bir bir yitirmiştir. Yanlış anlaşılmasın kastımız devletin yasalarınca konan kota yetkisi değil, emekçilerin artık vermek için itibar etmediği örgütlülük ihtiyacı, temsil yetkisidir. Eğitim-Sen'de çalışan emekçilerin dışsal nedenlerle birlikte içten gelen güvensizlikten kaynaklı yetkiyi Eğitim-Sen'den alması gibi. Bir konuyu bir daha dile getirmekte yarar görüyoruz; devlet bütçesinin görüşüldüğü dönemde iş bırakmayı (grevi) planlayan konfederasyonumuz KESK, süreci kotarmanın çabasıdır. **Grev ya da iş bırakma, zamanında ve amacına uygun yapıldığı durumlarda bir kazanımaya dönüştürülebilir.** Oysa bugün ihtiyacımız örgütlülüğümüzü güçlendirmektir. Emperyalist saldırılar karşısında güçlü durabilmenin vazgeçilmez gerekliliği olan, yeni istihdam şekillerine göre yeni örgütlenme yön-

temleri geliştirmek emekçilere ve topluma örgütlülüğün ihtiyacını kavratmak, öncülük yapmak, güven vermek gibi gündemimize bundan önce alınması gereken ve asıl bu nedenler üzerinden yapılması daha acil olan ihtiyaçlar vardır. Bunlardan en önemlisi, yeni örgütlenme modellerinin geliştirilmesidir. Diğer tüm emekçilerin tüm haklarını ellerinden alan ve şu an fiili olarak hemen hemen tüm maddeleri ile uygulanan **KPRR' (Kamu Personel Rejimi Reformu)**dur. Söz konusu yasa, çalışma hayatını alt üst etmiştir. İş ve sosyal güvenceyi ortadan kaldırmış, bunun sonucu olarak çalışma alanını ve bunun dolaylı sonucu yaşamın her alanını kurlsız esnek ve belirsiz kılmıştır. Yeni istihdam şekli olan ücretli, sözleşmeli taşeron, gündelikçi, dönemlik, mevsimlik gibi çalışma şekilleri ile örgütlülük yerine bireysellik, rekabet, etik olmayan (**halk deyimiyle adam kayırmacılık, yalakalık, ikiyüzlülük gammazlama, ispiyonculuk gibi**) kişilikler desteklenmekte, toplumda örgütsüzlük, güvensizlik, korku, sinmişlik bireysellik hâkim kılınmaktadır. Bu saldırıların önüne örgütlü yaşamın ortak iradesi ve katılımcı yönüyle geçilebilir. **Bunun yapılma yol ve yöntemleri bize miras olan temellerimizde mevcuttur.** Sadece bu geleneğin güncelleştirilerek sınıf bilimi yol göstericiliğinde değişen saldırı ve şiddet politikalarına karşı durabilecek örgütlü güce dönüştürülmesi gerekmektedir. Toplumsal muhalefet ve çalışanların ortak örgütlenmesi ile diğer demokratik mücadele alanlarının ortak gücünü örgütlemek uzun vadede örgütlenme politikamızın hedefi olmakla beraber yakın süreçte esas amacımız iş kolu örgütlenmelerine yoğunlaşarak emekçilerin güvenini yeniden hak etmenin örgütlü mücadelesinin aktif yürütücüsü olalım. Tüm DDSB'li emekçilerin mesleki ve ortak örgütlenmelerinin yılmaz mücadeleleri olmanın görev ve sorumluluğunu sınıf bilinciyle kuşanıp öncüsü olalım.

(ÇUKUROVA DDSB)

Eğitim-Sen mücadele tarihi kanıtlamıştır ki, biz kazanımlara dönüştürdüğümüz mücadelelerin iznini devletten ve cunta artığı yasalarından almadık, biz mücadelemizin iznini emekçilerin meşru taleplerinden ve emekçilerin direnme geleneğinden aldık. Bu tehditler biz emekçilerin mücadelesini dinamitlemekten başka bir etki edemez.

İşçi-köylü'den

SINIF SAVAŞIMININ HER ALANINDA MÜCADELE VE DİRENİŞ GELENEĞİ YARATALIM!

Son dönemlerde devletin artan saldırıları karşısında bir yandan **"Birlik-mücadele-zafer"** şiarıyla devrimci direnişi örnek gerekirken; diğer yandan da bu direnişi geniş kesimlere mal ederek, saldırının aslında tüm halk kesimlerine yöneldiğinin propagandasını yapmak önemlidir. Son dönem **ESP, Atılım** vb. devrimci kurumlara yönelik gelişmelerle birlikte ay-yuka çıkan saldırıların uzun bir dönemdir ipuçlarının verildiğini söylemek abartılı ve yanlış bir yaklaşım olmaz.

Trabzon'da TAYAD'lara yönelik olarak başlayan, Adapazarı vb. illerde Kürtlere yönelik gelişen ulusal harekete ve devrimcilere karşı yoğunlaşan linç saldırıları, gözaltı ve tutuklama terörü henüz hafızalarımızdaki yeri taze olan gelişmelerdir.

Son birkaç aydır yeni Terörle Mücadele Yasası çerçevesinde yeniden ve daha kapsamlı güncelleştirilen saldırılar uygulanmaya konuldu. Egemenler, yaşadıkları krizin bir sonucu olarak eski bildik yöntemleri devreye soksalar da bunların bazılarının artık eskidiği de bu süreçte ortaya çıktı. Yıllardır halkın afyonu haline getirilen asker cenazelerinin dahi eski etkiyi yaratmaması, çocuğunu kaybeden ailelerin, **"hangi politikacının, generalin çocuğu öldü"** sorularına Erdoğan'ın adeta **"elbette ölecekler"** anlamına gelen **"askerlik yan gelip yatmak demek değildir"** şeklinde yanıt vermesi önemlidir. Üstelik Erdoğan'ın bu çıkışına rağmen, tepkilerin dönmemesi ve **"benim oğlum hangi ülkenin düşman askeri ile savaştı ki şehit oldu?"** soruları ile devam etmesi, yılların afyonu olan **"şehitlik"** demagojisinin artık eskisi gibi tutmadığını gösteriyor.

Yine tüm bunların yanında failleri belli olmasına rağmen, sorumluların bir türlü bulunamadığı **Diyarbakır** saldırısının ardından yaşanan gelişmeler, devletin aşıl topuğu olan Kürt **"sorunu"** noktasına bakışını ve çözüm yöntemini açıkça göstermektedir. **9 Kasım 2005** tarihinde **Şemdinli'de Umut Kitapevi'ne** yönelik saldırı düzenleyen ve o günün Kara Kuvvetleri Komutanı, bugünün ise Genelkurmay Başkanı tarafından **"iyi çocuk"**lar olarak sahiplenilen katillerin şimdi de Diyarbakır'da ortaya çıktığını görüyoruz. Tam da ABD'nin atadığı **"PKK ile Mücadele Koordinatörü"**nün **"terör"**ü çözmek için bölgeye geldiği bir süreçte yaşanan bu katliam, ABD, işbirlikçileri ve uşaklarının Kürt sorununu nasıl **"çözeceklerinin"** bir ilanı durumundadır. Ardından İstanbul'da ve Türkiye'nin birçok ilinde **ESP, Atılım** ve daha birçok devrimci kuruma yönelik saldırıların Kara Kuvvetleri Komutanı Başbuğ'un, **"bütün teröristler yok olana kadar savaşağız"** sözlerinin ertesinde uygulanmaya konulması bir tesadüf değildir.

Ancak şu da bir gerçek ki, devletin geliştirdiği yeni saldırı dalgasına rağmen, emekçi halkımızın toplumsal tepkisi yükselme yönündedir. Örneğin, devletin şovenizmi bilinçli olarak körüklediği Karadeniz'de geçtiğimiz haftalarda örgütlenen fındık üreticilerinin eylemi, önemli bir mesajdır. Yine bunun gibi birçok örnek vermek mümkündür. Bu kendiliğinden tepkilerin ve dağınık direnişlerin devrimci dinamiklerle birleşmesi ve direkt kendilerine yönelmesi egemenlerin en büyük korkularından biridir.

Bizler, bugün sınıf savaşımının her alanında parçalı, dağınık, zayıf olarak

sürdürülen mücadele ve direnişlere kalıcılık, süreklilik kazandırmak ve onları örgütlemek gibi bir görevle karşı karşıyayız. Bunu yaratmak için sınıf savaşımının farklı alanlarındaki gelişmeleri çözümlererek, doğru bir bakış açısı ve devrimci bir anlayış kazandırılmalıdır. Doğru bir mücadele çizgisi, sağlam bir örgütlülük ve dayanışma ruhu yaratılmalı ve geliştirilmelidir. Ancak, bunlar başarılıdırca sınıf savaşımının her alanında süreklilik sağlanır, köklü ve kalıcı bir gelenek yaratılabilir.

Sınıf savaşımının her alanında mücadele ve direniş geleneği yaratmak demek, toplumun farklı kesimlerinde kesintili, parçalı, dağınık, zayıf ve örgütsüz olarak devam eden mücadelenin ihtiyaçlarına, ileri sürülen taleplerine yanıt olacak analiz, çözümlenme, düşüncenin, pratiğin örgütlenmesi demektir. Herhangi bir alanda mücadele ve direniş geleneğinden bahsediliyorsa orada, kapsamlı ve bilimsel bir inceleme ve çözümlenmeden, doğru bir anlayışın oluşturulmasından, bunun üzerinde yükselen doğru bir mücadele çizgisinden ve kalıcı sağlam bir örgütün yaratılmasından bahsediliyor demektir.

Ancak bugün açısından sınıf savaşımının her alanında yeterince doğru ve bilimsel bir analizin, kapsamlı bir çözümlenmenin yapılamadığı, doğru bir kavrayış ve bilincin oluşturulmadığı ve buna uygun bir mücadele çizgisinin ve sağlam örgütlülüklerinin yaratılıp, sürekli hale getirilemediği gibi bir gerçek karşımızda durmaktadır. Sınıf savaşımının sorunlarına, gelişimine, sıkıntılara yanıt olmak, ona önderlik etmek vb. noktalarda yaşanan tıkanıklık devletin saldırıları karşısında daha güçsüz bir pozisyona düşmeyi beraberinde getirmektedir.

Sınıf savaşımının geçmiş gelişim sürecine bakıldığında işkence ve zindanlarda, tutsak analarının, yakınlarının direniş ve mücadelesinde ve kısmi ve lokal düzeyde işçi sınıfı ve kesintiye uğrayan öğrenci gençlik alanında devrimci dayanışma temelinde bir mücadele ve direniş geleneği yaratılmaya çalışıldığını görmek gerekmektedir. Son dönem sınıf mücade-

lesi sürecine bakıldığında demokrasi mücadelesinde, hak ve özgürlüklerin sahiplenilmesi-savunulması mücadelesinde, semtlerde, anti-emperyalist ve işgal karşıtı mücadelede, köylülerin taban fiyatları vb. talebine yanıt olacak, devrimci dayanışma noktasında birçok eylem ve direnişin yaşandığı görülmektedir. Olumlulukların olumsuzlukların, ileri ile gerinin iç içe ve karşı karşıya mücadele içinde olduğu bir süreç olarak değerlendirilebileceğimiz bu dönemde, devletin saldırıları karşısındaki birliktedir. Duruş oldukça önemlidir. Bugün saldırılar karşısında elimizden alınmak istenen kan can bedeli kazanılan demokratik ve meşru haklarımızdır. Şurası açık ki, bu kazanımlar sadece ve sadece direnişle elde edilmiştir.

Yüksek bir emek, ileri bilinç ve kararlılıkla kazanılan bu haklar devletin saldırısı altındadır. Tüm bu saldırılar karşısında direniş ve mücadele geleneği yaratma ve geliştirme koşulları dünden daha fazladır.

İşçilere, emekçilere, köylülere, küçük esnaflara, öğrencilere, demokratlara, yurtseverlere ve devrimcilere yönelik olarak geliştirilen ve yoğunlaşarak artan ekonomik-demokratik-politik saldırılar aynı merkezli sömürü ve baskı mekanizmasından kaynaklanmaktadır. İşçi sınıfının, kamu emekçilerinin, köylülerin, öğrencilerin, esnafların tümü emperyalist-kapitalist sistemin komprador uşaklarına uygulattıkları özelleştirme, sendikasılaştırma, işsizleştirme, iş güvencesinin ortadan kaldırılması, ücretlerin düşürülmesi gibi sosyal hakların gasplarına maruz kalmaktadır. Bu saldırılar sonucu birlikte ortak hareket etme, dayanışma içinde bulunarak mücadele ve direnişler örgütlenmenin zemini dünden daha fazladır. Kısacası, her alanda köklü kalıcı bir mücadele ve direniş geleneği yaratılmadıkça tek tek alanlarda yürütülen zayıf ve güçsüz mücadele gelişim ve ilerleme gösteremeyecek; kendi içinde yaşadıkları sorunları aşamayacaktır. Birlikte ve ortak mücadele örgütlenildikçe sınıf düşmanlarına geri adım atılır, öne sürülen talepler kabul ettirilebilir.

Evita Tekstil'de direniş

Şişli'de bulunan **Evita Tekstil AŞ'de** çalışan 70 işçi, patron tarafından **"Performansınız yeterli değil"** gerekçesiyle işten çıkarıldı. İşten çıkarılmalarının asıl gerekçelerinin performans yetersizliği ile ilgili olmadığını belirten **Tekstil-Sen'e** üye işçiler, fabrika önünde **25 Eylül** tarihinde bir araya gelerek eylem yaptı. İşçilerin açtığı **"Sendika hakkımız engellenemez"**, **"Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz"** yazılı dövizler dikkat çekti.

İşçiler adına açıklama yapan **Tekstil-Sen Örgütlenme Uzmanı Behican Taşkıran**, işçilerin sendikali olması nedeniyle işlerinden çıkarıldıklarını belirterek, "Sendikali olmak, Anayasal haktır. Evita patronu hiçbir hukuk tanımadan, 'terörist sendika' diye sürekli hakaret ve tehditlerle sendikal örgütlülüğü dağıtmak için işçileri kapı

dışarı etti. Biz, demokratik mücadelemizi vermeye devam edeceğiz" diye konuştu.

İşçiler ayrıca **27 Eylül** tarihinde yaptıkları açıklamada da, tutuklanan **Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yemli Yeter'in** serbest bırakılmasını istedi.

Şişli Bomanti Plaza önünde bir araya gelen işçiler, işten çıkarılmalarını protesto etti. **"Yaşasın Evita direnişimiz- Genel Başkanımız Ayşe Yeter serbest bırakılsın"** yazılı pankart açan işçiler adına açıklama yapan **Tekstil-Sen Eğitim Uzmanı Behican Taşkıran**, işçilerin kovulmasının asıl nedeninin sendikaya üye olmaları olduğunu söyledi. Hiçbir baskının kendilerini yıldırılmayacağını belirten **Taşkıran**, **"İki gün önce gözaltına alınarak tutuklanan başkanımız Ayşe Yemli Yeter'in derhal serbest bırakılmasını istiyoruz"** dedi. (İstanbul)

Deveye sormuşlar “boynun neden eğri” diye, o da “nerem doğru ki?” demiş. TC devleti-ninki de bu misal. Her tarafı eğilmiş, bükülmüş, dökülüyor. Hükümet yetkilileri, devlet görevlile-ri, yani sistemin sözcüleri ne kadar doğruluktan, dürüstlükten, refah düzeyinden, ekonomik ve si-yasi istikrardan bahsetse de, aslında bu söylem-leri tersinden okumak gerekiyor. **Bozuk düzen-de sağlam çark olur mu?** İşçiden, köylüden, emekçiden yana olmayan hiçbir sistem, ne düz-gün işleyebilir, ne de ilelebet ayakta kalabilir. Bu sistem de, halkın sömürüsü ve talanı üzerine ku-rulmuş olduğu için ve emperyalist efendilerine ülkeyi peşkeş çekip, memnun edebilmek için halka daha fazla açlık, daha fazla yoksulluk da-yatmaktadır. Tıpkı emperyalizme bağımlı, onun güdümündeki diğer yarı-sömürge ülkeler gibi, Türkiye'nin de “bağımsız” politikaları, emper-yalizmin istediği, daha fazla sömürü ve daha faz-la bağımlılık politikaları olduğu için sürekli bir istikrar beklemek ya da halkın refah düzeyinin artmasını, halkın çıkarına yasalar ve düzenleme-ler beklemek de hayal olur.

Okul kapıları yoksullara kapalı!

Her kurulan hükümet gibi AKP hükümeti de emperyalizme ve ülkemizdeki yerli komprador burjuvaziye hizmette ve uşaklıkta kusur etmeye-ceği sözünü vermiş, yaptığı düzenlemeler, çı-karttığı yasalarla bu teminatını sunmuştur. Ko-numuz gereği bunlara girmeyeceğiz, sadece eği-tim alanında son dönemde çıkarılan ve çıkarıl-ması planlanan birkaç yasa ve yasa tasarısına de-ğineceğiz.

İktidara geldiklerinin hemen arifesinde 2003 yılında eğitim alanında yapacaklarına dair teminat veren Başbakan R.Tayyip Erdoğan “**Biz isti-yoruz ki, devlet yavaş yavaş eğitimden çekil-sin bu iş tamamen özel sektöre bırakılsın**” (22.07.2003/Milliyet) demiştir. İşte bugün de bu-nun adım adım nasıl hayata geçirildiğini görüyo-ruz. Birkaç örnek verelim;

Öncelikle belirtelim ki; her toplumsal sistem kendi eğitim ilkelerini yaratır. Türkiye’de de eği-tim komprador burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmektedir. TC Anayasası’na göre eğitim bir haktır. Yani Anayasa’ya göre bütün halkın eğiti-mi devletin görevidir ve parasız olması gerekir. Önceden beş yıl şu an ise sekiz yıl olan ilköğre-tim ise zorunludur. Ancak şu yaşanan bir gerçek ki, ülkemizde okul çağına gelmiş milyonlarca çocuk, okul yüzü görmemekte ve devlet okulla-rına ayrılan ödenekler her geçen gün daha da kı-sılmaktadır. Devlet okullarında katkı payı, kayıt parası, bağış, malzeme parası, spor parası, karne parası vs. soygun artarken bir de buna öğrenci-nin defter, kitap, kıyafet, servis vs. paraları ek-lenmekte ve birçok velinin sırtına kaldıramaya-cağı bir yük yıkılmaktadır. Diğer taraftan da özel okulların, dershanelerin sayıları hızla artmakta, devlet tarafından yapılan teşviklerle artma zemi-ni daha da hızlandırılmaktadır. Öğrenciler de her geçen gün daha adaletsiz bir yarışın içine sokul-maktadır. Yine insana ikiye bölünmüşlüğü de bu kada-rı olur dedirten örnekler bulmak zor değildir. Bir taraftan “**Haydi kızlar okula**” kampanyaları yü-rütülürken, çocuğunu okula gönderemeyen veli-lere cezalar yağdırılırken, okul çağında boyacılık yapan, mendil satan çocuklar toplanıp çalışmal-a-yasaklanırken; diğer taraftan ise eğitimi her geçen gün daha da paralı hale getirerek bu ço-cukların suratına okul kapıları kapatılmaktadır.

Uluslararası Çalışma Örgütü (İLO)’nün rapo-runa göre Türkiye’de çalışma yaşı altıya kadar düşmüş durumdadır. Ve zorunlu ilköğretim dö-nemi gereği okulda olması gereken 7-14 yaş arası çocuk işçilerin sayısı 1 milyon 620 bin ci-

Sözleşmeli öğrenciler geleceğini kazanmaya çalışıyor

varındadır. Bu kadar çocuk okul sıralarında ol-ması gerekirken; sokaklarda mendil satıp, boyacılık yapıyorsa, sanayilerde çıraklık, tuğla fabri-kalarında, mobilya atölyelerinde işçilik, pamuk tarlalarında ırgatlık yapıyorsa; bunu ne devletin eğitim politikalarından bağımsız düşünebiliriz ne de istihdam politikalarından. Emperyalizme bağımlılık sonucu iç ve dış borç batağında bat-mış bir ülkede, bütçe buralara akıtılıp yatırıma % 7’lik bir pay ayrılırken, bu % 7’nin de içinden eğitime ayrılan payı varın siz hesaplayın. Ki bu-nun % 2’yi bile bulmadığı muhakkak.

Özel okulların vergileri düşürülüyor

Bu kadar eğitime kazandırılması gereken ço-cuk varken, devlet okulları bakımsızlıktan, hiz-metsizlikten dökülürken yine son süreçte bir kez daha teşhir olduklarını kendilerine yani devlete “**emanet**” edilen kimsesiz çocukların yaşadığı yurtlar dökülürken elini onlara değil, burjuvazi-ye, zenginlere uzatmaktadır. Bunun son örnekle-rinden biri de, Ekim ayında Bakanlar Kuru-lu’nda imzaya açılan, yasa tasarısı önerisiyle de-ğiştirilmek istenen 625 sayılı Özel Okullar Yasa-sı’dır. **Tasarıya göre özel okulların elektrik, su, doğalgaz giderlerinde indirimde gidilerek devlet okulla-rındaki tarife-den uygulanacak.** Ailelere de düşük faizlerle kredi verilecek. Yine devlet büt-çesinden 10 bin öğrenci özel okullara gönde-rilmek isteniyor. Devlet özel okullara zaten arsa, bina tahsisi yapıyor, kredi teşvikleri sunuyor ve eğitime sunduğu “**katkılarından**” dolayı vergi-lerinden düşüyor. Bunlar yetmiyormuş gibi yeni teşvikler yapılmak istenmesi devletin gerçek ni-yetini ve kimin devleti olduğunu göstermektedir.

Devlet okullarında, odun-kömür ödeneğinin kısılması, hizmetli, bakım, onarım ödeneklerinin kesilmesi, öğretmen açıkları, zorla alınan “**ba-ğışlar**” ve götürülmeyen hizmetler artarken; (bu noktada CNN’den alınan bir araştırma verilerine göre devlet okullarından “**574 okulda su yok**”, “**2600’ünde tuvalet yok**” ve yine gerçeğin yaşa-nanların çok küçük bir bölümünün yansıtıldığı devlet yurtlarında “**son 5 yılda 478 taciz ve istismar davası**” açılmış) bunlar yok sayılıp özel okullara teşvik yapılmaktadır. Yüzlerce köyde okul yokken ve buralardaki çocuklar okuyabil-mek için karda-çamurda çevre köy ve ilçelere okula gitmeye çalışırken/gidemezken devlet bu-ralara okul yaptırmak yerine ya da daha fazla öğ-rencinin yararlanabileceği parasız okulları yap-tırmak yerine bu paralarla devlet bütçesinden özel okullara öğrenci gönderiyor. Buradaki niye-tin halka, halkın çocuklarına eğitim hizmeti sun-mak olmadığı; tam tersine hem kendi yandaşla-rının, burjuvazinin kesesini doldurmak hem de özel okullarda sermayenin ihtiyaçlarına yönelik elemanlar yetiştirmek olduğu görülecektir.

İlginçtir ki! Devlet zenginlerin gittiği özel okullarda vergi indirimine gitmeyi planlarken 2006 bütçesinde de halktan alınacak vergilerde büyük artışlar yapmayı planlıyor.

Devlet, eğitimi sırtında yük olarak görme ve bu “**kamburdan**” kurtulmak için özel sektöre devretme anlayışı gereği, bunu her fırsatta dile getirip, halka umutmuş gibi göstermeye çalışı-

yor. Malatya’da küçücük bedenlere uygulanan dayak ve işkence skandalı bir kez daha açığa çı-kıp teşhir olduklarında bile; halktan gelen tepki-ler üzerine “**bunlar münferit olaylar**” açıkla-maları yapıp, yaşananlardan habersizlermiş gibi timsah gözyaşları dökerken “**gönüllü kuruluş-ları devreye sokacağız**” diyerek halka tek çö-züm özel sektörmüş mesajı vermeye çalışmakta ve kendi sorumluluklarını da meçhul adreslere havale etmektedirler. Ve gerçek niyetlerini de bir kez daha sergilemektedirler.

Yukarıda bahsettiğimiz eğitimin daha fazla paralı hale getirilmesinin ürünlerinden biri de “**sözleşmeli öğrenci**” anlayışı. Milli Eğitim Ba-kanlığı **Hüseyin Çelik** sözleşmeye ilişkin bir ge-nelge yayınladı ve genelgeyi, kullanma kılavuzu ile birlikte bütün okullara gönderdi. Sözleşme bu

yıldan itibaren ilköğretim ve ortaöğretim (lise-ler) okullarında uygulanmaya başlayacak. Bun-dan sonra her yıl kayıt döneminde öğrenci ve ve-lisine imzalatılacak sözleşmeye göre öğrenci-nin sorumlulukları şöyle;

- Okulda bulunan kişilerin haklarına ve kişisel farklılıklarına saygı göstereceğim,
- Ders dışı etkinliklere katılacak ve bu etkin-liklerden en iyi şekilde yararlanacağım,
- Okul kurallarına uyacağım,
- Okul yönetimine (fikir, eleştiri, öneri ve ça-lışmalarım) katkıda bulunacağım,
- Arkadaşlarıma, öğretmenlerime ve tüm okul çalışanlarına saygılı davranacağım,
- Hiçbir şekilde kaba kuvvete ve baskıya baş-vurmuyacağım.

Yine sözleşmede öğrenciler “okul bahçesin-de bulunan bitkileri ayda bir kez sulayacakları, okulun panolarına yazı ve fotoğraflarla katkıda bulunacakları, okulda düzenlenecek seminer ve toplantılara gelen konuklara rehberlik edecekleri gibi hükümleri de kabul ediyor.

- Velilerin sorumlulukları ise şöyle;
- Çocuğumun her gün okula zamanında, öğrenmeye hazır, okulun kılık-kıyafetine uy-gun bir şekilde gitmesine yardımcı olacağım,
- Okulun, öğrenciler için düzenleyeceği ders dışı etkinliklerden en az iki tanesinde görev ala-cağım,
- Okulun duyuru ve yayınlara takip ede-ceğim,
- Bilgi edinmek ve toplamak amacıyla gön-derilen her tür anket ve formu doldurup zama-nında geri göndereceğim,
- Okul gelişim yönetim ekibi ve okul aile

birliği seminerlerine ve toplantılarına katıla-cağım,

-İhtiyaç duyduğunda çocuğumun ödevlerine katkı sağlayacağım, gerekli açıklamaları yapaca-ğım, ancak kendi yapması gereken ödevleri asla yapmayacağım,

-Çocuğumun disiplin kurallarına uyması için gerekli önlemleri alacağım,

-Çocuğumun ruhsal ve fiziksel durumunda-ki değişimler hakkında okulu zamanında bilgi-lendireceğim.

Sözleşme, öğrenci ve veliye bu kadar so-rumluluk yüklerken, okul idarelerinin “**toplum-dan ve çevreden saygı, destek görme, okulda alınan kararlara ve okulun kurallarına uyul-masını isteme hakkı**” bulunuyor. Yani okulun görev ve sorumlulukları yok, sadece isteme hak-kı var. Bu durum bile gösteriyor ki, böylesi bir sözleşme ile devlet kendi ve okul idareleri üze-rindeki görev ve sorumluluklarını öğrenci ve ve-liye yüklüyor. Maddeler bir bütün değerlendiril-diğinde anlaşılıyor ki amaç; bilimsel düşünceye sahip, düşünen, araştıran, üreten bir nesil yetiştirmek değil, sadece okur-yazar olan ama düşün-meyen, sorgulamayan, koyun misali her yere sü-rülebilir bir nesil yetiştirmek. “**Tek tipleştirip**”, “**hizaya**” getirmek için de böylesi bir sözleşme ile sopasını hep öğrenci ve velinin tepesinde sal-layabilecek. Öğrencilerin en demokratik taleple-rinde dahi soruşturmalar açıp, disiplin cezaları veren idarelerin okullardan uzaklaştırılıp atmal-a daha da kolaylaşmış olacak. Gereğe de hazır zaten “**sözleşmeye uymadınız.**” Sonuç itibarı ile bu genelge öğrencileri daha fazla baskı altına al-mayı, daha fazla tek tip bireyler yaratmayı ve sindirip, susturmayı hedeflemektedir.

Sonuç olarak; başta da belirttiğimiz gibi her toplumsal sistem kendi eğitim sistemini yaratır. Türkiye’de de eğitim sisteminin en başından beri komprador burjuvazi ve toprak ağaları devleti-nin çıkarlarına göre düzenlendiği bir gerçek. Sis-tem değişmediği müddetçe de bu gerçeklik özü-nü hep korusa da, işçi ve emekçi halkın mücade-lesine paralel ve yine içinden geçilen siyasi evre-lere göre kimi haklar kazanımlar elde edilebile-ceği gibi, kimi hak ve kazanımlar da gasp edile-bilmektedir. Tıpkı Ekim Devrimi’yle başlayıp bir döneme damgasını vuran dünya devrimler dalgası sonrasında emperyalistlerin korkuyla sarıldıkları “**sosyal devlet**” anlayışı gereği yönel-diği “**devletçi**” politikalarla, yapılan düzenleme ve kazanılan hakların emperyalizmin girdiği ye-ni kriz gereği serbest piyasa ekonomisine geç-mesiyle eğitim de dahil her şeyin serbest piyasa kurallarına göre şekillendirilmesi gibi.

Ülkemize baktığımızda da özellikle bu neo-liberal politikaların uygulanmaya başlandığı ya da hız kazandığı süreç olarak değerlendirilen ‘80 sonrası süreçle birlikte eğitimde olduğu gibi bir dizi sosyal hak gasp edilip, özelleştirildi ya da özelleştirme kapsamına alındı ve serbest piyasa-ya göre şekillendirildi, şekillendirilmeye de de-vam ediliyor. Eğitimin nasıl adım adım paralı hale getirildiği, hızla artan özel okulların, ders-hanelerin sayılarına bakıldığında bile görülür. Zira, artık ilköğretim sürecinden itibaren -devlet okullarına bile gitse- iyi bir dersane tezgahın-dan geçmeyen öğrenci sınav kazanamaz hale ge-tirilmiştir. Bunun sonuçlarını da bu ‘tezgahlar-dan’ geçmemiş olup da sınavlarda sıfır çeken yoksul halkımızın çocuklarında görüyoruz.

Bugün eğitimin, okulların kapılarını halkı-mızın çocuklarına kapatıyor; milyonların gözle-ri çürümüş düzenlerini görmesin, dilleri konuş-masın, hakkı olanı istemesin, isyanını haykırmasın, elleri geleceği kavramasın istiyorlar. **Ama bütün çabaları boşuna, halkımızın evlatları zulmü görüyor daha da görecek, isyanını hay-kırıp, özgür geleceği elleriyle yaratacak.**

“Gaye”leri devrimcileri teslim almaktır!

Atılım gazetesi, ESP ve Özgür Radyo’ya “Gaye” operasyonu ile saldırın egemenler bu saldırılar sırasında yaklaşık 70 kişiyi tutukladı. 21 Eylül Perşembe günü saat 17:00 sıralarında Atılım gazetesinin merkez bürosu da dahil olmak üzere büroları, ESP büroları, Özgür Radyo merkezi, SGD merkezi, Sanat ve Hayat dergisinin bürosu, Limter-İş ve Tekstil-Sen büroları TMS ekipleince “arama” adı altında basıldı. Toplam 7 saat süren saldırılarda toplam 91 devrimci gözaltına alındı. Bunlardan 5’i olay akşamı serbest bırakılırken 86 kişi ise gözaltında tutuldu.

Olaya ilişkin bir araya gelen devrimci, demokrat ve yurtsever kurumlar saldırıya ilişkin 22 Eylül Cuma günü İHD’de açıklama yaptı. İHD adına konuşan Hürriyet Şener, halen 86 devrimcinin gözaltında olduğunu belirterek, baskınlar sırasında tüm araç-gereç ve arşivlere el konulduğunu belirtti. Yeni TMY’nin yürürlüğe konulmasıyla beraber topluma yönelik saldırıların büyük oranda arttığını altını çizdi. Ardından basılan kurumlar adına ortak basın metnini okuyan Atılım Gazetesi Yazışleri Müdürü Ahmet Yaman, yine ev ve mahalle baskınlarının olduğunu ifade ederek bunun sonucunda şu anda 86 kişinin gözaltında olduğunu söyledi. Yapılan uygulamayı Abdülhamit dönemlerinde uygulanan sansür metodlarına benzeten ve hatta “aratmıyor” diyen Yaman, Atılım emekçilerinin tutuklanmasına ilişkin yapılan protestonun bahane edilerek Atılım’ın bir 15 günlük daha kapatma cezası aldığına dikkat çekerek “Büyükantı’nın ‘yakında günlerini göstereceğiz’ tehditlerini kılavuz alanlar, özgürlükten yana tüm güçlere saldırıyor” dedi. Bu saldırıların kendilerini yıldıramayacağını belirten Yaman, Atılım Gazetesi’nin 12. yılını kutlayacağı 8 Ekim tarihinde ise bu saldırılara karşı “Abone ol, Abone bul” kampanyasına başlatacaklarını açıkladı.

Ayrıca Özgür Radyo adına yapılan açıklamada baskın sırasında bilgisayarlar, ajandalar, telefon defterleri, CD ve disketler, ses kayıt aletleri vb. yayın için kullanılan birçok araç-gerece el konulduğu belirtilerek “yayın ya RTÜK kararı ile durdurulur ya da darbelerle darbeciler durdurur. Yapılan saldırıda özellikle yayının durmasını sağlayacak şeylere el konulmuştur” dedi.

Ayrıca açıklamalardan sonra destek veren kurumlardan bazıları kısa konuşmalar yaptı.

Güneş Ajans’ın aranması sırasında orada bulunduğunu belirten avukat, arama izninin kendilerine gösterildiğini ancak bir örnek verilmediğini, izinde gerekçe gösterilmediğini ve böyle bir aramanın yasa dışı sayıldığını; ayrıca el konan disket, CD ve bilgisayarların tutanağa “Örgütsel malzemeler, dokümanlar” olarak geçtiğini ve bu yüzden tutanağı imzalamadıklarını belirtti.

Müvekkiller için TMS’ye gittiklerini belirten avukatlar burada müvekkilleriyle görüştürmediklerini, ancak izni ile gözaltına alınanların 24 saat avukatlarıyla görüşmelerinin yasaklandığını söyledi.

Ayrıca açıklamaya yukarıdaki ku-

rumların yanısıra DHP, Uluslararası PEN, SDP, EHP, İHD, Alinteri, Partizan, Aram Yayınları, Eğitim-Sen, FHDD, Odak dergisi, İdil Kültür Merkezi, HÖC, TKM, PSAKD Esenler Şubesi ve BDSP gibi devrimci ve demokrat kurum ve kişiler de destek verdi.

Omuz omuza olunmalı

23 Eylül Cumartesi günü ESP, gerçekleştirilen saldırıya ilişkin basın açıklaması yaptı. Saat 12:30’da Beşiktaş DGM önünde bir araya gelen ESP ve destek veren demokratik-devrimci kurumlar, burada saldırıyı ve yeni TMY’yi protesto eden döviz ve pankartlar açarak eyleme başladı.

Kitle adına konuşan Ersin Sedefoğlu; faşist generallerin ve MGK’dan cesaret alan polisin işçi, emekçi ve devrimcilere yönelik saldırılarını arttırdığını, bununla da yetinmeyerek “ellerimiz bağlı, terörle(!) mücadelede geri kalıyoruz” diye yakınarak Toplumla Mücadele Yasası’nın daha da ağırlaşdırılmak istendiğini belirterek yeni TMY’nin yasallaşmasıyla uygulamalarının birer birer ortaya çıkmaya başladığını söyledi.

Açıklama sırasında gözaltına alınanların aileleri de kısa konuşmalarla durumu teşhir etti. Limter-İş Sendikası adına konuşan Kamber Saygılı Cem Dinç’in gözaltına alınmasına ilişkin “Biz neden gözaltına aldığını iyi biliyoruz, çünkü bir devrimciydi” dedi. Haber sonrasında edindiğimiz bilgiye göre Saygılı da TMS’nin saldırı sırasında kullandığı listede adı olduğu için gözaltına alınmak istendi, ancak işçilerin sahiplenmesiyle kolluk güçleri geri adım attı.

Açıklamalardan sonra halay çeken kitle, burada akşam saatlerine kadar bekledi. Gün sonunda gözaltılar savcılığa çıkartılırken 17 kişi tutuklandı.

Güzelleştirme Derneği’ne de polis baskını!

22 Eylül günü 1 Mayıs Mahallesi’nde bulunan Güzelleştirme Derneği’nin polis tarafından basılması protesto edildi. Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi’nde bulunan Güzelleştirme Derneği’ne polis tarafından yapılan baskın, dernek üyesi bir grup tarafından Sağlık Ocağı önünde yapılan eylemle protesto edildi. “Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz” yazılı pankart açan kitle adına açıklamayı Dernek Başkan Yardımcısı Vedat Aslan okudu.

Limter-İş; “Susmadık, susturamayacaklar!”

23 Eylül Cumartesi günü Tuzla İcmeler Tren İstasyonu’nda, bir ara-

ya gelen Limter-İş Sendikası üyeleri bir basın açıklaması yaparak son dönem yaşanan saldırıları protesto etti. “TMY terörüne son, gözaltılar serbest bırakılsın” pankartı açan kitle adına basın metnini Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Kamber Saygılı okudu.

Gözaltı terörüne son!

23 Eylül Pazar günü Kadıköy İskele Meydanı’nda bir araya gelen ESP’liler son dönemde yoğunlaşan devlet saldırılarını protesto ettiler.

Açıklamayı kitle adına Gökhan Sofuoğlu okudu. Sofuoğlu, “her defasında demokrasiden söz edenlerin demokrasileri budur” dedi. Açıklamaya, Partizan, BDSP, DHP, Alinteri, EKD, SGD, DPG, Halkevleri, Ümraniye PSAD ve SDP destek verdi. (Kartal)

Halkların Kardeşlik İnişiyatifi’nden eylem

Halkların Kardeşlik İnişiyatifi, bir bileşeni olan ESP’ye yönelik saldırıları protesto etmek için 26 Eylül Salı günü Taksim tramvay durağında bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Açıklamayı kitle adına Tuncay Kaya yaptı. Kaya; açıklamaya “Egemenler ordusuyla, sermayesiyle bizi savaşa davet ediyor, davetleri kabulümüzdür” diyerek başladı. Daha sonra ESP’den Ersin Sedefoğlu “biz susmayacağız, polisin komik kompolarını boşa çıkaracağız” diyerek duyarlı bütün kesimleri sahip çıkmaya çağırdı.

Emek örgütleri yapılan saldırıları kınadı

27 Eylül günü saat 12:00’de ise Nakliyat-İş Genel Merkezi, Belediye-İş İstanbul Şubeleri, Haber-İş İstanbul Şubesi, Deri-İş Tuzla Şubesi, Tüm Bel-Sen I ve 5 no’lu Şubeler ve Yol-İş İstanbul I No’lu Şube; Belediye-İş Sendikası’nda bir basın açıklaması yaparak yapılan saldırıları kınadı.

Kurumlar adına basın açıklamasını Belediye-İş 2 No’lu Şube Başkanı Ha-

san Gülüm okudu. Açıklamada bugün dayanışma ve güç birliğinin daha çok ihtiyaç olduğu vurgulandı. Açıklama “özellikle Tekstil-Sen Genel Başkanını sayın Ayşe Yumlu Yeter ve Limter-İş Başkanı sayın Cem Dinç’in hiç zaman geçirmeden görevlerinin başına geçecek imkanlara kavuşturulması gerektiğini belirtiyoruz. Bu olaylar bizlere gösteriyor ve öğretiyor ki, daha çok örgütlenmeli, daha çok kenetlenmeliyiz. Ve daha çok direnmeliyiz” sözleriyle sona erdi.

(İstanbul-Kartal)

Gözaltından çıkanlardan açıklama

Demokratik kurumlara yapılan saldırılar çerçevesinde İstanbul’da 26, tüm Türkiye’de 117 kişi gözaltına alınmıştı. İstanbul’da 25 Eylül’de 13 kişi bırakılırken 13 kişi de tutuklandı. Gözaltındakiler Beşiktaş’ta sorgulanırken Kamber Saygılı, Serfinaz Göçmez ve Ali Haydar Keleş de sokaktan gözaltına alındılar. Bırakılanlardan EKD’den Gülay Boran, Atılım çalışanı Yılmaz Koruk, ESP’den Aydın Nayır, Abbas Duman, Özgür Gençlik çalışanı İlden Dirini, Ayşe Koç ve Dayanışma Gazetesi’nden Mustafa Altan İHD İstanbul Şubesi’nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada 8 ve 21 Eylül’de Türkiye çapında Gaye Operasyonu adı altında darbeyi aramayacak bir operasyon geçirdiklerini, bu operasyonda 117 kişinin gözaltına alındığını ve 47 kişinin tutuklandığını, 4 gün boyunca gözaltında sürekli tehdit, psikolojik baskı ve kaba dayığa maruz kaldıklarını anlattılar. Gözaltı süresince dosyaya gizlilik kararı konulduğu için kendilerine hiç açıklama yapılmadığını belirtirken, savcınansa; “Atılım’ın MLKP’nin gazetesi olduğunu biliyor muydun, biliyorsan neden çalışıyorsun?”, “sen MLKP’nin silahlı kanadında yer alıyormuşsun”, “hücre evinde kimliğin bulunmuş”, “örgüt listesinde ismin geçiyormuş” gibi komik sorular sorduğunu ve bunları gerekçe olarak gösterdiğini belirttiler.

Gözaltından çıkanlar ülke genelinde birçok saldırının, işsizliğin açlığın arttığı dönemde toplumun ilerici kesimlerini bastırarak için çıkartılan TMY’nin toplumla mücadele yasası olduğunu, bu yasanın bir an önce püskürtülmesi gerektiğini, kendilerinin bu ablukeyi yaracaklarını, doğru bildikleri yollarında devam edeceklerini bildirdiler. Ayrıca saldırıya uğrayan kurumlardaki çalışanların başına gelecek her şeyden devletin sorumlu olduğunu belirttiler. (İstanbul)

22 Eylül günü Maltepe-Gülsuyu Mahallesi’nde bir basın açıklaması yapan ESP’liler gözaltıları protesto etti. Gülsuyu Mahallesi’nde As Kırcaathenesi önünde toplanan ESP, SGD, Atılım okurları, Partizan, BDSP, DHP, Güzelleştirme Derneği üyeleri, Alinteri, PDD ve Çorum Mecitözü Derneği üyeleri Heykel Meydanı’na kadar sloganlarla yürüdü. Heykel Meydanı’nda kitle adına basın açıklamasını Gökhan Sofuoğlu okudu. Sofuoğlu “Devlet ezilenlerin mücadelesine saldırmaya devam ediyor. 2 hafta önce başlattıkları operasyonun adını ‘Gaye’ koymuşlardı. Gayeleri ESP, Atılım gazetesi ve diğer kurumlar şahsında ezilenlerin mücadelesini boğmaktadır” dedi.

Partizan okurları, DHP ve ESP üyeleri Okmeydanı’nda Atılım gazetesi-ne yönelik saldırıları protesto etmek ve Atılım’ın yanında olduklarını belirtmek amacıyla sesli ajitasyonla Atılım gazetesi dağıtımını yaptılar. Megafonlarla Okmeydanı halkına son dönemdeki saldırılar anlatılarak, devrimci basına sahip çıkılması çağrısında bulunuldu. Dağıtımdan sonra Sağlık Ocağı önüne gelinerek basın açıklaması gerçekleştirildi.

25 Eylül 2006 tarihinde Ankara’da Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde bir basın açıklaması yapıldı. Eyleme Ülkede Özgür Gündem, Evrensel, İşçi-Köylü, Alinteri, Kızılbayrak, Yürüyüş, Devrimci Demokrasi, Devrim, Sosyalist Demokrasi, Kaldıraç, Atılım Gazetesi ile Gazeteci Ömer Leventoğlu ve Gazeteci İnan Gedik destek verdi. Atılım gazetesi yazarlarından Hasan Coşar ve ESP’li Semra Yalçinkaya’nın Kızılay Postanesi önünde yapılan bir eylemle protesto edildi.

Kartal Meydanı’nda bir araya gelen ESP, EKD ve Atılım gazetesi çalışanları “Bize gücünüz yetmez gözaltılar tutuklamalar baskılar bizi yıldırılmaz”, “Bu abluka dağıtılacak yaşasın devrim yaşasın sosyalizm” pankartları açarak çeşitli sloganları attı. Atılım gazetesi Kartal temsilcisi Goncağül Telek tarafından okunan basın açıklamasında, TMY’nin çıkmasıyla saldırıların arttığına dikkat çekildi. Eyleme Eğitim-Sen 5 No’lu Şube, Limter-İş, Beksav, DHP ve HKM de destek verdi.

Gazi Mahallesi’nde ESP, PARTİZAN, DHP, BDSP ve Mücadele Birliği son dönemde Atılım Gazetesi ve birçok demokratik kuruma yapılan saldırıları protesto etmek ve devrimci dayanışmayı büyütmek için meşaleli yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi. Heykel Parkı’nda bir araya gelen kitle “Baskılar Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz, Yaşasın Devrimci Dayanışma” pankartı açarak meşalelerle 8 Evler’den Dörtüyle yürüdüler. Çeşitli sloganların atıldığı yürüyüş sırasında ayrıca her kurumun temsilcileri megafonlarla Gazi halkına son dönemki saldırıları anlatarak halkı mücadele saflarına çağırdı. Gazi Dörtüyle trafikte kapatılarak Gazi halkının da katılımıyla basın açıklaması yapıldı. Açıklamada Atılım Gazetesi, ESP ve birçok demokratik kurumun devlet terörüne maruz kaldığı, 122 kişinin gözaltına alındığı ve 43 kişinin tutuklandığı anlatılarak, TMY’nin tamamen anti-demokratik bir yasa olduğu vurgusu yapıldı. (İstanbul)